Helen Garner

Çocuklar İçin Bach

ROMAN

Çeviren: Darmin Hadzibegoviç

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

ÇOCUKLAR IÇIN BACH

Helen Garner 1942 yılında, Avustralya'nın Victoria eyaletinin Geelong şehrinde doğdu. Melbourne Üniversitesi'nde İngilizce ve Fransızca okudu, mezun olduktan sonra bir süre öğretmenlik yaptı. Roman, öykü, deneme, senaryo, günlük gibi birçok türde eser verdi; 1990'lardan itibaren, Avustralya'da işlenmiş ve ses getirmiş kimi suçların mahkeme sürecini takip edip bu deneyimlerini kitaplaştırdı. Melbourne Edebiyat Ödülü, Windham-Campbell Ödülü, Australia Council Edebiyatta Yaşam Boyu Başarı Ödülü gibi ülkesinin birçok önde gelen edebiyat ödülüne layık görülen Garner'ın başlıca eserleri şunlardır: *Monkey Grip* (1977), *The Children's Bach* (1984; *Çocuklar İçin Bach*, YKY, 2021), *The First Stone* (1995), *Joe Cinque's Consolation* (2004), *The Spare Room* (2008), *This House of Grief* (2014).

Darmin Hadzibegoviç 1987 doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. Editörlük yapıyor.

HELEN GARNER

Çocuklar İçin Bach

Roman

Çeviren
Darmin Hadzibegoviç

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5732
Edebiyat 1640

Çocuklar İçin Bach / Helen Garner
Özgün adı: The Children's Bach
Çeviren: Darmin Hadzibegoviç

Kitap editörü: Dürrin Tunç
Düzelti: Filiz Özkan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: İlknur Efe

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar / İstanbul
Telefon: (0 212) 693 00 08
Sertifika No: 36150

Çeviriye temel alınan baskı: Text Publishing, 2018
1. baskı: İstanbul, Şubat 2021
ISBN 978-975-08-4898-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719
Copyright © Helen Garner, 1984
Originally published in the English language under the title
The Children's Bach by Helen Garner.

First published by McPhee Gribble Publishers, 1984.
This edition published by The Text Publishing Company Australia, 2018.

Bu kitabın telif hakları The Text Publishing Company Pty Ltd ve
AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Alice'e, J-J'e ve bazı çok iyi dostlarıma

Dexter bir dergide, şair Tennyson, karısı ve iki oğullarını Wight Adası'ndaki evlerinin bahçesinde yürürlerken gösteren bir fotoğraf bulmuş. Günümüz insanının gözüne hayret verici görünecek bir resim bu: Büyük şahsiyet haricinde hepsi insanı hareketsiz bırakan koskoca kıyafetlere sarınıp sarmalanmış. Göz hizaları: Tennyson orta mesafeye bakıyor. Onun kolunu tutan ve vücuduna çok yakın duran karısı bakışlarını kaldırmış, gözlerini kocasının yüzüne dikmiş. Oğlanlardan biri babasının elini tutmuş, başını kaldırmış babasına bakıyor. Öbür oğlan annesinin elini tutmuş, zayıf ve içerlemiş bir ifadeyle fotoğraf makinesine bakıyor. Arkalarında, odağın dışında, müthiş bir bahçenin yaprakları esintide ışıldıyor. Aile üyelerinin gölgeleri çimenliğe düşüyor: Adımlarını tam o anda atmışlar. Tennyson'ın koca, köşeli pençelere benzeyen elleri tuhaf bir biçimde karnının hizasında duruyor. Karısının yüzü zayıf, gözleri derin gözçukurlarına yerleşmiş. Bir ailenin fotoğrafı bu. Rüzgâr kadının elbisesinin kocaman, kaskatı, dalgalı kolunu şişirmiş, oğullarından babasının yanında olanın uzun saçlarını alnından arkaya doğru yatırmış, çocuk ebeveynlerinin yüzlerinde cereyan eden drama doğru dönmüş; çocuk babasının elini tutsa da topluluğun dışında; kıyafetinin düğmeleri sıkıca iliklenmiş üst kısmıyla babasının bacağı arasından ışık görünüyor.

Dexter bu fotoğrafı mutfak duvarına, ocakla banyo kapısının arasına yapıştırmış. Fotoğraf pişen yemeklerden sıçramış yağların parıltısıyla kaplı, yırtık ve lekeli. Uzun zamandır orada duruyor. İkide bir duvardan ayrılıyor, kenara doğru kıvrılıp bir köşesinden sallanıyor. Ama her zaman, duvardan tamamen ayrılıp düşmeden önce, biri fotoğrafı kurtarıyor, biri onu yerine yapıştırıyor.

Geceleyin, çocukları yataklarına yatırdıklarında, Athena ile Dexter yürüyüşe çıkarlardı. Gitmek için sabırsızlanır, çıkmadan önce

oğlanların uyuyup uyumadığından bile tam emin olmazlardı. Dedikodu yapar, günden arta kalanları birbirlerine aktarırlardı.

"Şuradaki ev var ya" derdi Dexter. "Bu sabah oradan geçerken –işe gidiyordum– bunamış bir çokbilmişle sohbet etme hatasına düştüm. Neyse, en azından senin komik bulmana sevindim."

Dexter bacaklarını bükerek, hızlı hızlı yürürdü. İkisi zorlanmadan aynı hızda ilerler, yürürken birbirlerine değmezlerdi. Her gece karanlıkta kilometreler katederlerdi, bazen dere boyunca doğuya doğru yürür, parkları geçerek derenin Yarra Nehri'ne katıldığı noktaya kadar giderlerdi; bazense kuzeybatıya doğru yürür, hayvanat bahçesinde yaban köpeklerinin aya karşı uluduğu, maymunlarınsa duvarın öbür yanında bir şeyler gevelediği, ters çevrilmiş büyük bir fincan tabağına benzeyen Royal Park'a kadar ilerlerlerdi. Dexter dudaklarını büzer, ıslıkla inişli çıkışlı bir melodi çalardı. Şen şakımaları seven, eski moda neşeli ıslıkçılardandı ve ezginin zirvesine yaklaşırken yürümeyi keser, Athena'ya dönüp, yaklaşan zaferine dikkat çekmek amacıyla, bükülmüş işaretparmağını kaldırırdı.

"Ve şimdi," diye ilan ederdi bir bankanın önündeki dörtyol ağzında, "*Don Giovanni*'nin katalog aryasını söyleyeceğim." Zamanında, babasının eşitlikçi arkadaşlarından biri ona sesinin güzel olduğunu söylemişti. Kendini Rus tarzı bir dramatik bariton olarak görürdü ama "The Vicar of Bray"in ya da "Jerusalem"in düzgün, kelimesi kelimesine doğru versiyonlarını da çıkarabilirdi. Dexter ihtişamlı bir hayat sürmek istiyordu ve ailelerin televizyon ekranlarından dönüp bakmasına neden olduğu, çocukların rüyalarının içinden gürültüyle geçtiği, köpekleri teneke çitlere tırmanıp hırlamaya sevk ettiği gece yürüyüşlerinde o hayatı sürüyordu da.

"Sen hiç şarkı söylemiyorsun!" diye haykırıyordu Athena'ya hararetle.

"Hayır, söylüyorum" diyordu Athena ama Dexter çoktan yeni bir nakarat patlatmış oluyordu. Athena seviyordu onu. Birbirlerini seviyorlardı. Birbirlerinin dostuydular. Merri Deresi'nin yakınında, az eşyalı bir evde yaşıyorlardı: Evin duvarları çatlamıştı, zemini düz değildi ve kapıları çerçevelerine gevşekçe takılmıştı. Mutfakta bir piyano vardı, gün içinde Athena oraya, Dexter'ın babasının portresinin altındaki yerine kapanır ve Bartók'un *Mikrokosmos*'unu veya Bach'ın Küçük Prelüdler'inden en kolay olanı kılı kırk yararak çalışırdı. Neyin prelüdüydü bunlar? O basit akorlar Athena'nın

cahil parmaklarının altında bile bir zafer çığlığı gibi çınlar, Athena sıcak basmış yüzünü dışarı uzatmaya pencereye koşardı. Ama bazı günler, portrenin on dokuzuncu yüzyıla özgü o hasret dolu görüntüsünün altında, müziğe yaklaşımı öyle aritmik ve ezgiden yoksun olurdu ki Athena bir sunağa saygısızlık etmişçesine utanır, piyanonun kapağını kapatıp elinde süpürgeyle arka bahçeye çıkardı. Çitin öbür yanında, dereye daha yakın tarafta, Dexter ile Athena'nın hiç görmedikleri ama Bay ve Bayan Hasiktir diye söz ettikleri yaşlı bir çift yaşardı. Bu insanlar içip sarhoş olur, eşyaları kırıp döker, boğazlarını gürültüyle temizleyip küfredip kusar, birbirlerini cehennemin dibine yollayıp sonra barışırlardı.

Melbourne büyüklüğündeki bir şehirde, öğrenciliklerinde beş yıl boyunca neredeyse kardeş gibi yaşamış iki insanın veda bile etmeden birbirlerinden uzaklaşmaları, günlük hayatlarını birbirlerinin birkaç kilometre yakınında sürdürmeleri ve buna rağmen yollarının hiç kesişmemesi ne tuhaftır. Evlenmeleri, çocuk sahibi olmaları; bir şeyde başarısızlığa uğrayıp bir başka şeyi denemeleri, halka açık yerlerde içip dans etmeleri, süpermarketlerde yiyecek, benzin istasyonlarında benzin almaları, aynı gazetelerde aynı cinayetleri okumaları, aynı soğuk sabahlarda titremeleri ve buna rağmen birbirlerinin yoluna asla çıkmamaları. On sekiz, hatta yirmi yıl geçmiş olabilir! Ne tuhaf!

Dexter ve Elizabeth bu süre zarfında birbirlerini düşünmüşler miydi? Elbette düşünmüşlerdi; Dexter Elizabeth'ten daha çok düşünmüştü, ama birbirlerine duydukları sevgideki bir dengesizlikten değil de Dexter geçmişe bayıldığı için. Dexter geçmişe inanırdı, geçmiş onu ayakta tutardı, Dexter geçmişi ortadaki dağınıklığın içine bir anlam işlemek için kullanırdı. Geçmişi, hep aynı kelimelerle anlattığı anekdotlar halinde tekrar ederdi. Başka insanların yıllar önce gördüğü rüyaları bile ayrıntılarıyla hatırlardı. Elizabeth ise geçmişten hoşlanmazdı. Geçmiş, mahcubiyet doluydu. O ve Dexter birbirlerine hiç âşık olmamışlardı ama bir keresinde, üniversitedelerken, Elizabeth Dexter'ın yatağına uzanmış, bütün bir cumartesi öğleden sonrasını Dexter'ın dönmesini bekleyerek geçirmişti, çünkü biriyle yatmak istiyordu ve o anda başka kimse yoktu. Kızışmış halde ve sabırsızlık içinde saatlerce yatmıştı ama

Dexter dönmemiş, bir türlü dönmemişti, sonunda Elizabeth doğrulup içeri ılık bir rüzgârın girdiği dar pencereden dışarı sarkmış, okul sahasından gelen bağırışları duymuş ve Dexter'ın herhalde orada olduğunu anlamıştı. Yataktan kalkmış, battaniyeyi düzeltmiş, bahçeyi geçip, büyük kapıdan çıkıp yan binadaki kendi odasına dönmüştü. Öfkeliydi. Ama Dexter'a bundan hiç bahsetmemişti. Onun obur hafızasına karşı kazandığı zaferler küçük zaferlerdi.

Elizabeth cüzdanında bir fotoğraf saklıyordu. Çıplak, ahşap bir verandada duran, iki tutacaklı ekose bir valiz. Valiz kımıltısız görünüyordu; içi iyice doldurulmuştu. Fermuarı açıktı. İçinden, kavisli tutacakların arasından, bir çocuğun başı çıkmıştı. Şaşkınlık emaresi taşımayan yuvarlak yüzü doğrudan fotoğraf makinesine bakıyordu. Saçı karmakarışık, cildi esmerdi, göz akları parlak bir beyazlıktaydı. Fotoğrafın arkasında, annelerinin gevşek, korkutucu el yazısıyla şu sözler yazılmıştı: "Vicki: Değerli yük." Anneleri kendi ağırlıklarından kurtulmuş ve ölmüştü. Yirmi yıl arayla doğmuş iki kız kardeş arasında ne mümkündür? Büyük olan ablalık mı yapmalıdır, annelik mi?

Elizabeth sabahın birinde yatağında oturmuş tığ örüyor ve televizyonda *Designing Women*'ı izliyordu. Tam köpek adamın ayakkabısı ağzında, ekranda belirmek üzereyken telefon çaldı. Elizabeth'in kulağına inlemeler geldi.

"Vicki. Bir şey mi oldu?"

"Tam değil."

"Orada saat kaç?"

"Gecenin onu."

"Yeniden gelemem" dedi Elizabeth. "Beni niye arıyorsun bilmiyorum. Telefon faturası çok yüksek tutacak. Son zamanlarda okula gidiyor musun?"

"Gidiyorum diyelim. Çok sık gitmiyorum."

Elizabeth soğumakta olan sıcak su torbasına ayağıyla vurup döşeğin ucundan yere düşürdü. Üstteki çarşaf çalıntıydı, alttakini para verip almıştı. Birbirleriyle uyumluydular.

"Kendine bakabilecek kadar büyüdüğüne yemin ediyordun. Seni uyardım. İkide bir oraya gelemem dedim. Uçak bileti ne kadar tutuyor biliyor musun?"

"Gelmeni istemiyorum ki" dedi Vicki. Sesi tekdüzeydi. "Hata yaptım. Ben oraya gelmek istiyorum."

"Burada *yaşamak* için mi?"

"Daha on yedi yaşındayım."

"Bu konuşmayı son yaptığımızda on yedi yetişkin yaşı olmuştu, hatırladın mı?"

Kız hiçbir şey demedi. Hattan cızırtılar, ıslık sesleri geliyordu. Anneleri ölmüştü ve her şeyi mahvediyorlardı.

Philip arabayı getirmemişti. Elizabeth şaşırmadı. Havaalanına otobüsle gitti. Vicki'nin uçağı rötar yapacaktı.

Elizabeth parlak karoların üstünde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Bekletildiğinin başkaları tarafından görülmesini sevmezdi, oysa en azından bir kız Elizabeth'e onu televizyonda gördüğü anlamına gelen o utangaç, bir yerden tanıyan ifadeyle gülümsüyordu; ama etrafta ne içecek doğru düzgün kahve vardı ne de oturacak medeni bir yer. Bir eczanenin önündeki teneke makineye nabzını ölçtürdü. Çıkan sonuç öyle düşüktü ki makinenin arızalı olduğunu düşündü. Eczaneye öylesine girdi, yirmi beş dolarlık Dior ruj ve plastik kaplı ucuz bir adres defteri çaldı, sonra makineyi tekrar denedi: Basit hırsızlığın yol açtığı adrenalin hücumu belli oluyordu. Adres defteri Vicki'ye uyardı, tabii uçağı kaçırmadıysa. Çaldıklarını giysisinin kolundan çantasına aktardı ve bir şişe maden suyu almak için kafeteryaya girdi.

Adamın biri, sırtı Elizabeth'e dönük, kafeteryayı dışarıdaki alandan ayıran plastik saksı sırasının hemen öbür tarafında oturuyordu. Elizabeth adamın uygunsuz bir konumda duran sandalyesinin yanından geçmek için incelip yan yan yürümek zorunda kaldı. Adamı ilk hangi duyusu tanıdı? Yıkanmamış saçlarının kokusunu alacak, gömleğinin yakasının kulaklarının yakınında kaskatı dikildiğini görecek, kahvesini içerken ağzının çıkardığı şen höpürtüyü işitecek kadar yakındı adama. Hemen arkasında duruyordu, parmak uçlarının üstünde. Gerçekten o olabilir miydi? Konuşursa sonra pişman olur muydu?

"Affedersiniz" dedi.

Adam başını çevirdi. Dexter'dı.

Ah, Elizabeth ve korkunç modern giysileri, şok verilmiş gibi

dimdik yaptığı saçları. Dexter, Elizabeth'in gözünün kenarındaki kaz ayaklarını gördü ve kalbi bir balık gibi çırpındı. Sandalyesini geriye itti ve sakarca bir aceleyle ayağa kalktı.

"Morty" diye fısıldadı. "Morty, bak. Benim."

"Ben de sen olabilir misin diye düşünüyordum," dedi Elizabeth, "kesin o dedim." Sesindeki sıcaklığın gittiğini, yerine bir kuruluğun geldiğini hissetti Elizabeth ve yitirilmiş bir şey için ağlamak istedi. Dexter niye bağırıp çağırmıyor? Niye ortalığı birbirine katmıyor? Beni gördüğüne sevinmedi mi? İyi görünmüyor muyum? Ama önceden de hiç sarılmazdık ki. Şimdi niye tutup da sarılalım?

"Çok şey görünüyorsun... çok..." Dexter söyleyecek kelime bulamıyordu, içi duygularla dolup taşıyordu.

"Aynı palto var üstünde" dedi Elizabeth, geriye bir adım atıp paltoyu göstererek. "O aynı eski, kokan, hâki palto."

"Babam burada" dedi Dexter. "Baba, bak! Morty!"

Dexter'ın babası yakasına bir kâğıt peçete sokmuştu, elinde çatal tutuyordu. Şapkasını boş sandalyenin üstünden aldı ama ne yapacağını bilemedi. Yanında Prince Valiant saç tıraşlı, gözleri açık renkte bir oğlan oturuyordu. Dexter kendine geliyordu; kollarıyla geniş bir yay çizerek, büyük kaba ayakkabılarıyla ileri geri seğirtmeye başlamıştı. Elizabeth onun yanından sıkışarak sandalyelerden birine oturdu.

"Pasta alıyorum!" diye bağırdı Dexter.

Doktor Fox ağzındakini çiğnerken Elizabeth'e baktı, başını sallayıp gülümsedi. Kadın şimdi neredeyse kırk yaşında olsa gerekti, aynı Dex gibi. Şükür evlenecek kadar aptal olmamışlardı hiçbir zaman, gerçi öğrenciyken Dexter kadını kesin yatağa atmıştı. Doktor Fox'un güleceği geldi. Elizabeth'in evlenecek tiplerden olmadığı açıktı. Çocuk zaten söz konusu olamazdı. Kadının kocaman açılmış gözlerini, asabi burun deliklerini, etkileme arzusunu görüyordu, havalı ve başarılı insanlara özgü bir şeyler vardı üzerinde, yine de etrafa *ortodoks feminist konum* gibi ifadeler saçan kadınlardan olduğuna da emindi. Yediğinin son kırıntılarını bir yudum kahveyle beraber yuttu ve Elizabeth'in konuşmasını bekledi. Ne diyeceğini tahmin ediyordu. Aynen de öyle dedi: "Bayan Fox burada değil mi?"

Ne kadar hoşsohbet. Elizabeth'i on dokuzundayken hatırlıyordu. Karısının dışarıda olduğu bir gün ona öğle yemeği için –görev

icabı ve beceriksizce– omlet yapmış, gelip yemesi için seslenmişti. Kendisiyse üst katta bir şeylerle meşguldü, omlet soğuyup sönene kadar ne cevap vermiş ne de aşağı inmişti. Elizabeth bulaşık odasından ters ters bakmıştı ona. Genç kadınlar karısını daha çok severdi.

"Hayır. Eşim evde. Ben de oraya gidiyorum."

Doktor Fox'un görgülü kelime tercihleri: Eşim. Elizabeth peçeteyi yakasından çekip almak için yanıp tutuştu.

"Bu Dexter'ın oğlu mu?"

Adam atıldı. "Evet. Oğullarından biri. Adı William."

Çocuğun gözleri boş bakıyordu. Küçük çocuklarla pek iletişim kuramayan Elizabeth masanın üstünden eğilip yüzünü çocuğun görüş açısına sokmaya çalıştı. Çocuğun bakışları kaymaya başladı ama Elizabeth'e doğru değil. Çocuğa suyun içinden bakıyor gibiydi. Mutluluk dolu bir gülümseme oğlanın yüz hatlarını canlandırdı, sonra silindi; kaşlarının arasında ufak bir düşünce düğümü kabardı, sonra tekrar düzleşti. Elizabeth çocuğun dikkatini üzerine çekemiyordu.

Yaşlı adam boğazını temizledi. "Korkarım Billy pek şey değil..."

Elizabeth oturduğu yerde sırtını dikleştirdi.

"Epey bir zaman farkına varmadılar... Hiç konuşmadı. Şarkı söylüyor ama. Sesi çok... Dexter'la karısı bir süre çocuğun müzik dâhisi falan olduğunu düşündü. Bunlara tuvalet eğitimi verebiliyorsun, temizlenmeyi öğretebiliyorsun..."

Dexter taarruz ederek geri dönüyordu. Bir kolunu başının üzerinde tutuyordu, elinde içinde pasta duran bir tabak vardı. Elizabeth'in yanındaki sandalyeye attı kendini. "Tabakhaneye *cheesecake*!" diye gürledi. Uzanıp pastanın bir parçasını küçük oğlanın ağzına tıktı.

Doktor Fox bıraksanız uçağa yakasından fışkıran kâğıt peçeteyle binerdi ama Elizabeth peçeteyi çekip aldı. Adam Elizabeth'in karşısında, yüzünün silinmesini bekleyen bir çocuk gibi gözlerini yumarak durdu. Elizabeth ilk işini ararken yaşlı adamın kendisi için yazdığı tavsiye mektubunu hatırladı: "Yüksek denebilecek seviyede bir zekâ." Şimdi kulağa komik geliyordu, hatta iltifat gibiydi, ama o zaman ifadedeki tereddüt yüzünden ağlamıştı. Peçeteyi buruşturdu ve bir adım geri attı.

"Yakında kırk yaşımı dolduracağım" dedi.

Doktor Fox gözlerini açtı ve tuhaf bir ses çıkardı. "Ah! O zaman sisin içinden çıkmış olacaksın. Kırk yaşında artık kimseye zarar veremezsin, kimse de sana zarar veremez."

"Ne?" dedi Elizabeth kendi kendine. "Doğru olamaz." Ama tam da istediği gibi bir cevaptı.

Doktor Fox gülüp Elizabeth'e suratını buruşturdu, sonra çocuğu veda niyetine öpmek için döndü. Ama çocuğun yüzü aniden beliren bir mutluluğa boğulmuştu; babasının omzunun üstünden görkemli bir manzara titreşerek belirmişçesine, kollarını alabildiğine açtı. Uyuşturucuyla kafayı bulmuş ve gözünde akışkan bir ışık lekesinden daha elle tutulur olmadığımız birinin karşısında duyduğumuz saygı ve korkuyla nasıl irkilirsek Elizabeth de öyle irkildi.

Elizabeth, Dexter'a annesinden bahsetmek istemiyordu. Haberin üstünden bir yıldan uzun zaman geçmişti ama Dexter duysa Elizabeth adına öyle çok ve öyle derinden üzülürdü ki Elizabeth mahcup olur, kendini zekice bir espri yapmak zorunda hissederdi, bu da Dexter'ı hayrete ve üzüntüye sürükler, Elizabeth'i azarlamasına neden olur, Elizabeth sonunda yüzünün kızarmasına ve başının önüne düşmesine engel olamazdı. Ayrıca "Bana Morty deme. Artık kimse öyle demiyor" demek de geliyordu içinden. Ama bu da kulağa kibirli bir söz gibi gelir, Dexter ona gülerdi.

"Annem öldü" dedi Elizabeth. "Ama sakın benim adıma üzüleyim deme."

"*Öldü* mü." Dexter yürüyüşünü kesmedi, hatta başını çevirip Elizabeth'e bakmadı. O tuhaf çocuğu çuval gibi omzuna atmıştı. Kolunu Elizabeth'e uzattı. "Koluma gir, Morty" dedi. "*Beraber inelim aşağıya*. Kim yazmıştı bunu?"

"Browning. 'My Last Duchess.'"

"Sevgili Morty" dedi Dexter.

"Bir de," dedi Elizabeth, "galiba Vicki başıma kalacak."

Dexter başını iki yana salladı. Hâlâ Elizabeth'e bakmıyordu. "Morty. Morty. Birinin başına kalması ne demektir bilirim. O konuda öyle düşünme. Üzüldüğünle kalırsın."

Bekleme salonunda durdular. Kapı açıldı.

"İşte geliyor" dedi Elizabeth.

"Hangisi?" dedi Dexter.

Vicki'nin arkasında yürüyen adam arkadaşıyla konuşuyordu, hafifçe kekelemesi kulağa tereddütten daha fazlası gibi gelmiyordu. "Şu Gaz inanılmaz adam. Aklı sürekli şey, şey, şeyinde. Kafası bir tuhaf çalışıyor. Sahnenin önünde dans eden güzel bir hatun gördü mü arada aşağı inip kızı bulur, beş dakika sonra da fermuarını çekerek geri döner."

Adamın hikâyesi somutluktan uzaktı. Kulağının dibindeki bir sivrisinek de vızıldayarak anlatıyor olabilirdi aynısını. Aceleyle yürüyen yolcuların ayak sesleri hafif ve çabuktu. Ya pencereler koyu renkliydi ya da Melbourne'e şimdiden akşam çöküyordu.

Kapıdaki hostes dişlerini gösterdi. Vicki dışarıya, dünyaya adım attı. Elizabeth'in yanındaki adamı görünce yavaşladı. Philip olamazdı. Philip'in öyle görünmesi mümkün değildi. Philip bir *müzik grubunda* çalıyordu. Vicki imitasyon elmas küpelerini alelacele çıkarıp cebine tıktı.

Otoyol karanlıktı. Vicki'nin ayak parmakları o kadar üşümüştü ki ayakkabılarının içinde mermer parçaları gibi geliyorlardı. Tuhaf çocuk yanında oturuyordu, koltuğuna kemerle bağlanmıştı. Kendi kendine inleyip mırıldanıyordu. Vicki ön taraftaki sohbete kulak kabartmayı bırakıp pencereden dışarı baktı. Gökyüzünde, ufka yakın bir yerde kayısı rengi dar bir şerit vardı, gün ışığından geriye bir tek bu kalmıştı. Dexter başını arkaya atıp Elizabeth'in söylediği bir şeye güldü. Vicki, arka koltukta oturan kişiye gelen güçlü olma duygusunun yol açtığı hafif karıncalanmayı hissetti. Onu esir alanları, kendilerini asla görmeyecekleri şekilde gördü: Saçlı ve gülünç iki kafa, dört omuz, iki saf ense. İçi onlara karşı nefretle doldu. Gözlerini nefretle kapadı. Onu aynadan gören Dexter uyuduğunu sandı. Bütün dünyaya yönelmiş olan şefkati, artık karşı koyan bir direnç de olmayınca, Vicki'ye doğru hızla akıp onu da sarmaladı.

Athena kırık kömür briketlerini sobanın içine atıp kapısını gürültüyle kapadı. Göbekli soba önce gürledi, sonra her zamanki tek uzun notada karar kıldı. Athena *Herald* gazetesini mutfak masasının üstüne yaydı. Spor sayfasında bir futbolcunun bebeğiyle birlikte çekilmiş fotoğrafı vardı. Athena sayfayı aceleyle çevirdi. Artık her bebek fotoğrafı

ona Azaria'nın* oval çerçevesindeki ünlü fotoğrafını hatırlatıyordu: Kundağında ipekböceği kozasına benzeyen flu bedeni, kırışmış alnı, ışıktan kaçınmak için sertçe çevirdiği başı, sıkıca kapattığı elleriyle gözleri. Athena sivri uçlu makasını yüksek bir yere kaldırmıştı.

Tencerede çorba vardı. "Çorba demek bereket demektir!" diyecekti Dexter, eve geldiğinde. Nerede kalmışlardı? Kabalevski nota kitabını piyanonun üstünde açıp yeniden denedi. Birkaç ölçü boyunca güçbela ilerlemişti ki araba mutfak penceresinin dışındaki araba yoluna kayarcasına girdi. İkiden fazla kapı çarparak kapandı. Athena piyanonun başından kalktı ve eline bir bıçak alıp ekmeğin kalanına girişti.

Dexter içeri bir soğuk hava dalgasıyla beraber, coşkuyla girdi. Eve gelmeyi seviyordu.

"Athena! Bak kim geldi!"

Üç kadın hareket etmeden durup birbirlerine baktılar.

"Kardeş bunlar" diye düşündü Athena, bir ailenin fertlerinin birbirlerine olan benzerliğinin yol açtığı o hayretle irkilerek. "Büyük olanı çetin ceviz. Küçük olanı çok mutsuz."

"Kadın güzelmiş" diye düşündü Vicki. "İçerisi sıcak. Keşke burada yaşasaydım." Göğsü hafifledi, nefes almaya başladı.

"Kılıksızmış" diye düşündü Elizabeth rahatlayarak, ama Athena bir adım öne atıp elini uzatınca Elizabeth kazağının güzelce yamalanmış kolunu gördü ve o kadar emin olamadı.

"İçeri gelin" dedi Athena. "Dexter, o kapıyı kapatamaz mısın?"

Odada tek bir ışık kaynağı olduğundan –duvarlardan birine dayanmış, baş hizasında, sarı abajurlu bir ayaklı lamba– Fox'ların mutfağı bir hayvanın yeraltındaki yuvasını andırıyordu, küp biçiminde değil de yuvarlaktı, köşeleri kuru otla kapatılmıştı sanki. İçerideki hava sıcaklıkla parıldıyordu. Üstü çizik dolu, büyük ahşap masanın bir tarafında pamuklu kumaştan bir örtü, bir yığın kâse, bir avuca sığacak kadar kaşık vardı. Odadaki her nesne kendi kendisinin bir karikatürüne benziyordu: Gömme kulplu buzdolabı, sırıtkan kahverengi piyano, tabakların bir yana yaslanıp fincanların asılı durduğu mutfak büfesi.

---

* Azaria Chamberlain: 1980 yılında ailesinin kamp yaptığı çadırdan kaçırılan ve Avustralya medyasının ilgi odağı haline gelen bebek. Anne ve babaya yönelen şüpheler bebeğin bir yaban köpeği tarafından kaçırılıp öldürüldüğünün kesinleşmesiyle ancak yıllar sonra dağılabilmiştir. (ç. n.)

Dexter herkesi birbiriyle tanıştırdı.

"Korkarım kalamayız" dedi Elizabeth o gösterişli tavrıyla. Sobanın yanındaki kapalı kapı banyo kapısı olmalıydı: Su sızdıran bir duş musluğunun tekdüze damlamasını işitebiliyordu.

"Hayır, kalabilirsiniz" dedi Dexter. Tencerenin kapağını kaldırdı. "Çorba! Çorba var, Billy. Çorba demek bereket demektir. Hadi herkes otursun. Arthur nerede?"

"Papantuano'larda" dedi Athena.

"Televizyon seyretmiyordur umarım."

"Barakada zırh yapıyorlarmış."

"Gidip getireyim" dedi Dexter. "Athena, Vicki sıcağa otursun. Sonuçta daha güneşli iklimden geliyor, değil mi Vicki." Kollarının büyük hareketleriyle, sokulup dans edercesine kızı o tarafa yönlendirdi. Vicki mahcubiyetle suratını astı ama onun isteğine de uydu. Elizabeth *Sale of the Century*'yi izleme planından vazgeçti ve sandalyelerden birine oturtulmaya razı geldi. Eldivenlerini çıkardı.

Yaşça daha büyük bir çocuk arka kapıdan içeri koşup kapıyı ayağıyla vurarak kapattı. Onun da saçı Billy'ninki gibiydi, evde kesilmiş aynı model, sarı ipekten bir miğfer.

"Billy'yi oturtsana Arthur" dedi Dexter.

Arthur kardeşini omuzlarından yakalayıp diğerlerinin onları izler halde oturduğu masaya doğru döndürdü. "Hadi Billy!" diye bağırdı. Gözleri izleyicilerinin üstündeydi, Billy'yi sıraya oturturken aşırı özenli davrandı. Çocuğun eline bir kaşık sıkıştırdı ve alkış bekleyen bir aktör gibi masadakilere döndü.

"Amma abarttı" diye düşündü Elizabeth.

"Televizyonları nerede acaba?" diye düşündü Vicki.

Athena elinde kepçeyle ayağa kalktı.

"Hadi başlayın, sona kalan dona kalır!" dedi Dexter.

Vicki, Dexter'ın yemek yiyişinin benzerini hayatında görmemişti. Hem iğreniyor hem de onun adına utanıyordu. Dexter kaşığı öyle bir kavrıyordu ki tutma yerinin tamamı pençesinin içinde kayboluyordu; kâsesinin üstüne eğilip çorbasını öyle yüksek sesle höpürdeterek içiyordu ki, kaşığı zaten hiç kullanmıyor da çorbayı kâseden ağzına emerek aktarıyor gibiydi. Athena düzgün yiyebiliyordu; yalnız başınalarken kocasını niye düzeltmiyordu? Ama Athena arada sırada çocuklara bakarak çorbasını kaşıklamaya devam

ediyor, etrafına utangaç, özenli bir sükûnet yayıyordu. Dexter'ın sofra alışkanlıklarını arkadaşının ailesiyle ilgili karmaşık anılarına giden yollardan yalnızca biri olarak gören Elizabeth bile yatıştırıcı ve münasip buluyordu bu sükûneti.

Dexter kâsesini son kez boşalttı, sonra iki eliyle tuttu ve yüzünü ta içine sokarak dibini yaladı. Burnunda, çenesinde ve saçının ön tarafında çorba vardı. Yüzünü kazağının koluyla silip içini çekerek arkasına yaslandı. Karnı doymuştu: Artık yeniden sosyalleşebilirdi. Hiçbir şey yemek yiyişinden daha kötü olamaz, diye düşündü Vicki. Şimdi her şey iyiye gidebilir olsa olsa.

Çorba kıvamlı, ekmek tazeydi. Sobanın kuru sıcaklığıyla yanakları kızarmıştı. Duvarlar hepsini sarıp sarmalıyordu. Bakımsız bir sokağın sonundaki evin yanından hiç araba geçmiyordu.

Vakit geç değildi ama hepsini canlandıran yıldızlı bir soğukta dışarı çıkıp arabaya doğru yürüdüler.

"Of, amma soğukmuş" dedi Elizabeth.

"Ama insan bitkilerin büyümesinin kokusunu alabiliyor" dedi Dexter. "Bahara çok bir şey kalmadı."

"Hâlâ aynı akılsız iyimsersin."

"Tuvalet nerede?" dedi Vicki.

"Hemen şurada, avlunun köşesinde" dedi Dexter.

Vicki mumu yaktı. Kapı bir türlü kapanmıyordu. Çıkardığı nazik şırıltı dışarıdaki karanlık havaya kaçmasın diye bir dizini kapıya dayamak zorunda kaldı. Altını sildi. Kapı ardına kadar açıldı. Tam zincire uzanırken bir ses duydu. Bir şey tıkır tıkır yürüyor, kendini yerde sürüklüyordu. Eliyle metal halkayı kavrayarak, hareket etmeden durdu. Ses yine duyuldu, hafif ve mahrem bir sesti. Vicki mumu söndürünce görme duyusu bir kasın yavaşça gevşemesi gibi geri geldi. Tuvalet kapısının üç metre ötesinde bir kafes vardı, sarmaşıkla kaplı köhne bir kümes. Kafesteki bir şey saman çöplerinin içinde hareket ediyordu.

İleride, yapraksız asmanın altında konuşuyorlardı. Vicki soluklarını görüyordu. Vücutlarının açısından tartıştıklarını anlayabiliyordu. Dexter, Elizabeth'e bir şey yaptırmaya çalışıyordu.

"Benim işim değil" diyordu Elizabeth. "Niye yapacakmışım?"

"Çünkü başka kimse yapmaz" dedi Dexter. "Çünkü yapacak başka hiçbir şey yok. Başka ne var ki? Yoksa hepimiz oluklardan akıp giden kuru yapraklarız sadece."

Vicki arabaya bindi ve yüzünü yanındaki cama dayadı. Sevimsiz sokak ışıkları gördü, hurdalığın ortasında duran bir ev gördü: Eski çamaşır makineleri, çay sandıkları, tekerleksiz bir araba. Elizabeth kollarını kavuşturmuş, sessizce oturuyordu. Dexter yabancı bir dilde şarkı söylüyordu.

Gümüş rengi tramvay raylarının geçtiği, saygın görünüşlü uzun bir sokağa girdiler. Binalar kapanmış mağazalara benziyordu. Ön cepheleri düzdü ve çatılarında taştan vazolar vardı.

"Burası, Dexter. Burada dur."

Elizabeth arabadan indi, kapıyı çarparak kapattı. Elleri ceplerinde, sokakta bir aşağı, bir yukarı baktı. Vicki valizini kaldırıma sürükledi. Dexter onu terk etmek istemiyordu. Arabadan paldır küldür indi, iki sessiz kadının arkasından sekip binanın giriş kapısına vardı.

"Vicki! Canın ne zaman isterse bizim oraya gel! Athena hep orada. Arka taraftan girersin. Kapıyı hiç kilitlemiyoruz."

Vicki bembeyaz yüzünü ona çevirip başını hafifçe salladı. Elizabeth anahtarı kilide sokup bir sağa bir sola çevirdi. Dexter karşıdaki mağazaların vitrinlerine baktı. Bir tanesinin kapısının üstünde cansız bir kırmızı ışık yanıyordu, numarası adam boyunda rakamlarla yazılmıştı üstüne.

"Morty!" dedi Dexter. "Doğru düzgün bir evde yaşasan olmaz mı?"

"Sus be. Annemden betersin."

Dexter kaldırımın kenarına kadar geriledi, Elizabeth'le Vicki onun yanından geçip binaya girdiler. Sokak kapısı arkalarından gürültüyle kapandı.

Elizabeth merdivenleri büyük bir hızla, ayakkabılarının topuklarıyla epey gürültü çıkararak tırmandı. Paltosu şişiyor, Vicki bir parfüm dalgasının içinde yürüyordu. Yukarı, daha da yukarı tırmandılar. Merdivenler betondu. En tepede büyük bir kapı daha vardı.

Elizabeth ahşap döşemelerin üstünden doğruca yatağa yürüdü, yatağın arkasından bir teyp çıkardı. Bir kaset takıp perdesiz pencereye gitti; Vicki'ye arkasını döndü, ayakları birbirinden uzakta, elleri belinde durdu. Albüm kapağına benziyor, diye düşündü Vicki. Teyp hışırdadı, müzik patladı. Elizabeth dans etmeye başladı: Yok, dans etmeye değil, bedenini oynatmaya, belden yukarısıyla öne doğru sallanmaya; bir sahnedeydi sanki, seyirciler de karanlık pencerenin arkasındaydı.

Ne bu, diye düşündü Vicki. Ne var burada? Burası bir depo; duvarı, odası yok. Her biri kaşı kalkmış gözlere benzeyen bir sıra pencere var. Televizyon var, yerde bir telefon, büyük pembe bir buluta benzeyen yatak. Yemeğini nerede pişiriyor? Nerede yıkanıyor? *Ben* nerede yatacağım? Herkesin yatağa ihtiyacı vardır. Ne duvar var ne oda.

Elizabeth arkasını döndü ve Vicki'yi valizinin yanında ayakta dururken gördü. Utandı. Müziğin sesini kıstı.

"Daha tam yerleşmedim" dedi. "Bu akşam en iyisi benimle uyu. Yarın ne yapacağımızı düşünürüz."

Kardeşler yatağa girdi: Soğuktu; oturulacak bir kanepe ya da yapacak başka bir şey yoktu. Elizabeth dimdik oturup tığ örgüsünü örmeye girişti. Vicki dümdüz uzandı ve kalabalık etmemek için yatağın bir ucuna iyice yaklaştı. "Bütün gece uyuyamayacağım. Ses çıkarmadan yatmaya çalışmalıyım" diye düşündü. Uyluklarının üst tarafı uyuştu. Yine de sızdı, çarşafın altında, bir metre derinliğinde güneşli suyun altında hafifçe uzaklaşıp gitti, yüksekte yeldeğirmeninin kanatlarının yakınında kargalar rüzgâra karşı kanat çırpıyordu, Vicki'nin bütün kâğıtları esintide dağılıp gitti, sinirleri bir an kasıldı ve kalbi küt küt atarak uyandı.

"Bak Vicki. Papa."

Vicki yatakta doğruldu. Yatağın ayakucundaki küçük parlak ekranda beyaz takkeli bir adam sıra sıra insanların önünden ilerliyordu. Ellerini sakin, resmi bir tavırla uzatıyor, gülümsüyor, başını uzatıp insanlara doğru eğiliyordu. Birisi bir çocuğu ona doğru kaldırınca ellerini uzattı, parmakları bir körünkiler gibi her yöne doğru açıldı, bebeğin yanaklarıyla şakaklarına dokundu. Hareketlerinin yavaşlığı öyle abartılıydı ve bu yavaşlık çevresine öyle teatral bir güç yayıyordu ki, Vicki'ye astronotları hatırlattı.

"Ağırlığı yok" dedi.

"Uyuyordun."

"Ne yapıyor?"

"İnsanları kutsuyor galiba. Amma saçmalık."

"Sence kutsama hiçbir işe yaramıyor mu?"

Elizabeth, insanın ilk anlamlı sorusunu soran küçük bir çocuğa bakacağı gibi sert sert baktı ona. "Hayır. Hayır, bence yaramıyor."

"Güzel görünüyor ama. Sence de öyle değil mi? Keşke biri beni de kutsasa."

Elizabeth tığını örgüsüne sokup çıkardı. Tam bir tarikatın ağına düşecek biri, diye düşündü. Geceleri dışarı çıkmasına izin vermese iyi olurdu. "En son bir çanta dolusu eski kıyafeti Selamet Ordusu mağazasına götürdüğüm zaman birisi beni kutsamıştı" dedi. "Gerçi sonra üniversitede okurken kendimi vaftiz ettirdim."

"Bayağı suyun altına mı soktular?"

"Yobaz değildim, o kadar da değil. Sadece alnıma haç çizdiler, biraz güzel bir müzik çaldılar, doğuya doğru çevirip şeytanı ve bütün eserlerini inkâr ettiğime yemin ettirdiler. Vaftiz babam kimdi bil bakalım. Dexter."

"Ama Dexter seninle aynı yaşta."

"Biliyorum."

"O işleri nereden bilecek ki?"

"Bir şey bilmen gerekmiyor. O gün orada olman yeterli."

"Korkunçmuş" dedi Vicki. "Cidden korkunçmuş. Bence insanlar illa böyle şeyler yapacaksa kurallar daha katı olmalı. Yoksa hiçbir anlamı olmaz."

"İşe gitmeden önce bana hikâye anlatman lazım" dedi Poppy babasına.

"Büyüdün artık" dedi Philip. "Niye kitap okumuyorsun ya da pratik yapmıyorsun?"

"Aynı şey değil. Kendi başıma yapınca eğlenceli olmuyor."

"Bana kendimi suçlu hissettirme" dedi Philip. "Birinin eve ekmek getirmesi lazım."

"Niye herkes gibi gündüz çalışamıyorsun?"

"Çalışamıyorum işte, nedenini biliyorsun. Ayrıca başka hikâye bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun. Kendi hayatından hikâyeler. Eskiden yaptığın gibi bir şeyler uydur yeter. Çok kolay. 'Bir zamanlar bir ülkede' diye başla, sonra aklına ne geliyorsa söyle."

Poppy yorganı kabartıp Philip'e yer açmak için kaydı. Philip yatağın kenarına oturdu. "Seneye liseye gittiğin zaman, arkadaşlarına babanın sana hâlâ her gece hikâye anlattığını söyleyecek misin?" diye sordu.

"Orası arkadaşlarımın doğru kişiler olup olmamasına bağlı" dedi Poppy. "Hadi. Dinliyorum."

"Bir zamanlar..." dedi Philip. "Harika bir kafe varmış. Sabahları çok erken açılıyormuş. Yirmi dört saat açıkmış. Hiç kapanmıyormuş. Kahve makinesini hiç kapatmıyorlarmış. Bu yüzden de kahvesi mükemmel oluyormuş."

Kolaydı. Philip hikâyenin içine yerleşti.

"Geceleri, insanların kahkahalarının gürültüsü yüzünden müzik kutusunun sesini daha çok açıyorlarmış. Ama sabahın erken saatlerinde, işlerine giden müşterilerin gazetelerini okudukları o huzurlu vakitte, basları rahatça işitebiliyormuşsun. Bazı insanlar tek başına, ellerinde kütüphaneden aldıkları bir kitapla, üstlerinde düzgün kesim ve renkte temiz kıyafetlerle geliyormuş. Başkaları çocuklarını getiriyor, onlara gülümsemeler ve yumuşak sözcükler eşliğinde, halka açık bir yerde nasıl davranılacağını öğretiyorlarmış. Zeki çocuklar anne babalarına gazetelerdeki iş ve kiralık ev ilanlarını yüksek sesle okuyormuş. Kafenin büyük pencereleri doğuya bakıyormuş. İnsanlar sırtlarını güneşe vererek oturuyor, akşam ışığının demirden huzmeleri omuzlarında yumuşuyormuş. Caddenin geçen arabalarla parıldayan öbür tarafında, büyük bir bahçe demir çitinin dışına taşıyormuş."

Kendini hayallerine fazla mı kaptırmıştı, Philip görmek için Poppy'ye göz attı. Kız tavana bakıyordu. "Mırıldanarak anlatma" dedi. "Mır mır konuşmaya başladın."

"Bekleyen bir yermiş burası" dedi Philip. "Aklın ve nezaketin mekânıymış. Müzik kutusunda Elvis Presley varmış. Elisabeth Schwarzkopf varmış. Les Paul ve Mary Ford'dan 'How High the Moon' varmış.

İnsanlar dans edermiş orada – gündüz, sabahın ortasında, iki uzun masa sırasının oluşturduğu koridorda. Latin Amerika şarkılarını severlermiş, Avustralyalıların İtalyanca sanıp isimlerinin üstünde durmadığı şarkıları: Bizim burada bildiğimiz her şeyden daha tutku dolu, daha enerjik, daha entelektüel şeylermiş bu şarkılar. İnsanlar birbirinin kollarında, dirsekleri yukarıda, ifadesiz yüzlerle dans edermiş: Her şey usulüne uygun, hassasiyetle yapılıyormuş. Tango yapıyorlarmış, rumba ve samba yapıyorlarmış. Adımları biliyorlarmış. Hiç takılmıyorlarmış. Kollarıyla bacakları uzun ve kuvvetliymiş. Elbiseleri birer ışık serpintisiymiş. Erkeklerin pantolonları ayakkabılarının üstünde tam doğru noktada bitiyormuş.

İki garson varmış. İkisi de hayatlarında bir kere olsun bir siparişi unutmamış. Yunan garson Kon neşeli ve gençmiş, heykel kadar da yakışıklıymış. Kendi fotoğraflarını koyduğu janjanlı bir albümü varmış, manken olmak istiyormuş. Marcello ise saçını arkaya yatıran ve yüzünde yıpranmış ve asil bir acı ifadesi taşıyan eski bir kumarbazmış. Kasanın arkasında durur, çekmeceyi bacağıyla açık tutar, parayı sayarmış. Para konusunda kendine güvenirmiş. Her banknotu başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarmış. Avustralya'ya geleli yirmi yıl olmasına rağmen hâlâ çok az İngilizce konuşabiliyormuş.

Tuvaletlerin duvarlarında yazılar varmış. Linda Lovelace'ın annesi Titanic'le beraber battı. Orospu Lisa. Renato taş gibisin, siz kaltaklar onu hiçbir zaman Lucy ve Maria'ya yamayamayacaksınız. Cennet Bar'daki insanlar o günün duvar yazılarını dünya haberlerini okur gibi okurmuş."

"Dünyadan haberleri" dedi Poppy.

"Cennet Bar'da alkol satışı yapılmaz. Yapılmasına gerek de yoktur. O ağır boncuk perdeyi geçtiğin zaman bir şey olur... Dinliyor musun?"

Etraf karanlıktı. Öbür odadaki televizyonun sesi kısılmıştı. Poppy uyuyakalıyordu ama kendini topladı.

"Evet. Devam et. Perdeyi geçtiğin zaman..."

"Kahve makinesi tıslayarak çalışırmış. Onun arkasındaki bir rafta üçgen şeklinde bir sıra şişe dururmuş, kırmızılar yeşiller sarılar."

Philip durdu. Poppy düzenli bir biçimde nefes alıp veriyordu.

"Pop?"

Cevap gelmedi. Philip sesini alçaltıp daha hızlı konuşmaya başladı. "Geceleyin başkadır. Garsonlar kültürsüzdür, vücutları dövmelerle kaplıdır. Siyah kotlar ve dar tişörtler giyerler. Garsondan çok suçluya ya da fedaiye benzerler. Bir fincan kahveyi masaya bıraktıklarında kahvenin bir kısmı fincan tabağına dökülür. Cennet Bar'ın sahibinin, çalışanlarını zar zor denetimi altında tutar gibi bir hali vardır. Uyuşturucu alınıp satılır Cennet Bar'da. İnsan kızını buranın önünde, üstünde Cinzano yazan şemsiyelerin altında otururken görmek istemez. Cumartesi geceleri yirmi masasının hiçbirinde oturacak yer bulamazsın. Mermer kaplı beton zemin dökülmüş içecekler yüzünden kayganlaşmıştır. Ara sıra, abarttığı için sendeleyen bir kız çığlık atan arkadaşlarının kollarına yığılır.

Arkadaşları onu omuzlarından ve göğüs kafesinden tutarak paldır küldür dışarıya taşırlar. Kızın düz tabanlı ayakkabıları yerde bale pozisyonunda sürünerek onu takip eder. Ateşli gençler arabalarını kaldırıma yakın sürmekte, motorlarını gazlamaktadır. Büyük arka odada oyunların tiz melodileri çınlamaktadır, havada yoğun bir duman vardır, üst katta başka şeyler olup bitmektedir. İtalyan delikanlılar üstlerinde büyük paralarla içeri girip çıkmaktadır. İçeri girip çıkmakta, pahalıya kesilmiş saçlarını, parlak İtalyan saçlarını sallamaktadırlar."

Poppy uyuyakalmıştı. Ev ödevini yapmış mıydı, Philip bilmiyordu. Akşam yemeği niyetine, parktan geçerek eve yürürlerken bir suvlakiyi mideye indirmişlerdi. Philip yataktan kalktı. Kapıya gelince döndü ve fısıldayarak şöyle dedi:

"Ve erkekler kızlarla onları sevmeden yatmaktadır. Kızlar tuvaletlerde ağlamaktadır. Çalış, Poppy. Kafanı kullan."

Belki Elizabeth uğrardı. Philip her ihtimale karşılık arabanın anahtarlarını masanın üstünde bıraktı.

O gece stüdyoda işlerini erken bitirdiler. Taksi yoktu, öyle olunca Philip yürümeye koyuldu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama ikiyi geçtiğini tahmin ediyordu. Hâlâ açık olan kafe, boş otobüs durağının arkasında bir Hopper tablosu kadar ıssızdı. Philip caddenin karşı tarafına geçti, köşede neon ışıklı tabelanın altındaki bir masada konuşmadan oturan beyaz yüzlü iki öğrencinin cinsiyetlerini çıkaramayacak kadar uzaklaştı. Toplu konutlara giden bayırı bir gayret çıktı. İlk bloğu geçerken kendi kendine eski bir Stevie Winwood şarkısı söylüyordu; Philip'e, iki yana açtığı kollarıyla kat kat klavyeler arasında sivrisinek gibi gidip gelen o ufak tefek adamı hatırlatan bir *riff*'i vardı şarkının.

Otoparkın korkuluğuna yaslanmış insanlar vardı. Altı kişi, yoksa sekiz mi. Philip'in tüyleri diken diken oldu. Etraf karanlıktı. Nefes aldı, verdi, yürümeye devam etti. Sessizce durdular, geçmesine izin verdiler. Sırtına, ensesine gelecek darbeyi, çelme takmak için uzanan ayağı bekledi. Bir şey olsun istiyordu, sol sağ sol sağ *hadi artık*.

"Hey, sen."

Philip aniden durup döndü. Elindeki bavul savruldu.

"Çantada ne var?"

Çekici gülümsemesini takınırken yanaklarının yukarı kalktığını, ağzının yanlarındaki dikey çizgilerin ortaya çıktığını hissetti. Konuştuğunu sandığı çocuğa doğru bir adım attı, eğdiği başını birkaç kere salladı.

"Para" dedi rahat bir ses tonuyla. "Para ve uyuşturucu."

Çocuk ufaktı: Hızla sağına soluna baktı. Şaka mıydı bu? Etrafından cevap alamadı. Öğretmeni tarafından azarlanmış gibi, yüzünü tiksinti ve sıkılganlıkla buruşturup başka tarafa çevirdi ve korkuluğa yaslanmış öbür çocukların arasına döndü.

Hepsi bu muydu?

Vicki uyandı. Elizabeth, yüzü duvara dönük, hâlâ uyuyordu. Geceleyin düzleşmiş olan saçında birbirine dolaşmış bukleler meydana gelmişti; istemeden de olsa Vicki'nin aklına, tren vagonlarının sökülmüş koltuklarının veya elektrikli süpürgelerin içinde görülebilecek şeyler geldi. Aşağıdaki sokaktan, kalkmış kaşları andıran pencerelerin dışından, bir metal cayırtısı yükseldi. Vicki pembe yorganın altından sessizce çıkıp pencereye gitti ama tramvay tekrar ileri fırlamış, küçük bayrağı sallanarak uzaklaşmıştı bile. Oda sokak seviyesinden o kadar yüksekteydi ki perdeye gerek yoktu.

Vicki içeride dolandı ve bir paravan buldu; paravanın arkasında bir küvet, küvetteyse şimdiye dek yalnızca dergilerde gördüğü, elle tutulup su püskürten o şeylerden vardı. Çömelip itinayla yıkandı. İçerisi buharla dolmuştu, küvete bitişik yangın çıkış kapısını açınca hemen önünde bir sakız ağacı kendini gösterdi. Eğilip yüzünü yaprakların arasına soktu: Kenarları okul cetveli gibi sertti; hava soğuktu. Ahşap yangın basamaklarıyla tüp biçimli tırabzanlar, bir de ağacın yer kapmak için binayla mücadele edercesine yükseldiği dar bir avlu görebildi. Mavi paltolu bir kadın kollarında şişkin bir çantayla otoparkı aceleyle geçiyordu.

Paravanın öbür tarafındaki kocaman odada telefon çaldı ve Vicki, Elizabeth'in ahizeyi kaldırdığını işitti. Arayan kişi konuşmaya fırsat bulamadan, "Bir daha *sakın* bu numarayı bu saatte arama. Anladın mı?" dedi Elizabeth ağır, alçak ve çok belirgin bir sesle. Vicki muslukları kapatıp küvetin içinde durdu. "Küvetten zemine adım at" ya da "Elizabeth'e seslenip havlu iste" türünden makul eylem planları, oyuncak yapı blokları misali, ahşap kenarlarını hiçbir

anlam ifade etmeden birbirlerine çarptılar. Vicki yatak örtülerinin hışırtısını işitti, sonra bir sessizlik oldu. Olduğu yerde yeterince uzun süre dursa su damlaları üzerinde kururdu. Bütün hayatı böyle anlardan mı oluşacaktı? Böyle anlarla ölü olmak arasındaki fark şuydu: Yaşayan insanların hep bir şeyler yapması gerekiyordu. Ölü insanların yapıp yapabileceği ise kuruyup büzüşmekti. Annesi karanlık bir kutunun içinde sırtüstü yatıyordu, bir yarasa kadar eciş bücüş; kollarıyla bacakları, cildinin saatten saate kuruyup gerilmesiyle gövdesine yapışmıştı, zaten cildi de artık cilt değildi, çatlamış deriye dönmüştü, insanın Çin lokantalarındaki pişmiş ördeklerde gördüğü, kabarmış, parlak, koyu kızılımsı kahverengi deriye. Bunun bilimsel açıdan doğru olmadığı geçti aklından ama rutubetle solucanları düşünmektense bu teoriyi tercih ederdi. Yangın çıkış kapısını elinden geldiği kadar sessizce kapadı. Yataktan ses gelmiyordu.

Vicki elini bir askıya sıralanmış pembe ve yeşil tişörtlerin üstünde gezdirdi. Mağazada radyo açıktı. Müzik sustu, adamın biri haberleri okudu. "Üç yıl önce gemi kazasında kaybolan ve öldüğü düşünülen on iki yaşında bir kız çocuğu, Sumatra cangılında canlı ve yosunla kaplı halde bulundu. Çocuğun cildiyle polenleri emerek hayatta kaldığına inanılıyor."

İki tezgâhtar kız ön taraftaki tezgâha yaslanmıştı. Bir tanesi elinde ispirto şişesiyle yumuşak bir bez tutuyordu. Göz göze geldiler.

"Yosun mu?" dedi bir tanesi. "Yok artık. Cildiyle *polenleri emmiş* öyle mi?"

Kızlar güldü. Vicki onları dikkatle seyrediyordu, eğlencelerine dahil edilmeye, onlar gibi kuşkuyla omuz silkmeye hazırdı ama onu görmezden geldiler ve dışarıdaki sokağı ilgiyle izlemeye döndüler. Bir dakika içinde biri gelip Vicki'ye kıyafetleri ellememesini söyleyecekti.

Vicki hangi cevabı yapıştıracağını biliyordu: "*Saçmalama.*" Dudaklarını aşağıya doğru kıvıracak, gözleriyse soğuk, parıldayan çizgiler haline gelecekti. Ve garsonun biri kafenin müşterisi olmadığı halde doğrudan tuvalete girmesine laf edecek olursa elini beline koyup şöyle diyecekti: "Ben önce işerim, sonra yemek yerim – bir mahzuru mu var?" Sonra da *donut* veya cips gibi *cidden ucuz* bir

şey isteyecekti. Bu ruh hali içinde, ev özlemi ve yalnızlıktan yabanileşmiş halde, şehirde aylak aylak dolaştı ve kendisini alt etmesi için şehre meydan okudu. Şehir onu umursamadı.

Athena insanların enstrüman çalmaktan neden vazgeçtiğini anlıyordu. İyi çalmadığını, doğru çaldığında bile dersini itaatkâr bir sesle ezberden anlatan birine benzediğini biliyordu, dümdüz ve duygusuz, anlamadan çaldığını: Müziğe ihanetti bu. Ellerini klavyeden çekti. Do'nun bir oktav sağ ve solundakiler hariç bütün tuşlar tozlanmıştı. Kapağı kapadı.

Mezarlığın uzun, parmaklıklı tarafının karşısındaki tramvay durağında bekliyordu. Birisi sokak lambası direğine siyah keçeli kalemle SAVAŞ AGASI DARREN diye yazmıştı. Görünürde tramvay yoktu ama Athena cadde boyunca yaklaşıp güney yönüne giden turuncu renkli bir karavan gördü. Bir lavabosu ve düzgün perdeleri vardı aracın, direksiyonda bir adam tek başına oturuyordu. Adamla Athena dostça bakıştılar, Athena karavana atladı, adam karavanı çevirip öbür yöne sürdü, otoyola çıktı, havaalanı sapağını, beyaz taraçalı ve palmiyeli İtalyan evlerini geçti, şehir sınırlarını, araba mezarlığını, solunum yolları tıkanmış atların tel çitlerde sabırla beklediği küçük otlakları geçti, uzun devedikenlerinin başlarını salladığı büyük bazalt ovalarına çıktı, gitti, gitti, sonunda çöle geldi, gökyüzü öyle yüksekteydi ve öyle yağmursuzdu ki gece uyudukları toprağa tek bir çiy damlası bile düşmedi.

Tramvay hâlâ gelmiyordu. Yürüyebilecekken, üstelik yürümesi gereken mesafe sadece bir milin üç çeyreği kadarken beklemek tembelce geliyordu.

Vicki onu ikinci kez gördüğünde Athena bir kitapçının geniş girişinde, kollarını kavuşturmuş, başını geriye atmış duruyor, el yapımı kartlarla kaplı vitrini gözleriyle tarıyordu; insanlar bu kartlar aracılığıyla evlerinin odalarına kiracı arıyordu. Her bir kartı okuyana kadar geçen sürede Athena bütün güneşli kulübelerde, eski tarz cazip dairelerde, geniş evlerde, taraçalı eski ve acayip evlerde, şömineli balkonlu büyük odalarda, verimli sebze bahçeleri olan kolektif evlerde yaşadı. Çocukları buharlaşıp uçtu, kocası dağda uçurumdan düşerek acı çekmeden öldü. Nasıl perdeler dikerdi ama Athena! Nasıl özel bir düzen kurup sürdürür, Vegemite kavanozla-

rına nasıl avuç avuç çiçek koyar, nasıl da tatlı ve derin uyurdu ve nasıl da temiz çarşafların içinde!

Vicki, Athena'nın sandalıyla kalın çorabının içindeki ayağını gördü. Athena'nın onu tanımasını istiyordu ama her ihtimale karşı bir hatırlatma konuşması hazırladı, gerçi aklına gelen tek şey "Beni hatırladın mı? Morty'nin kardeşi" olunca canı sıkıldı. Uzanıp Athena'nın elbisesinin kolunu çekti. Athena yerinde sıçrayıp döndü, yüzü kızardı. Kadın *utangaçmış*, diye düşündü Vicki.

"Vicki! İyi misin?" Kız bembeyazdı ve sıkı kıyafetlerinin içinde hapsolmuş gibi duruyordu.

Vicki başını evet anlamında salladı. İyi olmadığının o âna kadar farkına varmamıştı. "Biraz tuhaf hissediyorum kendimi" dedi. "Sanki beynimin bir kısmı yerinden çıktı, şurada arka tarafta." Sorunlu noktayı göstermek için elini kaldırdı.

Hastalık hastası, diye düşündü Athena. "Elizabeth de burada mı?"

"Hayır. Hâlâ uyuyor. Ben orada kalamam. Sadece bir yatak var. Ev ilanlarına bakıyordum."

"Elizabeth biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?"

"Yanında kalmanı isteyecektir ama, değil mi?"

Vicki hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Elizabeth'in nasıl biri olduğunu bilmek istiyor musun? Elizabeth otomatik kapıya geldiğinde yavaşlamaz. Kot pantolon alır ama hemen başkasına verir çünkü pantolon fazla sıkıdır ve giyerek gevşetmeye sabrı yoktur, ama üç ay sonra, pantolon artık rahat ve kusursuz hale gelmişken, verdiği kişiden geri ister."

Utanarak başlarını çevirip beyaz kartlarla dolu vitrine baktılar.

"Bu yerlerden bazıları kulağa hoş geliyor" dedi Athena. Kızın hali iyi değildi.

"Evet, şu hariç" dedi Vicki. Çömelip yığının en dibindeki kirli bir ilanı gösterdi. Athena eğildi. "Kiralık" diyordu ilan. "Bir oda, sınırlı gün ışığı, haftalık 25$. Lütfen dikkat: Ev ortak kullanıma *uygun değildir*."

"Sınırlı gün ışığı!" Vicki soluğu kesilircesine bir kahkaha koyuverdi. Papa'nın kutsamasıyla ilgili fikrini belirttiğinde Elizabeth ona nasıl baktıysa Athena da kıza öyle, keskinleşmiş bir dikkatle baktı.

"Şimdi ne yapacaksın?" dedi Vicki. "Benim yapacak bir şeyim yok."

Bir kafeye girdiler, bir masaya oturdular. Müzik çalıyordu ama müzik kutusunda çalan alışılmış müziklerden değildi. Kafenin arka kapısı açık bırakılmıştı; oradan bakınca taze yapraklar ve bir sokak gördüler. Dar, yorgun yüzlü, saçını keskin bir biçimde ikiye ayırmış bir İtalyan garson baktı masalarına.

"Melbourne'de ne yapacaksın?" dedi Athena. "Okula döneceksin, değil mi?"

Vicki omuzlarını silkti. "Uçakta bir turist rehberi okudum" dedi. "Biraz gezip eski anıtlara bakmak istiyorum."

"Mabet* falan gibi mi?"

"Yok. Eski evler. Eşyaları korunmuş ünlü yerler, hani hizmetçilerin yemekleri nasıl yaptığını, o acayip banyoları falan görebiliyorsun. Elizabeth o tür şeylerden nefret eder."

"O kadar da kötü olduğuna inanamıyorum" dedi Athena.

Kahveleri geldi.

"Bahçenizdeki kafeste ne var Athena?"

"Tavşan. Ama bırakacağım."

"Kediler yemez mi?"

"Şehir dışına götürürsem yemezler."

"İnsanlar bir hayvana bir kere dokundu mu diğer hayvanlar bunun kokusunu alabiliyormuş," dedi Vicki, "sonra da o hayvanı öldürüyorlarmış. Doğa çok acımasız." Parmaklarını kıvırıp dişlerini gösterdi.

Athena kıza yeniden baktı. Gözünün kenarında renkler oynaştı aniden. "O neydi öyle?"

"Ben de gördüm" dedi Vicki. "Galiba arkada tül elbise giyen bir kadın var."

"Sabahın on birinde mi?"

"Belki evleniyordur." Vicki kahvesine üfledi. "Müzik ilginç, değil mi. Arap müziği mi ne."

"Tango" dedi Athena.

Bahar geldi. Sabahları, kalkan ilk kişi arka kapıyı açtığında, evdeki havanın tamamı yer değiştirip ısınıyordu. Pahalı elbiselerin satıldığı mağazalarda kadınlar, güzel şeyleri seyretmeye bile dayanamıyorlar-

* Shrine of Remembrance (Anma Mabedi): Melbourne'de bulunan, Avustralya'nı katıldığı savaşlarda görev alanların anısına inşa edilmiş anıt. (ç. n.)

mışçasına iç geçiriyordu. Dexter, Arthur'u Ulusal Müze'ye götürdü. Yolda çocuğa tumturaklı bir edayla sanatçıların yaşamından söz etti: Dexter acı çekmenin yüceltildiği, savaşa, başarısızlığa, anlayışsız kadınlara ve alkolizme dair hikâyelere bayılırdı. Arthur, *Se Repulen* adlı bir gravürün önünde oyalandı: İki şeytan vardı, biri koca bir makası tutmuş, öbürünün ayak tırnaklarını kesmek üzereydi. "Benle anneme benziyor" dedi Arthur.

Philip de tırnak makasını çıkarıp Poppy'nin ayak tırnaklarını kesti; kız o sırada sınavı için kan dolaşımı hakkında öğrendiklerini ezberden okuyordu. "Sağ atrium kasılır, soldakiyse..." diye tekdüze bir tonda anlatıyordu. "Ben onu 'auriküla' sanıyordum" dedi Philip. "Öyleydi," dedi Poppy, "ama artık değil. Adını değiştirdiler." "Bir şeyin adını hangi hakla değiştirebiliyorlar?" dedi Philip. Tırnak makasının alttaki ucunu Poppy'nin büyük parmağının tırnağının altına yerleştirdi ve makası kapadı. Poppy'nin nefesi kesildi. Tırnak parçası odanın öbür tarafına uçtu, çalışma masasının ayağına çarpıp sekti.

Elizabeth, Vicki'nin evdeki varlığını neredeyse her gece Philip'te kalmak için bahane olarak kullanıyordu. Philip kafaya takmıyordu: Bir şeyi kafaya takarak canını sıkacak biri değildi. Ama dışarıda daha uzun süre kalıyor, kaynayan tencerelerin içinde yumurta kadar pekâlâ şıringaların da olabileceği evlerde yabancı yataklara bırakıyordu kendini; stüdyoda boş pizza kutuları arasında saatlerce yayılıp birisi tarafından fark edilmeyi beklemekten başka işi olmayan kızlarda manasız tutkular uyandırıyordu. Eve döndüğü saatte ışık, kitaplığın üstüne atılmış bir gömleğin abartılı beyazlığından, mutfak sandalyesinin arka tarafındaki her zamankinden daha parlak beyazlıktan fazlası olmuyordu henüz. Poppy yazdıklarını masada bırakmış oluyor, o da hevesle okuyordu: Poppy'nin mutlu hayalleri, yetişkinlerin dünyasını görme biçimi, uydurma isimlerden oluşan listeleri: Kardeşsiz çocukların sonsuz yaratıcılığı. "Dasnin'e vardıklarında," diye okuyordu Philip kapısı açık buzdolabının ışığında, "Finn ve Angela bütün yaşam formlarından yoksun, terk edilmiş ve ıssız bir gezegen buldular." Eve yeterince geç dönerse, Poppy'yi yalnız başına kahvaltı ederken bulurdu. Masayı toplamış, önüne bir fincan çay, bir tabak kızarmış ekmek ve pastırma koymuş olurdu kız. Parktaki yürüyüşünü çoktan yapmış olurdu. Temiz ve zekiydi. Yemek yerken kitap okurdu, meşhur kitaplardan birini: *Norah of*

Billabong ya da *The Once and Future King*. Yerinden fırlamaz, Philip'i sevgi sözcüklerine boğmazdı; başını kaldırıp sakin, alçakgönüllü gülümsemesiyle yüzünü ona dönerdi. Kendi başına yarattığı düzenle çevrelenmiş olurdu. Tanrım, onun verdiği mutluluk ve keyif! Philip gitar kutusunu yere bırakırdı. Onu Philip kadar sevecek kimse olacak mıydı hiç?

Vicki yüksek tavanlı odada yalnız başına uyuyup uyanıyordu. Giysilerini valizde, valizi de bölmenin arkasında, ayak altından uzakta tutmaya özen gösteriyordu. Bir gün ablasının her şeyini denedi: Narin ayakkabılar, İtalyan pamukluları, kırışabilir ketenler, erkeksi biçimleri incelikli kesimleri sayesinde yoğun bir kadınsılığa kavuşmuş ve aynanın karşısında duran Vicki'ye henüz cinsel hayatı olan bir yetişkine dönüşmediğini gösteren kıyafetler. Ayağında yüksek topuklular, kapıyı açtı, sendeleyerek yangın çıkışına yürüdü ve doğrudan ağacın önüne çıktı. Ağacın parmak gibi uzanan yaprakları açık gözüne çarpınca çığlık attı ve ellerini yüzüne kapayarak çömeldi, yaşadığı şokun ve refleks sonucunda akan gözyaşlarının etkisiyle gözleri karardı. Kendi sesine benzetemediği bir ses boğulurcasına inledi. Ayağında o saçma ayakkabılarla içeriye emekledi, yatağa kıvrıldı ve kendine acıyarak aptallığına ağladı. Olanları Athena'ya anlatmak istedi.

Arka kapı açıktı. Koridoru parmak ucunda geçti. Athena büyük yatakta bir battaniyenin altında yatıyordu, sırtı kapıya dönüktü.

"Hasta mısın?" dedi Vicki.

"Hayır" dedi Athena. "Çocuklar eve dönmeden bir şeyler okuyorum sadece."

"Kalkma" dedi Vicki. "Ben masada oturup bir şeyler çizerim falan."

Kurşunkalemin cızırtısı Athena'yı uyuttu. Bir iki kere uyanır gibi oldu; bir, telefon çalıp da Vicki koridorda seğirterek onu cevaplamaya gittiğinde, bir de mutfak radyosundan dalga dalga müzik sesi gelip tabaklar suda boğuk bir sesle tangırdadığında. Tanrım, dedi Athena içinden, bulaşıkları yıkıyor.

Athena'nın hayatı Vicki için bir gizemdi. Kendi kendine yeten bir hali vardı Athena'nın, hiçbir ihtiyacı yoktu, hiç huzursuzluğa kapılmıyordu sanki.

"Canım sıkılıyor" diyordu Vicki. "Canımın sıkıntısını geçir, Thena!"

Athena gülüyordu. "Sıkıntı nedir onu bile bilmiyorum ben."

Ama nasıl olur da bilemezsin, diye düşünüyordu Vicki, Athena'nın arkadaşının iki çocuğuyla oturmaya gelişini ön taraftaki pencereden kıskançlıkla seyrederken: Arabadan inme ritüelinin yavaşlığı; kadının arka kapıyı kalçasının yardımıyla açık tutuşu, çocuklarının küçük bedenlerini saran kemerleri çözüşü, mavi plastikten bebek çantasının içindekileri, oyuncakları, kalemleri, Viking miğferini, Maya tapınağı temalı boyama kitabını çıkarışı; inleyip sızlayan çocuklara gösterilen sonsuz sabır; incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler hakkında ağır ağır konuşmaları; arkadaşı sağlık ve hastalıklar hakkında kafa ütülerken, ütü masasının başında duran Athena'nın hâlâ dinlediğini göstermek için başını ona doğru yarı yarıya çevirmeyi sürdürmesi.

"Komşu kadın gidip bağırsaklarını temizletmiş" dedi arkadaşı. "Temizliği yapan kadının dediğine göre, içinden çıkan şeylerden bazıları *on yıl önce* yediği şeylermiş!"

"Nereden biliyormuş ki?" dedi Athena.

"Her neyse," dedi arkadaşı, "kadın beni arayıp kocasının *çocuğun biriyle* kaçtığını anlattı, on sekizlik bir kızla. Ben de ona dedim ki, 'Örecek ilginç bir şey bul. Şöyle zor bir model olsun. Evde kal ve *oturup geçmesini bekle*.' O da öyle yaptı."

Vicki çıkıp saçını kestirmeye gittiğinde böyle konuşuyorlardı, döndüğünde de böyle konuşmaya devam ediyorlardı; aradaki tek fark, şimdi masanın kirli fincanlar ve kek kırıntılarıyla dolu olmasıydı.

"Bak!" diye bağırdı Vicki. "Şimdi *süper* hissediyorum. Ensemdeki kırmızı iz duruyor mu? Nasıl oldu biliyor musun? Kadın saçımın arkasını şu yün kırkma aletiyle düzeltiyordu."

"Tıraş makinesi mi?" dedi Athena'nın arkadaşı.

"Evet! Bızt bızt! İşte bir kere direkt enseme daldı!" Yüksek sesli, coşkulu bir kahkaha attı.

İki anne Vicki'ye yüzlerinde sakin gülümsemeleriyle baktılar. Vicki kendini bir kukla kadar sarsak hissetti.

"Bizim orada saçımı son kez kısa kestirdiğimde o kadar çirkin göründüm ki bütün gece ağladım" diye çene çalmayı sürdürdü Vicki, köşedeki yuvarlak aynaya doğru seğirtirken. "Sabah uyandığım zaman da gözlerim o kadar şişmişti ki kurbağaya benzemiştim!"

"Şu an kesinlikle çirkin görünmüyorsun" dedi Athena'nın arkadaşı o ağır konuşmasıyla.

"Biliyorum!" dedi Vicki. "Şu an o kadar zarifim ki kurşuna dizilmem lazım!"

Arkadaşı güldü ama Athena, Vicki'nin Elizabeth'in zekice ses tonuyla konuşmaya çalıştığını duydu ve yüreği ezildi.

Vicki her gün erken vakitte Fox'ların Bunker Sokağı'ndaki evine takılmaya başladı. Kahvaltı saatinde Fox'lar kızın eski bisikletinin çöp kovalarına çarptığını duyuyorlardı. Beton basamakları seke seke çıkıyor, aynada saçına bakıyor, evde bir saat kalıyordu; Dexter'ın kendine yaptığı poşe yumurtalardan birini yiyordu; işe yarar ve uyumlu olmaya çalışıyordu, gerçi ev işlerinde beceriksizdi: Çay yapraklarıyla evyeyi tıkamıştı; ocaktan aldığı közleri plastik bir kovaya koyup kovanın erimesine neden olmuştu. Ama zamanla neyin nerede durduğunu öğrenmeye başladı, ayrıca neşe saçan bir misafirdi, Dexter'ın esprilerine gülüyor, Arthur'la oyun oynuyordu. Arthur birkaç yıldır ayakkabılarının bağcıklarını kendi başına bağlayabilse de artık Vicki bağlıyordu.

"Senle okula kadar yürüyebilir miyim?" derdi Arthur'a. "Sorun olmaz değil mi?"

"Evet" derdi Arthur, burnu bir mısır gevreği kutusunun içinde.

"Sorun olur yani?"

"Yani evet, gelebilirsin."

Posta gelip de Athena zarfları açarken Vicki onu seyrediyor ve "Bana hiç mektup gelmiyor" diyordu.

Athena "Benimkileri okuyabilirsin" dememek için zor tutuyordu kendini.

Vicki, Fox'ların avlunun köşesindeki tuvaletini, tuvaletin tuğla ve keresteden yapılma, karton kapaklı ucuz eski kitaplarla, kırık aletlerle, kamp malzemeleri ve rengi solmuş boya kalemleriyle dolu raflarını seviyordu. Aile fertlerinin birbirlerine bıraktıkları notları, çizimleri ve kafiyeli esprileri, yüzünü kızartacak şekilde şarkı söylemelerini, sebze bahçesini, altında cömert bir düzen yatan telaşı, faaliyet patlamalarını ve bunları izleyen güneşli sükûnet dönemlerini seviyordu: Vicki eve, aileye, bütün o kurulu düzene âşıktı.

"Bunker Sokağı onun *tanrısı* oldu" dedi Elizabeth.

Dexter'ın gururu okşanmıştı. "Seni gördüğümde duygulanıyorum Morty" dedi. "Niye şu Philip'i buraya getirmiyorsun?"

"Philip'i mi? Niye getirecekmişim ki?"

"Manitan değil mi? Bir ara evlenmeyecek misiniz?"

Elizabeth kahkahayı bastı. "*Onunla* mı evlenecekmişim? Boş versene! Adam zaten evli! Hem sen benim evli bir kadın olduğumu düşünebiliyor musun?"

Dexter ellerini yumruk yapıp olduğu yerde zıpladı. "Ama ben mutlu bir evliliğin olsun istiyorum!"

Elizabeth bakışlarını tavana çevirdi.

"Bu yaşam tarzını anlamıyorum" dedi Dexter. "Kuralları ne? Mesela Philip seni, işte, aldatıyor mu?"

"Herhalde 'aldatıyor'" dedi Elizabeth. "Biriyle o kadar uzun zaman beraber olduktan sonra yapacak başka ne kalıyor ki?"

Dexter kollarını iki yana açtı ve piyanonun yanındaki aynanın karşısında başına bir eşarp bağlamakla uğraşan Vicki'ye baktı.

"Modern hayattan nefret ediyorum" dedi. "Modern Amerikan âdetleri."

"Âşıklar işte, hepsi bu" dedi Vicki, başının arkasını görebilmek için bir o yana bir bu yana dönüp dururken.

"Âşık mı!" diye gürledi Dexter. "Ben aşkı hiç yaşamamışım o zaman. *Âşık* olmamışım. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Neye gülüyorsun o kadar?"

"Bir gün öğrenirsin" dedi Elizabeth.

"İnsanlar *âşık olmanın* kaçınılmaz bir şey olduğunu niye düşünüyor, anlamıyorum" dedi Dexter. "Kulağa bir tür hastalık gibi geliyor ya da veba falan. İnsanlar âşık oluyor çünkü ucuz Amerikan dergilerinde aşktan bahsedildiğini okuyorlar, çünkü âşık olmak *istiyorlar*, çünkü canları sıkılıyor ve yapacak başka işleri yok. Bense âşık olmak istemiyorum, dolayısıyla da olmayacağım."

"Ama Athena'ya âşık değil miydin?" dedi şoke olan Vicki.

"Hayır" dedi Dexter. "Sağda solda okuduğunuz gibi, öyle ıstıraplı şekilde olmadım."

Vicki çabucak Athena'ya baktı, incineceğinden korkmuştu, ama Athena gülümsüyor ve konuşulanları dinliyordu.

"Pek öyle eşarp takacak biri sayılmazsın, değil mi Vicki" dedi Elizabeth.

Vicki eşarbı başından çekip aldı.

"Buranın piyanisti kim?" dedi Elizabeth. Kapağı kaldırıp bir iki tuşa bastı.

"Athena çalıyor, değil mi canım" dedi Dexter.

"Eh işte, öğreniyorum" dedi Athena. Sırtı hâlâ odadakilere dönüktü.

"Bize bir şey çalmaya ne dersin?" dedi Elizabeth.

"A, yok – çok kötüyüm."

"Hadi. Sahte tevazuya gerek yok."

"Hayır, ciddiyim!" dedi Athena. Elinde bıçak, evyeden odadakilere doğru döndü. "Ne kadar başlangıç seviyesinde olduğumu bilmiyorsun."

"O kadar da kötü olamazsın" dedi Elizabeth. Nota kitabını açtı. "*Çocuklar İçin Bach*. Tanrım, şunu bir dinleyin – ne kadar tumturaklı: 'Bach çalmak asla kolay değildir, fakat bu, onun eserlerine hâkim olmak için elimizde bulunan sebeplerden yalnızca bir tanesidir.' Bach'a hâkim olduğunu göster bize Athena!"

"Ah, lütfen, çalmayayım" dedi Athena. "Lütfen. Zaten neredeyse hiç çalamıyorum."

"Doğru söylüyor" dedi Vicki. "Çalamıyor. Fare gibi çalıyorsun. Geçen gün öyle tın tın çaldığını duydum da, 'Zavallı Thena!' diye düşündüm."

Athena tekrar evyeye döndü.

"Evet canım" dedi Dexter. "Pratiğini evde tek başınayken yapmalısın." Gazetenin sayfasını çevirdi. "Birinin o parçalarda yavaş yavaş ilerlemesini dinlemek zorunda kalmak biraz sıkıcı da."

Dexter, kucağında Billy, masanın başında oturmuş gazetesini okuyordu. Vicki eşarbı katladı. Athena musluktan azar azar akan suyun altında patatesleri şöyle bir çevirdi.

Elizabeth derin bir nefes aldı. "Vicki hatırlamaz ama annemizin bir sözü vardı. Sesimin umduğum kadar harika olmayacağını anladığımda şöyle demişti: *Yalnızca iyi öten kuşlar ötseydi, orman çok sessiz olurdu.*"

"Sözdiziminde sorun var" dedi Dexter. "*Yalnızca* ile *iyi*'nin peş peşe olması cümleyi bozuyor."

"Bir daha söylesene" dedi Athena.

"*Yalnızca, iyi öten kuşlar ötseydi, orman çok sessiz olurdu.*"

"Anneniz iyi bir kadınmış" dedi Athena.

"'İyi' doğru kelime mi emin değilim" dedi Elizabeth. "Sabah ilk iş Ravel'in *Bolero*'sunu açardı, öyle bir kadındı mesela. Sesi de uçurumdan düşen birinin sesine benzerdi."

"Elizabeth, sus" dedi Vicki. "İyi biriydi annem! İyiydi! Sırf sen onunla–"

"Ütü yapmayı severdi" dedi Elizabeth. "Kolay şeyleri ütülerdi ama; masa örtülerini, mendilleri falan. Kanser oldu."

"Biliyorum" dedi Athena. "Vicki anlattı."

"Hastaneye yatmak istemedi" dedi Vicki.

"Sizin için zor olmuştur" dedi Athena. Bencilliğe bak, diye düşündü. *Ben olsam* daha makul davranırdım. "Hastaneye niye yatmak istemedi ki?"

"Eh," dedi Elizabeth, "öyle yapsa öleceğini kabul etmiş olacaktı herhalde."

Cahilce bir soruya verilmiş sabırlı ve nazik bir cevaptı bu. Athena ayaklarının altındaki zeminin kayıp gittiğini hissetti. Kara bir boşluğun kenarından sarkıyordu, kulaklarında rüzgârın sesi vardı. Benliği öfke nöbeti geçiriyordu, paniğe kapılmıştı. *Ne? Ben mi* öleceğim? Hayat *bensiz mi* sürüp gidecek? Mümkün değil! Bir nabız atışından daha kısa sürdü. Nefeslenecek zamanı bulana kadar geçmişti bile. Sert patatesi elinde tuttu. Elizabeth'e ilk defa doğru dürüst, açık yüreklilikle baktı.

Billy bir nefes alıp kısa, tiz çığlıklar atmaya başladı. Dexter'ın kucağında kendini geriye attı; sol eliyle kulağını kapamıştı, sağ elini ısırıyor, büyük ve çarpık dişlerinin önüne getirmiş, durmadan bastırıyordu. Bütün gücüyle "İiiiii!" diye bağırıyordu.

"Sessiz ol Billy" dedi Dexter kesin, yumuşak bir sesle. "Şşşt. Başka çığlık yok."

Çocuk hemen sustu ama bu sefer inlemeye başladı; Dexter ellerini uzaklaştırıp tutmasa ısırmaya devam edecekti. İki sokak ötede tramvay tıngırdadı. Bir ambulansın iniltisi dalgalar halinde sönüp gitti.

"Sorunu ne?" diye fısıldadı Vicki. "Niye kendi kendini ısırıyor?"

"Sirenler yüzünden" dedi Dexter. "Çocuğu çıldırtıyorlar. Bazen o kadar uzakta oluyorlar ki biz seslerini duyamıyoruz bile. Ama bizimki köpek gibi."

Çocuk sakinleşmişti. Athena yıkanmış patatesleri süzgece bıraktı.

Vicki de derin bir nefes aldı. "Benimle yürüyüşe gelir mi?" dedi. Dexter'la Athena dönüp ona baktılar. Afalladılar, diye düşündü Elizabeth.

"Emin misin?" dedi Dexter. "Çoğu insan..."

Şaşkınlıkları karşısında Vicki'nin yüzünde güller açtı. Ufak bir ev işini yapması istenmeden yaptığı için annesinden övgü alan bir çocuk kadar memnundu kendinden.

Dexter Billy'yi kucağından indirdi, Vicki çocuğun elini sıkıca tuttu. Sıcak ve kaslıydı eli. Vicki bir şeyler söyledi, Billy ona bakmadan gülümsedi.

"Niye hiç bana bakmıyor?"

"Duygusallaşayım deme" dedi Athena. "İçeride kimse yok."

Athena el ele tutuşarak arka kapının önündeki basamakları inmelerini seyretti, Elizabeth ise mutfak masasındaki yerinden Athena'yı izledi ve dönüp yüzündeki ifadeyi göstermesini bekledi, ama döndüğünde ifadesi Elizabeth'in hayal ettiği gibi değildi tam.

"Nasıl dayanıyorsun?" dedi.

"Dayanmak mı?" Elizabeth'in dramatik sözlerinden biri miydi bu da, yoksa gerçekten bilmek mi istiyordu? "Yüreğimde vazgeçtim ondan" dedi Athena. "Herhangi bir işten farkı yok. Hepimiz ondan kurtulana kadar dayanıyorum sadece."

"*Kurtulmak* mı?" dedi Elizabeth.

Athena'nın küçük, sakin gülümsemesi yerli yerinde kaldı. "Düşünmesi bile," dedi o medeni ses tonuyla, "sadece düşünmesi bile kara bir bulutun çekilmesine benziyor."

"Bir seneye falan ona bir yer bulabiliriz" dedi Dexter. Ayağa kalkıp gerindi. "Bazen bütün gün çığlık attığı oluyor."

"Dex ona hâlâ duygusal bakıyor" dedi Athena.

Kadınlar Dexter'a baktı. Dexter omuz silkti.

"Eskiden ben de duygusal bakardım" dedi Athena. "İçinde kısılı kalmış küçük, vahşi bir yaratık var sanırdım ve o yaratıkla iletişim kurmaya çalışırdım. Ama şimdi biliyorum ki..." (parmak eklemleriyle alnına vurdu) " evde kimse yok."

"Peki ya sen Morty" dedi Dexter. "Kardeşinle ilgili ne yapacaksın?"

Vicki ve çocuk sokağın karşısına geçip çimlerin üstüne bastılar. Akşamüstüydü. Ağaçların gövdeleri gri, yaprakları yeşildi, yumuşak

bir rüzgâr esiyordu. Yaşça daha büyük oğlanlar basık bisikletlerinin üstünde ağaçların altından hızla geçtiler. Siktir lan amcık! Beyinsiz! Birbirlerine söyledikleri sözler yumruk gibiydi, kahkahalarıysa peş peşe ateşlenen silahların sesi gibi. İnsan bir hayvan veya bebekle nasıl konuşursa Vicki de Billy'yle öyle konuşuyor, cevap beklemeksizin cesaretlendirici kelimeler mırıldanıyordu. Asfalt yolda çocuğu düz yürütmeye çalışıyordu ama Billy'yi zaptetmek zordu; homurdanıyor, Vicki'nin elini çekiştiriyordu. Kızı çimenlerin üstünden salıncaklara sürükledi. Vicki onu zar zor kaldırıp metal salıncağa oturttu, ellerini zincirlere kenetledi ve arkasından itmeye başladı.

Öyle güçlü itiyordu ki, parmak uçlarını salıncakla Billy'nin sert kıçı arasına soksa, çocuk geriye doğru savrulurken ayaklarını yerden keserdi. Sesini duyunca yeniden çığlık atacak sandı ama hayır, şarkı söylüyordu. İtti, itti, sonunda, öne doğru sallanırken çizdiği her yayın uç noktasında Billy havada sırtüstü yatar oldu. Söylediği şarkı neydi? Elbette şarkının sözlerini söylemiyor, sadece ağzını yuvarlak yapıp ooo diyordu ama melodi kusursuzdu, ritim de salıncağın öne fırlamasının ve bir an durmasının ritmiyle uyumluydu, çocuğun sesiyse yüksek, tatlı ve melodikti. Vicki bıraktı metal salıncak onu da havaya kaldırsın; çengel gibi parmaklarıyla salıncağı kenarından yakalıyor, çocuğu uçururcasına uzağa itiyor, sonra da yeniden yakalamak için kollarını açıyordu. Çocuk şarkının girişini, sonra nakaratını, sonra yine girişini söylerken sözler Vicki'ye annesinin sesiyle döndü ve şarkıya o da katıldı: "Çabuk git güzel gemi, kanadını açmış bir kuş gibi / İleri! diye haykırıyor denizciler."

Bisikletli, ağzı bozuk çocuklar ağaçlı kararan caddelerden geçip gittiler, umumi tuvaletin dışında bir ışık yandı ama Vicki salıncağı sallamaya ve şarkıyı söylemeye devam etti. Billy sallanmaya doyamıyordu. Çocuğun yüzüne bakmak için Vicki koşarak salıncağın önüne geçti: Pembe bir lekeydi yüzü, kendinden geçmişti. Vicki sıkıldı. Şarkıyı değiştirmeyi denedi ama Billy öyle bir çığlık attı ki Vicki söylediği şarkı sözünün ortasında caydı. Herhalde radyoları yoktu, varsa da devlet kanalında takılıp kalmıştı. Vicki itiş kuvvetini azalttı, bunun üzerine Billy oturduğu yerde çırpınıp zincirleri salladı. Sallanmanın ritmini kaybetti ve yere yakın sallanmaya başladı, sarktığı yerde böğürüyordu. Vicki'ye bakmak, salıncaktan inmek istemiyordu. Vicki onu zorla indirip çimlerin üstünden sürükledi. Bir köşeyi döndüler, gür bir çalılığı dolandılar ve rüzgâr bedenlerine

çarptı. Billy karşı koymayı bıraktı. Hava, toprağın üzerinde vücut sıcaklığındaki bir selin suları gibi sürükleniyordu; Billy kendini Vicki'den çekip kurtardı ve adımlarını bir dansçı gibi yavaşça atarak, kolları açık, başı arkaya yatmış, gözleri kapalı, ağzı çarpılmış halde rüzgârın içine yürüdü.

Vicki'nin midesini bulandırıyordu. Boş ve açık bir şeydi Billy; anlamsız bir öfkenin ya da mutluluğun ifade edilmesine yarayan bir kanaldan ibaretti. Vicki çocuğun koluna asılıyor, onu evine doğru çekiyordu ama Billy ayak sürüyor, o da Vicki'yi geri çekiyor, ılık rüzgârda belli belirsiz gülümsüyordu. Vicki yine elini bırakınca yürüyüş yolunun kenarına doğru sürüklendi. Yarı karanlıkta koca bir kamyon köşeyi hantalca döndü. Yer Vicki'nin ayak tabanlarının altında titreyip onu gıdıkladı ve Vicki iğrenmeyle kendinden geçerek, Billy'nin kaldırımdan yol kenarındaki oluğa adım attığını gördü. Çabuk, böylesi herkes için daha iyi. Vicki iki uzun adım attı, Billy'yi kürek kemiklerinin arasındaki noktadan hafifçe itti, itmenin etkisiyle çocuk yola çıktı. Koca tekerlekler onu mutfak robotunun içindeki bir avuç fasulye tanesiymişçesine yuttular. Billy yok olup gitmiş, asfaltta izi bile kalmamıştı.

Athena mutfaktaydı ve ışık yanıyordu.

"Büyük bir kamyon geçti" dedi Vicki. "Kamyonun altına itebilirim diye düşündüm. Sen hiç, daha önce hiç..."

"Tabii ki" dedi Athena. "Yüzlerce kez."

Oğlanı omuzlarından tutup banyoya doğru çevirdi. Billy ışıl ışıl gözler ve sarhoşça bir gülümsemeyle boyun eğdi. Yanından geçerken Vicki'ye yaslanıp sırtını kalçasına sürttü. Kaba eti Vicki'nin uyluğuna dayandı, Vicki onun etinin sıcaklığını ve yoğunluğunu duydu.

Vicki işte böylece Bunker Sokağı'nda, Fox ailesinde kalmaya başladı. Mutfağın arkasında kalan küçük odadaki ıvır zıvırı dışarı çıkardılar; oda sebze bahçesine, kulübeye, tavşanın kafesine, çamaşırlığa ve Merri Deresi'nin kıyısında büyüyen yapraklanmış Avrupa ağaçlarına bakıyordu. Athena'yla Vicki odayı sarıya boyadılar. "Yumurtasındaki civcive benzeyeceğim" dedi Vicki. Elizabeth sarının tonunun aşıboyasına çaldığını düşündü ama artık rahatlamıştı, o yüzden fikrini kendine sakladı. Tramvayla evine gitti, eve varıp da

kendi içinde küçük bir eksiklik bulunca şaşırdı; başta istemediği sorumluluğun yerinde bir boşluk vardı şimdi. Pembe yorganı havalanması için pencerenin kenarından aşağı sarkıttı ve kendine bir çift ayakkabı satın almaya şehir merkezine gitti.

Sabahın erken bir saatinde Vicki çizgili örtüyü burnuna kadar çekmiş yatıyordu. Billy evde sahipsiz dolanıyor, tek başına bir şeyler arıyordu. Koridordan gürültüyle geçiyor, odalara girip çıkıyordu. Nefes nefese ve mırıldanarak yürüyordu; bir dizi alçak çığlık atarak sesini deniyor, sonra yine o inlemeyi andıran acılı çığlıklarına dönüyordu. Vicki'nin kapısının önünde durdu. Vicki hareketsiz yatıyordu. Billy sessizce güldü ve kapıya omzuyla yüklendi, homurdandı, hırıltıyla karışık bir çığlık attı, sonra anne babasının herhalde büyük yataklarında bir mezarın üstündeki iki heykel gibi oturmuş bir şeyler okuduğu odaya doğru, ayaklarını sürüyerek yeniden uzaklaştı. Vicki yataktan fırladı, mutfağı koşarak geçip banyoya yöneldi. Kapıyı iterek açtı. İçerisi boş değildi. Güneş ışığının delip geçtiği, gül rengine çalan bir su buharı gördü. Buharın içinde Athena –uzun sıska bacaklar, şişkin bir göbek, gümüş rengi çatlakların göründüğü sarkmış memeler– duşakabinden çıkıyor ve bir havluya uzanıyordu.

"Pardon!" dedi Vicki. Geriye çekilip kapıyı çarparak kapattı. Hem irkilmiş hem etkilenmişti – canının sıkıldığı bir galeride köşeyi dönünce ünlü bir tabloyla yüz yüze gelen bir turist gibi. Kucağında havlusuyla mutfak sandalyelerinden birine oturdu. Pencere kare şeklinde on iki adet cama bölünmüştü. Bir önceki akşamın bulaşıkları bulaşıklıkta muntazaman duruyordu.

Dexter spagettiyi kendi yapmakta ısrar etmişti. Ocağın önünde, bir yağ birikintisinin içinde duruyordu. Kadınlar yatak odalarından birine saklandılar ama Dexter'ın peş peşe savurduğu küfürler ve gür sesiyle söylediği şarkılar onları bahçenin ucuna kadar kovaladı.

"Morty!" diye gürledi Dexter. "Vietnam protestolarında gördüğümüz o ufak tefek yaşlı kadını hatırlıyor musun? 1966'da olsa gerek. 'Lanet k–a–a–atiller!'" Sonra da *La Traviata*'daki içki şarkısını söylemeye başladı coşkuyla.

"Dexter!" diye seslendi Vicki arka bahçeden. "Gel şuna bak!"

"Geldim geldim *geeldim*." Dexter beton basamakların tepesinde belirdi.

"Gökyüzüne bak!"

Alçaklarda gökyüzü alev alevdi, yükseklerdeyse gri bir fonun önünde kenarları sarımsı bulutlar vardı.

"Muhteşem!" dedi Dexter. "Nasıl beceriyorlar bunu? Daha ufak bulutları başka renkte yapmayı?"

Yolda yan yana duran üç kadın başlarını kaldırıp ona baktılar. İlgileri! İlgilerinin kendi üstünde olmasını seviyordu Dexter. "Televizyonda her akşam bunu göstersinler işte" diye bağırdı. "O şiddet dolu Amerikan saçmalıklarını göstereceklerine. Günbatımı Raporu diye bir program olmalı: 'Doğanın Tadını Çıkarma Dairesi tarafından hazırlanıp evlerinize getirilmektedir.'" Tahta kaşığını bir asa gibi kaldırdı ve vücudunun geri kalanını gevşek bir bale pozisyonuna soktu. Kadınların kahkahası merdivenlerden yukarı dalga dalga ona doğru geldi.

"En yakında nerede pub var?" dedi Elizabeth. "Bir şişe cin alacağım."

Poppy yanında bir kitap getirmişti. Konuklar herkese tanıştırılınca en uçtaki sandalyeye oturdu ve ellerini yüzünün iki yanına atgözlüğü gibi yerleştirerek okumaya başladı.

"Bunu yapmana son kez izin veriyorum" dedi Philip.

"Neyi yapmama?"

"İnsan içindeyken kitap okumana."

"Ama canım sıkılıyor!"

"Kabalık ediyorsun."

Poppy gülümseyip omuzlarını silkti. Athena kapıda durmuş onları izliyordu. Destek bulmak için etrafına bakınan Philip, Athena'nın gözlerini yakaladı. Şaşırdı: Athena *vakur* duruyordu; kollarıyla bacakları zayıf, kalçaları genişti, elleri iri ve çatlamıştı. Saçlarını kendi kesmiş gibi görünüyordu, gözlerinin önüne doğru çekip çekip kırpmıştı sanki. Athena kızardı ama Philip onun gözlerini bırakmadı ve birkaç kez başını salladı. Zaten birbirleriyle tanıştırılmış olmasalar, tanıştırılmaya eşlik eden nazik baş sallama olabilirdi bu. Elizabeth kollarında şişeler ve buz dolu bir torbayla içeri girdi. Vicki ağaçtan bir limon almak için koşarak dışarı çıktı, limonu dalından kopardı. Gülümseyen, başkasına yer açmak için dirseğini ya da ayağını çeken, "Pardon!" diyen insanlarla doluydu mutfak.

"Hangi kitabı okuyorsun?" dedi Arthur, sosyalleşirken kullandığı yüksek ses tonuyla.

Poppy göstermek için kitabın kapağını çevirdi.

"Seni televizyonda gördüm" diye bağırdı Arthur.

"Kimi, beni mi?" dedi Elizabeth.

"Hayır, onu."

Philip başını iki yana salladı. "Ben değilimdir dostum."

Poppy başını kitabından kaldırıp babasına ifadesiz gözlerle dik dik baktı.

"Hayır, gördüm!" dedi Arthur. "*Countdown*'daydın. Saçların daha uzundu, bir de parlak bir gömlek giymiştin."

Elizabeth güldü. "Parlak mı!" Philip başını eğip gülümsedi.

Yemeğe başladılar.

"Televizyona çıkmıyor aslında" dedi Poppy. "Şarkı yapıyor, bir de geceleri çalıyor. Bunda et var mı?"

"*Countdown*'a çıkarsan çok para kazanırsın" dedi Arthur. "Çok para veriyorlar."

"Hayır, vermiyorlar" dedi Poppy.

"Bir kere *Countdown*'dakileri parkta klip çekerken gördüm" dedi Arthur ısrarla. Yemeğini çiğnemeden yutuyordu. "Bana klipte oynayabilirsin dediler. İki yüz dolar falan vereceklerdi."

"Atıyorsun" dedi Poppy. "O klipleri *Countdown*'dakiler çekmiyor. Onlar sadece televizyonda yayımlıyor."

"Ben bir tane küpe takmak istiyorum" dedi Arthur.

"Saçmalama Arthur" dedi Dexter.

"Okulda bir çocuk takıyor."

"Niye dövme yaptırmıyorsun?" dedi Elizabeth.

"Ne yaptırmıyorum?"

"Dövme" dedi Philip. Çatalını bıraktı ve gömleğinin kolunu omzuna kadar sıyırdı. Çok küçük bir kelebek dövmesi vardı. Cildinin altında kaslarla yeşil renkli damarlar bir görünüp bir kayboluyordu; dirseğinden aşağısı kısa siyah kıllarla kaplıydı. Arthur o kadar etkilenmişti ki konuşamıyordu. Tabağındakilerin kalanını hızla mideye indirdi. Athena, Philip'e bakmaktan kendini alamıyordu. Ne zaman gözlerini başka yere çevirse bu sefer Philip'in kendisine baktığını hissediyordu. Birbirlerine bakma işini sırayla yapıyor gibiydiler.

"Hiç Amerika'ya gittin mi Philip?" dedi Vicki.

"Uyduruk bir piyanoda bir şeyler tıngırdatan müzisyenlerdendir o adam" dedi Elizabeth.

"Cuma günleri tortellini yemeyi severim" dedi Philip.

"Şu acayip İspanyol paça pantolonlardan giymişti," dedi Elizabeth, "pantolonun üstüne böcekler işlenmişti."

"Elimi iki hoparlörün arasına sıkıştırdım" dedi Philip. "Parmağım sosis gibi şişti."

"Anlatabildim mi?" dedi Vicki. "Hani şu korku filmleri vardır ya, kız arabasını sürerken karşısına bir ev çıkar, sonra kızı orada parçalara ayırırlar?"

"Reno'ya otobüsle sabahın sekizinde vardım" dedi Philip. "İnsanlar akşam kıyafetleri içinde sokaklarda sendeleyerek yürüyordu."

"Sinamekinin tekiydi o kız" dedi Elizabeth. "Mümkün değil onu kız kardeşin gibi görmeyi başaramazdın."

"Kafeste tavşan besliyoruz" dedi Arthur.

"Ilk kez çalacağımız yere bir girdim," dedi Philip, "ışıkların üstüne kırmızı selofan yapıştırıyorlar. *Yok artık*, dedim içimden."

"Yüzyıllar süren işkencelerden geçmiş gibi oldum" dedi Elizabeth. "Haçlı Seferleri'nden ve Kara Ölüm'den bitkin çıkmıştım ama bir de baktım daha koca Engizisyon var atlatmam gereken. Bir daha da hiç kullanmadım."

"Bir çifti sadece yirmi beş dolardı," dedi Vicki, "ben de iki çift aldım."

"Daha spagetti isteyen var mı?" dedi Athena.

Dexter ayağa kalktı ve bir armut konservesi açtı.

"Bir şarkı söylesene" dedi Poppy Elizabeth'e. "'Breaking Up Is Hard To Do'yu söyle."

"Hayır, o olmaz" dedi Philip.

"*Come-ah come-ah* kısmını sen söylersin" dedi Elizabeth Philip'e.

Şarkıyı söylediler. Billy, Dexter'ın kollarında, gözlerini yuvarlayarak deli gibi bir o yana bir bu yana savuruyordu kendini. Elizabeth'le Philip'in ritmi düzgündü; gözlerini yana kaydırıp göz göze geldiler ve hatasız ahenkleriyle alay edercesine gülümsediler. Athena ikisinin profesyonel olduğunu anlamıştı. Piyano çok yalnız bir enstrümandır, diye düşündü: Sırtın dünyaya dönük, hep tek başınasındır. Söyledikleri şey Amerikan müziği, diye düşündü Dexter rahatsızlıkla. Dr. A.E. Floyd'un radyodaki titreyen sesini hatırladı: "Kimileri Purcell'i son hecesini vurgulayarak telaffuz ediyor. Ameri-

kan etkisinin sonucu bu." Şarkı sona erdi. "Şimdi *biz* söyleyeceğiz" dedi Dexter. Billy'yi kucağından indirdi, çocuk yürüyüp uzaklaştı; Dexter Arthur'u yanına çağırıp oturduğu sandalyenin yanında ayakta durmasını söyledi. "The Wild Colonial Boy"u söylediler. Arthur uzun şarkının sözlerini kelimesi kelimesine biliyordu. Hazırolda durmuştu; yüksek notalara çıkarken başını geriye atıyordu. Vicki ilgisizce seyrediyordu. "Galiba bir şeyleri hayatta tutmaya çalışıyor" diye düşündü Elizabeth. Eslerde Dexter'ın ağzının aldığı kendinden emin hali görmek onu utandırıyordu: Gözlerini kaçırdı.

Performansıyla sarhoş olan Dexter şarkı bitince bir saniye bile beklemedi, "Şimdi de 'When I Survey the Wondrous Cross'u söyleyeceğim" diye bağırdı, "Ve gururumu aşağılamaya boğacağım" diye haykırdı sonra. Bir nefes aldı ve gülümseyerek, sulanmış gözlerle etrafına baktı, sağ kolu hâlâ eski melodramatik kavsini koruyordu. Kimse bir şey demedi. Poppy kitabının bir sayfasını çevirdi.

"Bir dörtlük daha söylesem sakıncası olur mu?" dedi Dexter.

"Evet olur" dedi Vicki. "İlahiler çok sıkıcı."

Daha önce Dexter'ı bozan olmuş muydu? Var mıydı öyle biri? Dexter vurulmuş gibi sarsıldı. Sandalyesi ağırlığının altında kırıldı ve Dexter ancak bacaklarını açarak ve masanın köşesini bir eliyle yakalayarak kendini kurtarmayı başardı.

Cin şişesi boşalmıştı.

"O kız şarkı söyleyen adama niye öyle kaba davrandı?" dedi Poppy evlerine giderlerken.

"Kim bilir" dedi Philip.

"Ama annelerini sevdim" dedi Poppy. "Athena mükemmel biri, değil mi."

"Mükemmel... diyorsun?" dedi Philip.

Elizabeth Philip'e baktı. "O ismin hakkını vermek için mükemmel olmak zorunda."

"Savaşın tanrıçası" dedi Philip.

"*O kadar da* mükemmel demedim" dedi Poppy.

"Savaşın ve dikiş nakışın" dedi Elizabeth.

Gri bir tavşandı. Adı yoktu ve hayatı mutlu bir hayat değildi. Athena'nın anne babası ziyarete gelip de tavşanı eski tavuk küme-

sinde sinmiş, frenkasmasına yarı yarıya gömülmüş halde görünce, babası "Şunu ne diye tutuyorsun?" demişti.

"Dexter çocuklar için güzel olur diye düşündü" demişti Athena.

"O tavşandan ne anlar. Kafasına vurup işini bitirin şunun. Ya da boynunu kırıverin. Allah'ın belası hayvanlar."

"Kafeste tek başınayken hiç değilse üreyemez" demişti annesi de.

Bir sabah Athena ile Vicki tavşanı içinde ot olan büyük bir mukavva kutuya koydular, kutunun üstüne bir kurulama bezi örttüler, sonra kutuyu arabanın arka koltuğuna koyup Footscray'den geçerek otoyola çıktılar.

"Medeniyetten yeterince uzaklaşmamız lazım ki etrafta hiç yabanileşmiş kedi olmasın" dedi Vicki.

"Dönüp çocuklara bakmam lazım" dedi Athena. "Buralara kadar gelmeye niyetim yoktu."

"Çook zamanımız var" dedi Vicki. "*Fish and chips* alabiliriz. Hiç para almadın mı yanına? Denize yaklaştık değil mi? Şu yan yoldan girsene."

Yolun kenarında sık otlar büyümüştü, bariyerlerin on beş metre ilerisinde suları kahverengi bir baraj gölü vardı. Vicki koltuğunda dizleri üstünde durup kutunun üstündeki bezi kaldırdı. "Öldürecek birini bulmamız gerekirdi. Dexter böyle şeyleri öldürebiliyor mu?"

"Bir kere bir tavuğu öldürdü. Köpeğin biri sırtını ısırıp koparmıştı, içi kurt dolmuştu. Dexter tavuğu bir kütüğün üstüne koyup kafasını kesti. Yüzü bembeyaz oldu."

Kutuyu arabadan sürükleyerek çıkardılar ve otların üstüne yan yatırdılar, ama tavşan dışarı çıkmıyordu. Beklediler. Rüzgâr baraj gölünün yüzeyini dalgalandırıyor, kadınların kollarındaki tüyleri nemlendiriyordu.

"Hâlâ orada mı?" dedi Vicki. Ayağının ucuyla kutuya hafifçe vurdu. "Dışarı gel, dışarı gel."

Kıkırdamaya başladılar.

"Kötü oluyorum" dedi Athena.

"Kutuyu ters çevir."

"Çeviremem. Sen çevir."

Kahkahadan kırılıyorlardı. Vicki ayağını yere vuruyordu. Beraber kutuyu tutup ağzını hafifçe yere doğru eğdiler. Kulakları geriye yatmış, başı gövdesinin içine çekilmiş tavşan açık havaya doğru kaydı. Kutudan dışarıya düştü, Athena'yla Vicki kutuyu alıp

sıvıştılar ve tavşan ot öbeklerinin arasında, kocaman ve bomboş göğün altında büzülüp titredi.

Önce telefon etmesi gerekirdi ama ne numarayı ne de soyadlarını biliyordu, hem zaten böyle bir şey onun tarzı değildi. Evin arka tarafı salaştı, kokusunu gece yaptıkları ziyaretten hatırladığı yaseminler evi bir arada tutan tek şey gibiydi. Belli ki birisi bahçede çalışmış ve tuvalete giden yolun kenarlarında düzgün ot yığınları bırakmıştı. Çamaşır ipinde, yıpranmış ve üstünden sular damlayan bir sıra çocuk eşofman altı vardı; kapaklarının üstüne tuğlalar konmuş çöp kutuları beton basamakların başında duruyordu. Bütün kapı ve pencereler açıktı.

İçeri girerken kadını uyarmak için epey bir gürültü yaptı ama müziğin sesi –bir orkestra, bir çello– o kadar yüksekti ki, bir ordu uygun adım yürüyerek içeri girse farkına varmazdı. Koridor serindi, muşambanın üstünde bir telefon duruyordu. Müziğin geldiği odanın kapısında durakladı. Kadın yere uzanmıştı, gözleri kapalıydı, bacakları dizlerinden bükülmüş, kolları iki yana açılmıştı. Bir ayağı ritim tutuyor, gövdesiyle başı bir o yana bir bu yana dönüyordu. Yüzü sevişmekte olan birininki gibi ürperip bulanıklaşıyordu: Gülüyor, gülüşü gevşeyip gülümsemeye dönüyor, sonra başı bir tarafa dönerken ifadesi belirsizleşiyordu; derin bir nefes alıyor, nefesini bırakıyor, bütün bunları yaparken de müzikle uyumlu bir biçimde, ufak ufak, bir o yana bir bu yana dönüyordu; su üstünde süzülüyor, bir akıntının etkisiyle hafifçe yükselip alçalıyordu sanki.

Dönüp hızla geriye, mutfağa yürüdü, bir sandalyeye oturup bekledi. Piyanonun kapağı açıktı ama hemen dokunmadı. Mahcubiyet ve merakla nefesini tutmuştu.

Müzik durunca kadın onun mutfaktan gelen sesini işitti. Piyanoya doğru yürümesini ve adını bilmediği ama Vicki'nin odasındaki radyoda duyduğundan emin olduğu bir melodiyi iki parmağıyla çalıvermesini işitti. "Tüh" dedi. "O tür şeyler çalıyormuş." Kendini güvende ve üstün sayarak koridora adım attı; ama sonra adam sakin bir akor çaldı, kadının hiç haberinin olmadığı ve ciddiyeti yüzünden çalmayacağı bir müziğe ait bir akor, geniş ve hüzünlü; kadın olduğu yerde durdu, dinledi, adamsa önce araya bir sessizlik bıraktı, sonra o sessizliği çözüp dağıttı.

Kollarını sıyırdığı ve en üstteki düğmesini iliklediği temiz beyaz gömleğiyle onun piyanosunun başına oturmuş, ne kadar da canlı ve sevimli görünüyordu öyle! "Muhteşem görünüyorsun" dedi kadın.

Adam güldü ve yere baktı. "Ne dinliyordun?"

"Haydn. Do majör. İyimser ton oluyor, değil mi? O konçertoyu dinledikten sonra niye o kadar neşeli olduğumu hiç anlayamazdım, sonra hangi tonda olduğu geldi aklıma." Kızardı: Ne aptalca bir genelleme yapmıştı. Müzisyenler böyle kabalıkları aşmış olurdu mutlaka. Gerilince insanın çenesi düşüyordu. Ne kadar az konuşursa saçmalıklarını o kadar çabuk telafi ederdi.

"Bir yerlere gidelim mi?" dedi adam.

"Nereye?"

"Dışarı işte. Etrafa bakarız."

"Bekle çantamı alayım."

Athena yatak odasının ortasında durup raflardaki kitaplara baktı. Romanları hızla okur, saatlerce bir yanı üstüne yatıp kitabı öbür yastığın üstünde açık tutardı; romanlar kafasının içinde birbirine karışır, unutulur giderdi. Büyük tutkular ne gülünç şeyler, diye düşündü, ama bunları hissetmek müthiş rahatlatıcı da aynı zamanda. Philip'in yabancılarla yatakta sapıkça şeyler yapmış olduğunu hayal etti. Tanıdığı her erkek Dexter'dan aşağıdaydı ama belki de bunun tek nedeni, Athena'nın böyle olmasını tercih etmesiydi.

Philip, Athena'nın evinde dolaşıp evdeki bütün resimleri incelemek ya da ön tarafa bakan pencereden Athena'yla beraber sarkıp yoldan geçen yayaların giysileri ve yürüyüşleri hakkında yorum yapmak istiyordu. Ama aynı zamanda Athena'yı dışarı çıkarıp kendi çöplüğüne, halka açık yerlere götürmek de istiyordu; oralarda hiç kimse ev sahibi de değildi misafir de, oralarda her şeyin bir fiyatı vardı ve Philip ne istiyorsa alabilir, fiyatı neyse ödeyebilir, insandan çaba talep etmeyen ve köşeleri yumuşakça kıvrılan uzun öğle sonralarında, görevlere ya da acil işlere ayağı takılmadan ilerlemeyi sürdürebilirdi: Varılacak bir hedef fikri Billy'ye ne kadar az şey ifade ediyorsa Philip'e de neredeyse o kadar azını ifade ediyordu.

"Aslında şu an işe gidiyor olmam lazım" dedi.

"Sadece geceleri çalışıyorsun sanıyordum."

"Bir şey çıktı da."

"Yetişemeyeceğim diye mi endişe ediyorsun?"

"Yok. Rahat edemeyeceğim diye endişeleniyorum sadece."

"'Rahat edemeyeceğim' mi dedin?" diye sordu Athena.

"Evet öyle dedim. Ama onu kastetmedim."

Philip'in konuşma tarzı böyleydi işte. Athena sıkıştırdığı zaman adam sıvışıyordu. Çoğu kadın gibi Athena'nın da –sonucu ne olursa olsun– kendini duruma uydurma konusunda sınırsız bir yeteneği vardı. Philip'in direncinin kırıldığını hissediyordu; o da kendini bırakıp eriyor, akıntıyla sürükleniyor, Philip'in yeni konumunu ölçüp biçiyor ve yeniden katılaşıp uygun bir şekil alıyordu. Elde edilecek bir şey vardı burada, yeter ki Athena...

Sokakta tozlu bir yaz rüzgârı, tam ısınmamış bir sabah vardı. Omuz omuza yürümeleri de, yan yana oturmaları da, kişiliklerini birbirlerine icra etmek yerine dünyanın izleyicisi olmak içindi. Bilet aldılar, seyahat ettiler. Birbirlerine yönelik merakları yoğun ama dolaylıydı. İkisi de öbürünün dünyaya tanıklık edişini seyrediyordu: İki şişman işadamının, bir kafenin penceresinin önünde gazete okuyormuş gibi yapıp surat asan, eteği kalça hizasındaki kızı satın alınacak bir ürünmüş gibi incelemesini; Myer's Mural Hall'daki kadın garsonun koca odayı iki kolunu başının üstüne kaldırmış halde, iki elinden kirli birer masa örtüsü sarkarak geçmesini; tramvayda St. Kilda'ya bilet alan ve yolculara hitaben "Denize gitmem lazım. Okyanusa" diyen hippiyi; *İsa Uğruna İşkence Gördüm* adındaki kitabı dudaklarını kımıldatarak okuyan kızı. Dünya kendini onlara açmıştı, bir dizi küçük teatral olay biçiminde sunuyordu kendini. "Dur bütün olup biteni anlatayım sana" dedi kadının biri otobüs durağında bir adama. "Şimdi olay şu..."

Neydi olay? Bu minyatür sahnelere çektiler birbirlerinin dikkatini. Kimseyi tartışmadılar, yargılamadılar; bu oyunlarda rol aldıklarından habersiz karakterlerin açığa çıkardığı tavırlara bakarak tanımladılar kendilerini, o kadar. Birbirleriyle hemfikir olmaktan çok birbirlerini tanımak istiyorlardı. Uyum! Birbirleri olmak. Mağazaların vitrinlerindeki giysileri incelediler.

"Şu ceketi giyebilirsin" dedi Philip.

"Ufak bir adama benzerim diye korkuyorum" dedi Athena.

"Ben de çirkin bir kadına benzerim diye."

Garsonun yüzü hiçbir yeri kırılmamış bir heykelin yüzüne benziyordu. Philip'in garsonların çoğunda yol açtığı bir tarzda servis yaptı ikisine: Zarif, yanlamasına hareketlerle fincanlarını masaya

bir çırpıda bıraktı ve Philip'e dönük yüzünde müşfik bir saygıyı ifade eden bir gülümseme belirdi.

"Öbür oğlan gün boyunca nerede oluyor?" dedi Philip.

Athena'nın kendini zorlaması gerekti. İnsanlar onu bu konuda sorguya çekmeyi kendilerine görev belliyorlardı herhalde. "Bir merkezde. Her sabah taksiyle almaya geliyorlar. Ama sadece okullar açıkken. Bütün yaz bizimle oluyor. Dexter'la Vicki bugün onu havuza götürdü." Bu kadarı yeterli miydi?

"Çalışıyor musun? Yanlış anlama..."

"Çalışıyordum. Şey işindeydim..."

İki kız kapı perdesini bir kenara itip ayakkabılarını takırdatarak kafeye girdiler. Kulaklarına mezartaşı kadar küpeler takmış, dudaklarını birilerinin kanını daha yeni emmişler gibi gösteren siyahımsı bir ruj sürmüşlerdi. Bacakları etsizdi.

"Bak" dedi Athena. "Şu ikisine baksana. Sen kesin böyle kızları beğeniyorsundur."

Kızlardan biri durup masanın üstüne eğildi.

"Philip, selam!" dedi, omzu Athena'nın yüzünün önünde. "Beni hatırladın mı?"

Dik dik saçları jöleden parlıyordu; gözleri iki nokta gibiydi. Philip başını eğdi, yüzünü buruştururcasına gülümsedi, kız da memnun, yoluna devam etti. Arkadaşıyla Philip'in görüş açısının içinde kalacak şekilde, hemen sonraki masaya kuruldular. Athena'nın gözüne çok genç ve açgözlü görünmüşlerdi.

"Kusura bakma, sizi tanıştıramadım" dedi Philip. "Şeyi hatırlayamadım..."

"Sen ünlü müsün?" dedi Athena. Güldü.

Philip'in öğle sonrası, olduğu yerde yalpaladı, sonra toparlandı. "Onu Elizabeth'e sorsan daha iyi olur" dedi.

Poppy elektrikli süpürgeyle oturma odasının halısını süpürdü ve gazeteleri lavabonun altına istifledi. Elizabeth geldiğinde Campion'a gidecek, Poppy'ye ikinciel ders kitabı alacaklardı. Poppy, tükenmez-kalemle kitaplarındaki satırların altını çizen ve sayfaların kenarlarına aptalca yorumlar yazan çocukların düşünme tarzını anlayamıyordu: Yepyeni kitaplara özlem duyuyordu, o kitapların parlak yeni sayfalarına ve tatlı kokusuna, ama ısrar etmenin de anlamı yoktu.

Okul forması bile ikincieldi. Geçen dönemin sonunda Philip onu yeni okuluna, ısrarla –hatta tramvayda yüksek sesle– Zekiyeler Lisesi dediği okula götürmüştü. Orada penceresiz, beton zeminli koca bir hangara yönlendirilmişler, öbür kızların önlüklü, saçı sıkı permalı annelerinin yardımıyla pilili gri etek, pötikareli elbise ve kırmızı kazak yığınlarının içinden doğru bedenleri bulmaya çalışmışlardı. Üstüne uyan bedenler o kadar küçüktü ki Poppy utanmış ama utancı başka insanların içinde babasıyla beraberken hissettiği hayranlık ve gururla karışmıştı. Babası diğer herkesin babasından farklıydı, onlardan daha genç gösteriyor ve düzgün giyiniyordu, insanlarla yavaşça, alçak sesle, gözlerinin içine bakarak konuşuyor, gördüğü öbür babaların tersine çalışanlarla konuşurken yapmacık yapmacık gülmüyordu. Masanın üstünde Poppy'ye uyacak kadar küçük son bir pilili etek kalmıştı; Philip eteği, Poppy dışındaki tek çok kısa boylu kızın annesinden bir salise önce kaptı. Kızın gözleri bir anlığına Poppy'ye kaydı; bakışlarında karmaşık bir yoldaşlık ve rahatlama ifadesi okunuyordu: Şimdi, aynaları ve deneme kabinleri olan düzgün bir mağazada yeni bir etek almak zorunda kalan kişi Poppy değil kendisiydi; onunkisi, pilileri bozulmamış, temiz kokan bir etek olacaktı, tavanından çıplak ampuller sarkan ve duvarında hâlâ yeni bitmiş okul yılının kantin fiyat listesi duran bu kasvetli binadaki bütün formalar gibi ikinciel kıyafet mağazası kokusu, köpek veya ıslak kazak kokusu sinmiş olmayacaktı üstüne.

Poppy kendi odasına gidip okul formasını giydi. Bunu günde en az bir kere yapıyordu; bir nedeni formaya alışma alıştırması yapmaksa, öbür nedeni giydiklerinin çirkinliğine günler geçse bile inanamamasıydı. En kötüsü de ayakkabılardı: Kocaman, kara, bağcıklı, ucu küt botlar. Hiç yumuşayacaklar mıydı acaba? Poppy koridordaki aynanın karşısında duruyor, kahverengi, kürdan gibi bacaklarına ve uzun ayaklarına bakıyordu. Elizabeth arkasından içeri girdi. Onun gözleri de bu bot benzeri uzantılara takılmıştı. Ayakkabılara bakarken, zamanında annesinin okuduğu bir kitapta Karınca ile Arı'nın giydiği bilek hizasındaki botlar geldi Elizabeth'in aklına. Annesini düşündü, Poppy'nin endişesini görmek sesini titretti.

"Sivrisinek Kız Lisesi öğrenci başkanı" dedi.

Poppy yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ona döndü. Oltaya gelmişti. "Aklıma ne geldi!" dedi. "Hadi bir hikâye yazalım. Şöyle başlasın: 'Sivrisinek Kız Lisesi'nde bir vızıltı vardı.'"

"Okul müdiresinin adı Kraliçe Arı Hanım olur" dedi Elizabeth.

"Toplantıda kızlara şöyle der: 'Bana batan bir şey varsa eğer, o da şudur...'"

"Ve okulda kimse ezilmek istemez? Ezilmek yani, çaktın mı?"

Koridorda böyle şakalaşıp eğlendiler. Elizabeth bütün hepsinden Poppy'den çok daha önce sıkıldı.

"Hadi bakalım" dedi. "Gösteriye başlayalım artık. Mankafa alınacaklar için sana hiç para bıraktı mı?"

"Hayır" dedi Poppy. "Sen ödeyecekmişsin, sonra da ona ne kadar tuttuğunu söyleyecekmişsin."

Otobüsün arka tarafındaki yükseltilmiş koltuklarda oturdular; Poppy kitabına gömüldü. Ön tarafta kırklarında Avrupalı bir kadın oturuyordu, gezmeye çıkmış gibi saten bir takım ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Elizabeth kadının beraber göründüğü ve karşısındaki koltukta aralarında konuşarak oturan iki adamla ilişkisini çözememişti. Otobüs köşeyi dönüp Russell Caddesi'ne girerken adamlardan biri buruşturulmuş iri bir kâğıt parçasını kadının dik memelerinin üstüne fırlatıverdi. Kadın çok yavaşça gözlerini aşağı kaydırdı ve çöpü göğsünden çok yavaşça aldı; yüzünde bir aşağılanmışlık ifadesiyle gülümsüyordu. Elizabeth ayağa kalkıp otobüs boyunca kapıya doğru yürümeye başladı, hâlâ kitabını okumakta olan Poppy arkasından sendeleyerek geldi. Yanından geçerlerken kadın gözlerini kaldırıp Elizabeth'e baktı. Gözlerini birbirlerinin gözlerinin içine diktiler. Kadın bildik jest ve mimikleri yaptı, Elizabeth aynılarını tekrar etti: Ağız kenarları aşağı doğru bükülür, baş bir yana eğilir, omuzlar silkinir gibi yukarı kalkar: *Buna değerler mi?* Birbirlerine gizlice nişanlarını, yaralarını gösteriyorlardı. Poppy görmüş müydü? Gördüyse, gördükleri onu kirletirdi. Ama Poppy kitabının bir bölümünü bitirmekle meşguldü. Elizabeth'in giysisinin koluna tutunuyor, gözleriyle sayfayı yukarıdan aşağıya hızla katediyordu. Otobüsün sarsılan zemininde ayaklarını birbirinden iyice ayırıp sağlamca yere basmıştı.

Ders kitaplarını bulup parasını ödediler ama Poppy oyalanıyor, kâğıt toplarını ve zincir haline getirilmiş gümüş rengi kâğıt kıskaçlarını hayranlıkla seyrediyordu. Elizabeth ciltli güzel bir günlüğü eline aldı.

"Bu indirimdeymiş" dedi. "Alıyorum."

Kasada beklediler ama çalışan çocuk gelmek bilmiyordu. Dakikalar geçti. Poppy durduğu yerde okumaya devam ediyordu. Elizabeth, kollarında tuttuğu, ücretleri ödenip paketlenmiş şeylerin arasında günlüğün görünmediğini fark etti. Adrenalin damarlarında patlayıp hızla aktı. *A, bunu ödemeyi unutmuş muyum? Pardon! Ama bizi çok beklettiniz! Ne kadar demiştiniz?* "Hadi" dedi Poppy'ye normal bir sesle ve hızla kapıya doğru yürüdü.

"*Elizabeth!*" dedi Poppy.

"Sus!" diye tısladı Elizabeth. Aydınlık caddeye attı kendini. Poppy arkasından aceleyle yürüyor, kaldığı yeri unutmamak için parmağını kitabın arasında tutuyordu, sonunda yarım blok ötede ona yetişti. Elizabeth nefes nefeseydi. Bir mobilya mağazasının derin pencere pervazına oturdu ve yüzüne bakmak için öfkeli kızı kendine çekti. "Az önce yaptığım şeyi *sakın* yapma" dedi.

"*Ben mi?*" dedi Poppy. "*Benle* ne alakası var!"

"Amma ciddisin!" dedi Elizabeth. "Kendimi suçlu gibi hissettiriyorsun bana."

"Suçlusun zaten! Başkalarına ait şeyleri almak yanlıştır."

"Konuşana bak. O fotoğraf makinesi ne olacak peki?"

Poppy kitabını göğsüne yasladı. "O başkaydı. Bir şeyi bulmakla çalmak aynı şey değil."

"Bulduğunu bildirebilirdin."

"Tamam, öyle yapacağım" dedi Poppy. "Geri götüreceğim makineyi."

"Saçmalama. Yıllar önceydi. Hangi motel olduğunu bile hatırlamazsın."

"O otoyoldakilerden biriydi işte."

"Artık çok geç."

İkisi de kıpkırmızı olmuştu ve güçlükle soluyordu. Gözlerini birbirlerinden kaçırıp bir yerlere diktiler, kollarını eşyalarına dolamışlardı. Arabalar geçip gidiyordu. Asfalt sünger gibiydi.

"İkimiz de cehennemde yanacağız" dedi Elizabeth.

"Ben cehenneme inanmıyorum."

"Başka bir yerde yanacağız o zaman."

"Günlüğü tutacak mısın?"

"Sen fotoğraf makinesini tutacak mısın?"

"Tutabilirim. Tutmayabilirim de. Bir yardım kurumuna bağışlayabilirim."

"Çalıntı olduğunu anlarlar. Kimse düzgün çalışan iyi bir eşyasını bağış diye vermez."

Elizabeth bekledi. Poppy ayağa kalktı, pantolonunun arkasını silkeledi. "Tamam" dedi. "Hadi Allans'a gidelim. Canım piyano çalmak istiyor."

Enstrüman mağazası kuyruklu piyanolarla doluydu, piyanolar görkemli bir sıra oluşturuyordu, her birine çok haneli bir fiyat etiketi kondurulmuştu. Nefes almak istiyorlarmışçasına her birinin kuyruğu açıktı. Kusursuz dişleri, parlak sağrıları ve bir lüks duygusu yayan kokuları, ikinciel duvar piyanolarına yönelmiş müşterilerin kuyrukluların yanından geçerken parmak uçlarında yürümesine yol açıyordu; ama Poppy büyük siyah bir Bösendorfer'in önünde meydan okurcasına durup sıraya yerleşti. Kitabını Elizabeth'e verdi, avuç içlerini bacaklarına sildi ve bütün parmaklarını kullanmasını gerektiren bir şey çalmaya girişti.

Aralarındaki beş devasa piyanodan sonra, bir Steinway'in başında oturan genç bir satış görevlisi, "Ne güzel parça o!" diye seslendi.

Poppy bocaladı, adamı dinlemek için durdu. Adam onun kaldığı yerden devam edip sonraki iki ölçüyü çaldı. Ellerini tuşların üstünde hazır tutup kaşlarını kaldırarak Poppy'yi bekledi. Poppy tereddüt etti, Elizabeth'e bir bakış atıp gülümsedi, sonra rahatça uçtu gitti. Oyunları zekiceydi: Adam ona pas atıyor, kız adamı yankılıyordu, gülerek flört ediyorlardı; üç ağır akoru beraber çaldılar. İnsanlar durup dinliyordu ama dinlediklerini göstermeden, çünkü olup biten şey çok mahremdi. Elizabeth yürüdü, merdivenlerin başına kadar uzaklaştı. Aşağılardan bir yerden bir bas gitarın tatsız gümbürtüsü dalga dalga geliyor, metal tırabzanlarda nabız gibi atıyordu.

Vicki bir saati hazırlanarak geçirdi. Başına yarı şeffaf bir şal bağladı, içine sarı bir gül taktı, düz, pürüzsüz, solgun yüzüne epey bir makyaj yaptı. Çarpıcı görünüyordu, yanaklarına sürdüğü ruj yüzünden heyecanlanmış gibi bir hali de vardı.

"Bir şeyden emin olabilirsin" dedi Dexter arabada. "O mekânda senin gibi giyinmiş hiç kimse olmayacak."

Sen nereden bileceksin ki, diye düşündü Vicki, hiçbir yere çıkmıyorsun. "Sen niye hiç makyaj yapmıyorsun Thena?" dedi.

"Athena makyaja inanmıyor" dedi Dexter. "Değil mi canım. Cildi güzel onun."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum" dedi Athena.

"İhtiyacın yok ki canım" dedi Dexter.

"Ara sıra biraz feminen bir havaya itirazım olmazdı" dedi Athena.

"O saçmalıkları ne yapacaksın" dedi Dexter.

Athena önde onun yanında, sırtı dimdik, ellerini kavuşturmuş oturuyordu. Kendini tutma çabasıyla omuzlarının titrediğini görünce Vicki telaşlandı. "Elizabeth de makyaj yapmaya karşıydı" diye konuştu çabuk çabuk. "Ama şimdi ayak tırnaklarına oje bile sürüyor. Diyor ki, 'Güçlü bir kadın olarak isim yaptım. Ellerimle ayaklarımda birkaç tane kırmızı leke olmasına hak kazanmışımdır herhalde.'"

Athena güldü. "Zeki kadın, değil mi."

"Bazen biraz fazla zeki oluyor" dedi Dexter. Direksiyonunu abartılı hareketlerle çevirdiği arabayla bir şeritten öbürüne dans eder gibi geçiyordu. "En son ne zaman dans etmeye gittik, onu bile hatırlamıyorum. Benimle dans edecek misin Vicki?"

"Dexter!" dedi Vicki. "Artık insanlar *birbiriyle* dans etmiyor!"

"Başladılar mı acaba?" dedi Athena kapıya geldiklerinde.

"Hayır" dedi Vicki. "Kasetten çalıyorlar."

"Biraz kısabiliyorlar mı?" dedi Dexter.

Elizabeth onları bardan gördü. Daha önce çalan grubun üyeleri enstrümanlarını kaldırırken Philip'le bara yaslanmış duruyorlardı. "Annesiyle babasını da getirmiş."

"Utanır gibi bir hali var, değil mi?" dedi Philip.

"Sen utanmaz mıydın? Adamın suratındaki ifadeye baksana."

"Ben onu seviyorum. Rus romanlarından ya da Wagner operalarından fırlamış bir karaktere benziyor. Asil bir ruh."

"Ne dedin?"

"Adam buradaki en havalı kişi. Havalı görünmeye çalışmıyor üstelik."

"Sen bayağı ciddisin. Şu gömleğe bak. Pijama üstü gibi."

Vicki barda, yanlarında zar zor durdu.

"Şalın hoşmuş" dedi Philip.

"Diyorsun?" dedi Vicki, Elizabeth'e muzaffer bir bakış atarak. Sütlü Kahlua söyledi.

"O ne öyle?" dedi Dexter. "Bize bir sürahi bira alayım. Paylaşmak isteyen var mı?"

"Ben viski içiyorum" dedi Elizabeth.

"Ben de bir tane alacağım" dedi Athena.

"Burada her yeri siyaha boyamışlar" dedi Dexter. "Cehennem resimleri gibi."

"Dexter, sus" dedi Vicki. "O kadar yüksek sesle konuşma."

"Bu bardak gerçek bardak değil" dedi Dexter. "Dostum, plastik bardak vermişsin bana."

Saçının arkasında iki yapay örgü olan barmen omuzlarını silkip sıradaki müşterinin içkisini verdi.

"Güvenlik için" dedi Philip. Dexter'a başını sallayıp ağzının kenarlarını büzdü. Ona *headbanger*'lardan bahsetsem ne olur acaba, diye düşündü, herhalde inanmaz. İçkisini başına dikip yürüdü: Kalabalık o geçsin diye yol verdi.

Güvenlikmiş! Dexter elinde plastik bira bardağıyla durmuş etrafını seyrediyordu. Bu çocuklar etrafı dağıtacakmış gibi durmuyordu. Yüzleri soğuk ve tutkusuzdu. Buna ne dendiğini biliyordu: "*l'inebranlable résolution de ne pas être ému.*"* Donuk renkli giysileri içinde, bir araya toplanmış bu halleriyle mültecilere, savaş çocuklarına benziyorlardı. Dışarı çıkamazdı, artık çok geçti. Büyük salon tıkış tıkıştı ve Dexter barın önüne sıkışmıştı. Athena'yı görmek için bakındı, ona Baudelaire'in sözünü söyleyecekti. Athena bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirmekteydi, yüzü de sahneye dönüktü; sahne tam o anda karardı.

Vicki gözlerini karanlık alandan ayırmıyordu; Philip'in soluk bir lekeyi andıran gömleğini, arka taraftan yavaş yavaş sahneye çıkan, adımlarını kabloların üstünden atan, enstrümanlarını kurcalayan müzisyenleri gördü. Işıkla ses aynı anda patladı ve Vicki şok dalgasının Dexter'ın suratına çarptığını gördü: Dexter'ın gözleri kısılmıştı, kulağı ağrıyan bir bebek gibi başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Vicki ön taraftaki kızların yanında dans etmek için atıldı, hiçbirini tanımıyor ama ucuz ve neşeli elbiseleri içinde zıplayan sallanan dönen kızlar Vicki'yle göz göze gelip ona gülümsüyorlar, müziğin ritmiyle hareket edenlerin kısa süreli dostluğunda bir aradalar. Mutlular! Gülüyorlar! Gençler, aptallar, eğlenmek için buradalar!

Athena dans etmeyenlerin oluşturduğu grubun en ucundaki

---

* (Fr.) Baudelaire'den: "duygulanmama yönündeki sarsılmaz kararlılık" (ç. n.)

sıraya gelene kadar kalabalığın arasından ilerledi. Gürültü onu geri itiyor, meraksa kamçılıyordu. Hangi sesin hangi enstrümandan geldiğini bilmiyordu, ama lavabonun kenarından taşan suyun sesi kadar tanıdık bir sesle başlayan bir gitar duydu ve sesin Philip'in parmaklarından çıkıp çıkmadığını merak etti; arkasında bir oğlanın arkadaşlarına "Gitara biraz fazla yükleniyorlar sanki?" diye böğürdüğünü işitti; tombul kıçlı klavyecinin bileklerini yüksekte tuttuğunu ve zor okuyan biri gibi dudaklarını kımıldattığını gördü; içini acıtan bir kıskançlıkla Philip'in arkadaş canlısı tavırlarını, yukarı kalkmış başını, sıçrayarak yaptığı dönüşleri, herkes sese boğulurken onunla başkaları arasında gidip gelen bakışmaları ve gülümsemeleri gördü.

İlk arada Dexter omuzların arasında kendine yol açıp Athena'nın yanına geldi ve dirseğinden yakaladı, tam aynı anda bara gitmek için mücadele eden Vicki de Athena'nın diğer kolunu tutmuştu. Vicki ifadesizdi ve gülümsüyordu, Dexter'sa kaşlarını çatmıştı ve gözleri çıldırmış gibi bakıyordu. Birbirlerinin koluna girmiş ve üç farklı yöne dönmüş duruşlarıyla bir halk dansı yapar gibi görünüyorlardı.

"Hadi gidelim buradan!" diye bağırdı Dexter. "Bunlar enstrüman değil! Makine bunlar!"

Yanlarından geçen bir çocuk alaycılıkla güldü. Vicki'nin yüzü düştü. "Ben birinden beni eve bırakmasını isterim" dedi.

"Galiba ben de kalmak istiyorum Dex" dedi Athena.

İhanete uğrayan Dexter itiraz etmedi. "Arabada beklerim sizi" dedi ve güçlükle kapıya doğru ilerledi.

Posterlerin yanından geçip kendini dışarıya, otelin otoparkına attı. Yumuşak bir yaz gecesiydi. Ara sıra sıcak bir rüzgâr esiyordu; nehrin üstünden gelmişti, kilometreler boyunca esmiş, şehir dışındaki evlerin bahçelerinden, insanların teyzelerinin, doktorların, üniversite hocalarının, aileleri tarafından tımarhaneye yatırılmış yetişkinlerle çocukların kaldığı evlerin çatılarının üstünden geçip gelmişti. Dexter istediği kadar içememişti. Müzik artık cansız bir gümbürtüden başka bir şey değildi ama kafasının içi çınlıyordu. Komşular nasıl katlanıyordu buna? Arabanın kilidini açıp içeri girdi. Şortunun bol paçası kapının koluna takıldı. Arabanın içi Dexter'ı rahatlattı. İçeride çocuklarının kokusunu alabiliyordu, pasaklılıklarının, cips paketlerinin kokusunu; ayrıca başka bir şeyin, bir kokudan daha fazlasının kokusunu da alıyordu, içeride

karısının bulunduğunun kanıtı olan belli belirsiz bir etliliğin. Vicki'nin keskin parfümü bile boğamamıştı onu. Yuvasına yerleşen bir kuş Antarktika'daki adalardan birinin yoğun kakofonisi içinde eşinin çığlığını nasıl duyarsa Dexter da aynı eminlikle seçmişti kokuyu. Bazen karısından sonra banyoya girdiğinde koku o kadar güçlü olurdu ki iğrenirdi neredeyse: Annesinin kokusuydu, mide bulandırıcı ölçüde yoğun ve sıcak, iç membranlardan salgılanan bir şey.

O ses neydi? Camı açıp başını dışarı uzattı. Otoparkta ağlayan biri vardı, bir kadın ya da kız. İnliyor, boğuluyor, konuşmaya çalışıyordu. Dexter başını içeri çekti ve camı kapatmak için uzandı ama müziğin aptalca gümbürtüsü bir anda durdu ve bir erkeğin karşısındakini ikna etmeye çabalayan yumuşak ve sabırsız sesi duyuldu.

"Baksana Donna," diyordu, "niye olduğu gibi kabullenip elinden geleni yapmıyorsun?

"Ama sen – sen hiç – ama yapamıyorum –" Kadın utanmasızca ağlıyordu. Dexter'ın arabasının arkasında, karanlıkta duruyorlardı. Adamın cık yapıp içini çektiğini işitti, ondan sonra ağlama sesi zayıfladı. Kollarını kadına doladı, diye düşündü Dexter, ama artık onu sevmiyor. Camı elinden geldiği kadar sessizce kapattı, oysa dinlemeye devam etmek için neredeyse cinsel bir dürtü duyuyordu içinde. Kalbi küt küt atıyordu. Müzik yine başladı, dan, dan, dan. Kızın kederi metalin ve camın içinden geçti ve Dexter'ın bir parçası haline geldi. Hücrelerine kadar bu kedere battı. Sonsuza kadar taşıyacaktı onu, kız bu kederi atlattıktan ve başka birini sevdikten çok sonra da.

Hoparlörlerden birinin yanında androjen görünümlü, yağmurluk giyen bir şey çömelmişti. Boynunu eğmişti; saçı bir okul çocuğununki gibi, mum gibi solgun terleyen suratından geriye doğru taranmıştı; başını ritimle uyumlu olarak sallıyordu; yukarıya, yana bakan gözlerini aydınlanmış ve sarsılan şekillerin üstüne sabitlemişti. Duruşunda ve çarpık bakışındaki lanetli bir şey Athena'yı ürpertti. Onu tuvalete kadar takip etti –kızdı demek– ve kustuğunu duydu.

Elizabeth'i, grubu sahnenin yanından izler halde buldu. Müzik sustu.

"O kızı gördün mü? İyi mi?"

"Yağmurluk giymiş bir şey gördüm," dedi Elizabeth, "yüzünde sıfır ifade olan bir şey."

"Kusuyordu. Sence bir şey yapmam gerekir mi?"

"Ne yapacaksın, temizleyecek misin? O iş için para ödedikleri insanlar var."

"Ama çocuk gibi görünüyordu."

"Hepsi öyle görünür" dedi Elizabeth. "Öyledirler de."

Kız öncekinden de soluk bir yüzle geri geldi ve düşe kalka yeniden çömelip tapınma ya da yakarma pozisyonuna döndü. Athena, Elizabeth'in durduğu yerden Philip'in şey gibi göründüğünü... ünlü biri gibi göründüğünü fark etti. Oysa Athena'nın akşamın çoğunu geçirdiği yerden, yani sahnenin önünden, elinde gitar, işini yapan bir adam gibi görünmüştü.

Gece yarısı Athena ön yolcu kapısını açtığında Dexter'ı uyur buldu; başı kollarının, kolları da direksiyonun üstündeydi. Etrafta bağıran, gülen, arabasını çalıştıran insanlar vardı ama Dexter hareket etmedi. Athena eğilmiş, yarı yarıya arabanın içine girmiş halde durdu ve profilden onun yüzüne baktı. Yüzünü güzel buldu. Öyle değildi ama Athena öyle görmüştü. "Benim gözüme hiç başka türlü görünmeyeceksin, sadece güzel görüneceksin" diye düşündü. İçeri girip yanına oturunca Dexter uyandı.

"Selam canım benim!" dedi Dexter. "Bitti demek?" Kollarını arkasına doğru gerip sırtını dikleştirdi.

"Eğlenceliydi" dedi Athena. "Dans edip durduk."

"Acayip şanslıydım" dedi Dexter. "Radyoyu bir açtım, Mozart'ın şu klarnetli beşlisini çalıyorlar, hani çok sevdiğim var ya?" Dudaklarını büzdü ve ıslıkla giderek yükselen bir melodi çaldı, işaretparmağını bir kâhin gibi kaldırmıştı. "Olağanüstü bir şey. Övgüler yetmez! Vicki nerede?"

"Eve sonra gelecekmiş" dedi Athena.

Yaz gecesinin kokularını içlerine çekerek uyanık yattılar; ikisi de huzursuz, kendi hayallerinde gittikleri yerlerde meşgul, eşiği geçip gerçek uykuya adım atmanın özlemini çekiyordu.

"Hâlâ uyanık mısın?" dedi Athena.

"Evet."

"Düşünmeyi kes artık. İçi düşüncelerle dolu bir kafanın yanındayken nasıl dalacağım?"

Dexter iç çekerek kalktı. Athena onun ayaklarının koridordaki muşambaya sürtündüğünü işitti ve yatağın serin köşelerine doğru yayıldı. Saat kaçtı acaba? Ayakları kuruydu, sıcak basmıştı. Saçına başkalarının sigarasının dumanı sinmişti. Yastığı çevirip duruyordu. Bir kapı gıcırdadı, biri yüksek sesle güldü, evin içinde bir yerde bir itiş kakış oldu. Ama Dexter ayaktaydı, icabına bakardı. Kasları gevşedi ve hepsinden uzaklaştı gitti.

Başının dibinde, pencerenin öbür yanından biri bir şey fısıldıyor, cama tık tık vuruyor, adını sesleniyordu. Daha gözleri açılmadan ayakları zemine, parmağı da lambanın düğmesine vurdu. "Ne var? Ne?"

"Gelip ön kapıyı açsana Thena! Benim!"

"N'apıyosun Allah aşkına?" Dexter, üstünde pijamaları, iki eliyle ağzını kapatmış, gözlerini yuvarlayarak evin ön tarafındaki verandada duruyordu. Athena'nın yanından hızla geçip yatağa daldı.

"Kızı buzdolabına yaslamıştı!" dedi gülmesini bastırmaya çalışarak. Yatakhanedeki yaramaz bir oğlan çocuğu gibi kıkırdayıp bacaklarını sallıyordu. "Banyoya gidiyordum. Mutfağın ışığını bir açtım, bu ikisi..."

"Kim?" Athena yatak odasının kapısını kapattı, lambayı söndürdü.

"O herif! Dövmeli olan! Pantolonunu çıkarmıştı, mutfakta hem de!"

"Ne? Elizabeth burada mı?"

"Hayır! Vicki'ydi! Evin arkasından dolaşmam gerekti. Dikizlediğimi sandılar kesin." Dexter derin, titrek bir nefes aldı. "Rezalet mi çıkacak şimdi?"

"Küçük maymuna bak sen" dedi Athena. "Doğum kontrol hapı alıyordur umarım." Kendi kendine gülümseyerek uzandı. Perde esintide oynadı, durgunlaştı, yine oynadı. Bir tiyatro oyununun devam etmesini beklemeye benziyordu.

Dışarıda bir otomobil yavaşladı, bir taksinin radyosu vakladı, bir kapı çarpıldı, topuklu ayakkabılar verandada vakit gündüzmüş gibi gürültüyle takırdadı.

"Al, rezalet geldi işte" dedi Athena.

Yatakta korkuyla uzandılar. Elizabeth kapıya evi sallayacak kadar gürültüyle vurdu. Komşunun köpeği havlamaya başladı.

"Kapıyı açsana" dedi Athena. "Çocukları uyandıracak."

Dexter koridora seğirtti. Elizabeth onu itip yanından geçti ve koridorda Vicki'nin odasına doğru hışımla ilerledi.

"Arka kapı kilitli değildi Morty" diye seslendi Dexter arkasından. "Bizim suçumuz olduğunu zannedecek" dedi Athena'ya dişlerinin arasından.

"Saçmalama. Bırak kendi aralarında halletsinler." Athena Dexter'a sırtını döndü, Dexter kolunu ona doladı.

"Korkunç bir şey!" dedi.

"Demek ki insanlar böyle yaşıyor" dedi Athena. "Uyu hadi."

Dexter tahta gibi kaskatı yatıyordu, kendini daha fazla ağlama sesi duymaya hazırlamıştı, Athena ise uyumuştu ve kendini bir bahçede görüyordu; geniş, düz, bakımlı bir çimenlikteydi, kavaklardan düşen sarı yapraklar yerde yığınlar halinde yatıyordu. Athena seyrederken yapraklar çimlerden yükselmeye, bir hortumdan püskürtülür gibi havada düzenli akıntılar halinde oynamaya başladılar: Çeşitli motifler halinde yükseliyor, düşüyor, yine yükseliyorlardı ve her şey güzel, büyüleyici ve olması gerektiği gibiydi.

Bir pasajın serin karolarının üstünde gölgede duruyor, bir otomatik baskı makinesinin sergilendiği bir dükkân vitrinine bakıyorlardı. Gözlerinin önünde makine havuza renkli bir şipşak fotoğraf kustu: Kuvözde bir bebek. Aynı anda başka tarafa döndüler.

"Eskiden bütün gün evimde gitarımı çalardım" dedi Philip. "Şu şu notaların şu şu ritimde çalındığını dinledikleri zaman insanların her şeyi anlayacağına ve her şeyin değişeceğine inanırdım."

"Çalman gerektiği kadar iyi çalmadığın zaman kendini berbat hissediyor musun?" dedi Athena. "Kendini ele verdiğini?"

"Eskiden hissederdim" dedi Philip. "Gidip eroin ya da ot ya da epey bir viski bulmaya çalışırdım ki olabildiğince çabuk kendimi unutabileyim. Utançtan. Ve bu kişiyi silip hiç kimse olma isteğinden. Sırf kötü çaldığım zamanlardan sonra da değil. Hayvan gibi davrandığım zamanlar. İnsanların canını yaktığım zamanlar. Bu son birkaç sabahtır tıraş oluyorum ve aynaya bakıp, jileti şuradan

şöyle çekebilirim diye düşünüyorum" –bir kulağından öbürüne bir çizgi çizdi– "çok acıtmasa yapabilirdim."

"Bir de etrafı batırırdı" dedi Athena. "Ben binalardan atladığımı düşünüyorum."

"Atladığını mı?" Philip telaşlanmıştı.

"Ölmek istediğimi söylemiyorum" dedi Athena. "Sadece, yüksek bir balkonda durduğum zaman o duygu geliyor, boşluğa atlamak istediğim duygusu."

Philip başını salladı.

"Sence gerçek olabilir mi?" dedi Athena.

"Ne?"

"Cehennem falan."

Philip, Athena'nın saçını başının arkasında topuz yapıp çekti. Üzgün görünüyordu. "Hayır. Hayır, bence gerçek değil." Elini Athena'nın omzunda tuttu, sonra cebine geri soktu. "Georges'a gidip dolaşalım mı?"

"Hiç param yok" dedi Athena.

"Biraz borç verebilirim. Sonunda ücretimi ödediler."

"Bir şey almayacağım."

"Al. Bulunsun sadece. Bankaya gidene kadar cebinde elli dolar olsun. Parasız kalmazsın."

Banknot yeniydi. Yüzeyi yağlıydı ve kaput bezini andıran askeri bir kokusu vardı. Philip önden yürüdü. "On dakikaya köşede."

Athena kot pantolonlara baktı. Vicki'nin giydiği ve fermuarını kapatmak için sırtüstü yatmasını gerektiren türden şeylerdi. Bankaya gitti, yiyecek alışverişi için para çekti. Buluşma yerlerine giderken, parayı geri verdiği sırada Philip'e ne diyeceğini tasarladı. Yumuşak bir sesle diyecekti ki: "Al bakalım canım, sevgilim, hazinem benim." Sesinin tonunu tam olması gerektiği gibi ayarlayacaktı. Kalbi küt küt atıyordu. Köşeye geldi ve iç çamaşırı mağazasının önünde durdu. Philip ortada yoktu. Kuru rüzgâr saçlarını bir koalanın kulakları gibi kabarttı.

Elizabeth'le Poppy arka kapıdan içeri girdiğinde Dexter dışarıdaydı. Akşamleyin beton basamağın üstünde oturan Athena onları kendi başına, arada Dexter'ın gürültülü sosyalliğinin paravanı olmadan eğlendirebileceğini sanmıyordu. Günün yarısını Philip'le şehirde

dolaşarak geçirmişti, vakit geç olmuştu, şey yapması gerekirdi oysa, şey... Ama kız bir kutunun içinde çello taşıyordu.

"Senden bir iyilik istemeye geldik" dedi Elizabeth. Poppy'yi öne itti. "Hadi. Sorsana."

"Müzik dersime gitmem lazım" dedi Poppy. "Babam unuttu. Arabayı alıp gitti, ben de derse başka türlü gidemem."

"Seni arabayla bırakmamı mı istiyorsun?" dedi Athena.

Dexter'dan isteyeceklerdi aslında, o yüzden mahcuptular.

"Hemen çevreyolunu geçince" dedi Poppy.

"Yolu gösterir" dedi Elizabeth.

"Yılın son dersi" dedi Poppy. "Parası ödendi."

Athena ayağa kalktı.

"Benim de gelmemi istiyor musun?" dedi Elizabeth.

Sorunun anlamını herkes anlamıştı.

"Geçen yaz," dedi Elizabeth, "Poppy müzik kampının orkestrasında çaldığı zaman konser salonuna gittim. Sıra sıra sıska bacakları ve devasa Adidas ayakkabıların tempo tuttuğunu görünce gözyaşlarına boğuldum."

"Elizabeth orkestraları pek sevmiyor" dedi Poppy. "Epey bir şeyi sevmiyor."

"Opera."

"Peynir."

"Eşofman."

Bunları söylerken Athena'nın önünde pantomim oynarcasına hareket ettiler, dramatik pozlara bürünüp kelimeleri abartılı telaffuzlarla söylediler. Athena onları seyretti ve çocukta babasının izlerini aradı. Philip kendini yalnızca belli belirsiz gösteriyordu: Poppy'nin ten rengi babasınınkini tutmuyordu, yanakları daha yuvarlaktı, ama Athena onda Philip'in çenesini ve gülümsemesinin çekingenliğini gördü.

"Arabaya atla Poppy" dedi. "Hava kararmadan şu çarşafları ipten alayım."

Kız Athena'nın dediğini yaptı. Çelloyu arka koltuğa koydu ve iki kadının çamaşırlığa yaklaşmasını, çarşafları almasını izleyebilmek için gösterge paneline doğru eğildi. Ortalarındaki çarşafın bir araya getirdiği kadınlar yüzlerini birbirine dönmüştü; kollarını eşzamanlı kaldırıyor, çarşafları sallayıp geriyorlardı; her çarşaf Athena'nın kollarında düz bir yığın haline gelene dek birbirlerine yaklaşıyor,

birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Poppy arada duraklayıp konuştuklarını görüyor ama sözlerini işitemiyordu.

"Philip beni görmeye geldi" dedi Athena.

"*Seni* görmeye."

"Birkaç kere."

Elizabeth dudaklarını aralamadan güldü. "Gezmeye mi çıkardı seni?"

"Evet."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet."

"Hep taze kan arar. Yeni bir şeyler. Zihnim dediği lunapark için küçük bir heyecan."

Parmakları çarşafın uzak köşelerinde resmiyetle birleşti. Elizabeth'inkiler vazgeçti, Athena'nınkiler kabul etti. Onlar katlarken ve konuşurken ışık bahçeyi terk etti.

Öğretmen kapıyı açtı. Dişlerinin arasında kırmızı bir kalem tutuyordu, ayakları çıplaktı.

"*Herald* mutfak masasının üstünde," dedi, "orada beklemek isterseniz."

Athena gazeteyi açtı. Öğretmenle Poppy çiçekli halının üstünde yürüyerek köşeyi döndüler ve gözden kayboldular. Kapıyı aralık bırakmışlardı.

"Bana Mozart hakkında ne söyleyebilirsin?" dedi öğretmen.

"Hiçbir şey."

"Hadi."

"Besteciydi."

"Doğru. Başka? İlk konserini verdiğinde kaç yaşındaydı?"

"Altı mı?"

"O civarda. Biraz deliymiş. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Öyle. Biraz deliymiş. Fazla zeki. Fazla akıllı. Çalıştın mı?"

"Biraz."

"Biraz. Göreceğiz bakalım. Bununla başlıyoruz."

"A, onu çalacağımı bilmiyordum. Yine de çalayım."

"Baştan savma iş istemiyorum, anladın mı? Hepsi düzgün olacak. Şu elini güzel tut. Başparmağını da bük. Hadi başla bakalım."

Athena cam kapıyı açtı, mutfak basamaklarına oturup ayaklarını çakıltaşlarının üstüne bastı. Büyük arka bahçe karanlıktı ama komşu evin garajından ya da verandasından konuşan kadınların sesi geliyordu. Bahçede bir yerlerde büyük bir defne çalısı vardı. Şurası Essendon Havalimanı olsa gerekti. Bir uçak iniş yapıyordu ama Athena'nın işitemeyeceği kadar uzaktaydı.

Üşümüştü. Sürgülü kapıyı kapatıp masaya döndü. Şimdi öğretmen de çalıyordu. Vibratosu sürekli ve kendinden emindi. Poppy bocalıyor ama devam da ediyordu. Kararlıydı. Öğretmen ona kükrüyordu.

"Biraz daha bastır! Şöyle güzel, dolgun bir ses çıkar! Si'ye dön. Si dedim, kalın kafalı! Si bemol değil! Kediyi kuyruğundan tutmuş sallıyormuşsun gibi ses çıkıyor. Pes etme hemen! Devam etmen lazım!"

"Neredeyim? Nerede olduğumu bilmiyorum!"

"Hay Allah. Bak Poppy. Ne diyor burada? Burada ne yazıyor? *Dolce*. Ne demek bu? Tatlılıkla. Canavar gibi değil. Bu ne! Hiç enerjin yok."

"Yanlış oldu. Yanlış çalıyorum."

"Hatalarla delik deşik oldu, bir parça peynir gibi. Zaten hiçbir zaman doğru değildir. Hep yanlış bir şey vardır."

"Niye çalıyorum ki o zaman?"

"Hımm. *Senin seviyende* hep yanlış bir şey vardır. Daha sonra... işte o tecrübeyle gelir. Biraz sabırlı olacaksın. Sabır ne demek biliyor musun?"

"Evet. Acele etmemek. Beklemek."

"İşte bu. Acele etme. Endişe etme, üzülme. Acele etmeden, çalışarak içinden çık. Sorunlu noktaların her birine bak ve *neden* sorun çıkardıklarını tahlil et. Gördün mü? Açıklaması var, değil mi? Senden memnun olmadığımı zannetme. Memnunum. Şimdi beraber çalalım. Alt satırı sen çal, tamam mı? Yumuşakça, tatlılıkla – iki üç *dört*."

Görüşleri düşünülüp ifade edildikleri anlarda hak ettikleri ilgiyi hiç görmemiş olan yaşıtı pek çok kadın gibi Bayan Fox da zamanla kendi kendine konuşma alışkanlığı edinmişti – çağıldayan suyun alttaki görünmez kayaları saklaması gibi düşünce ve bilgi kütlesini

gizleyen, yumuşak kelimelerden mürekkep bir akıntı. Dertlerini kendine saklayan, daima iyi huylu kadınlardandı; oğulları, yirmili yaşlarındayken bile, hatta evlenene kadar, kirli çamaşırlarla dolu bavullarını başka eyaletlerden ona getirmişlerdi; Doktor Fox saygısından neredeyse parmak ucunda yürüyerek Goldberg Çeşitlemeleri plağını pikaba yerleştirirken, evyede yanında çalışmakta olan on dokuz yaşındaki Elizabeth'e neşeyle "Çeşitleme mi? Benim kulağıma hepsi aynı geliyor!" diye fısıldayabilen bir kadındı. Geveze sosyal özgüveni ve mağlup edilemez çokbilmişliğiyle ona Dexter'ın gençliğini hatırlatan Arthur, büyükannesinin maceraları hakkında olağanüstü hikâyeler uydurmaya bayılırdı.

"Vicki," dedi mutfaktalarken, "Iris'in savaş sırasında Almanya'da çevirmenlik yaptığını biliyor muydun?"

"Öyle mi?" dedi Vicki. İkinci Dünya Savaşı'nın tarihlerinden daha emin olsaydı zihninden çabucak yapacağı bir hesap bunun doğru olamayacağı konusundaki şüphelerini haklı çıkarırdı: Iris savaş sırasında Melbourne'de çocuk doğurmakla meşguldü.

"Aynen" dedi Arthur. Becerikli makasıyla bir tabaka kâğıt boyunca bir içeri bir dışarı kıvrılan kavisler çiziyor, miğfer şekilleri kesiyordu. "Almanlar için çeviri yapıyormuş. İnsanları sorguluyormuş."

"*Sorguluyor* muymuş?"

Arthur Vicki'nin yüzünün düştüğünü gördü ama teklemeden devam etti: "Kimseyi idam etmemişler ama. Adamların hepsinin çiftçi olduğu ortaya çıkmış."

Makas açılıp kapanıyor, kâğıdın içinde kendine katır kutur yol açıyordu.

"Belki dışarı çıkabilirim" dedi Vicki. "İnsanların anne babaları beni hiç sevmiyor."

"Benimkiler seviyor" dedi Arthur.

"Daha yaşlı olanları kastettim" dedi Vicki.

"Burada tam ne yaptığını merak ediyor olabilirler" dedi Arthur. "Odamızda yani."

"*Sence* ne yapıyorum?"

Arthur gülümseyen yüzünü yaptığı işin üstüne eğdi. "Şey, bir yerde kalman lazım sonuçta."

"Burada kalmam hoşuna gitmiyor mu?"

Arthur boya kalemi kutusunu kendine çekip kapağını açıverdi.

"Kafayı sürekli bir şeylere taktığım bir dönemden geçiyorum" dedi. "Onun üstünde çok düşünmedim."

Ellerinde bir şeyler taşıyarak içeri girdiler: Bir demet çiçek, bir kutu Anzak bisküvisi, Bayan Fox'un Athena'ya verdiği, ambalaj kâğıdına sarılı bir paket. Athena paketi açmaya koyuldu. Paketin bandı pat diye açıldı.

"Ütüymüş" dedi Athena.

Kartonuyla ambalajını çıkardıktan sonra ütüyü soluk renkli plastik tutma yerinden tuttu. Üstü mavi noktalı kahverengi kordonu sarılıp lastik bantla sıkıca tutturulmuştu.

"Zaten bir ütümüz var, değil mi canım?" dedi Dexter.

"Bu iyi bir ütü ama" dedi Athena. "Bizimki eski."

"Ütüleyecek çok kıyafetin olduğunu biliyorum" dedi Bayan Fox. "Bunu Myers'da gördüm. Yol kenarı tesisindeki mağazayı geziyordum, ütüyü orada görüp şunu Athena'ya alayım dedim, gömlekler dağ gibi birikince nasıl olur bilirim, masa örtülerini falan hiç söylemiyorum, aldım ben de. Kutuda garanti formu var, doldurup hemen mağazaya gönder, bir arıza falan varsa diye."

"Athena o kadar da ütü yapmıyor" dedi Dexter.

Athena kolunu ileri uzatıp ütüye o mesafeden baktı, ağırlığını tartmak istercesine kaldırıp indirdi. "Çok iyi bir ütü" dedi.

"Çocukların küçük pijama altlarındaki kırışıkları görmeyi çok seviyorum" dedi Bayan Fox.

Dexter ütüyü eline aldı. "Ne kadar hafif!" dedi. "Bununla kıyafetleri nasıl düzleyeceksin? Ütü dediğin ağır olur."

İki kadın birbirine baktı. Athena ambalaj kâğıdını katlayıp bir çekmeceye kaldırdı.

"Ben yatılı okuldayken," dedi Dexter, "Robert diye arkadaşsız, zavallı bir çocuk vardı; sivilceliydi, nefesi kötü kokardı, sporda berbattı. Bir gün, bunun on beşinci yaş günüydü, anne babasından bir paket geldi. İnsanlar ilk kez çocuğa ilgi gösterdi. Hediyesini açmasını izlemek için etrafına toplandık. İçinden bir tıraş bıçağıyla bir paket jilet çıktı."

"Ben anlamadım" dedi Arthur.

"Komik olsun diye anlatmadı Arthur" dedi Bayan Fox.

"Arka bahçenizde biri mi var?" dedi Doktor Fox. Bir odanın için-

de sakin sakin oturamazdı; durmadan dolanıp bir şeylere bakması, rafta duran alışveriş fişlerini karıştırması, duvara yapıştırılmış bir kartpostala gereksizce uzun bir süre gözlerini dikmesi lazımdı illa. Şu an suratını pencerenin camına dayamış, öğle güneşi yüzünden gözlerini kısmıştı.

"Biri var orada" dedi. "Şu çalıların arkasında."

"Papantuano'ların çocuklarından biridir muhtemelen" dedi Dexter.

"Hayır. Genç bir kız bu. Tanrım. Yarı çıplak bir de. Çıplak hatta. Genç bir vahşi bu."

"Vicki o" dedi Athena. "Bronzlaşıyor."

"Vicki de kim?" dedi Bayan Fox.

"Morty'yi hatırlıyor musun?" dedi Dexter. "Onun kız kardeşi işte. Bizde kalıyor. Şimdilik yani."

Doktor Fox pencereden uzaklaştı, sırtı piyanoya dönük oturdu. "'Bu Bayan Harris, şimdiki eşim'" dedi, Athena'ya hınzırca bakarak. "'Şu duvarda gördüğünüz de ilk eşim.' Bilin bu espri kimin?"

"James Thurber'ın" dedi Dexter.

Arthur piyano sırasında Doktor Fox'un yanına sıkıştı. Başını ona doğru kaldırıp tatlı bir sesle, "Dede, senin yanında oturmayı seviyorum" dedi.

"Öyle mi?" dedi yaşlı adam. Şaşırmıştı.

Hep beraber yaz ikindisine çıktılar. Erkekler Arthur'u parkın içlerine, fıskiyenin orada kriket oynamaya götürdüler, kadınlarsa Billy'yi aralarına alarak yürümeye devam ettiler ve büyük mezarlığa kadar gidip turnikelerden geçtiler. Billy'nin avuçları avuçlarında terlemişti. Parmaklıkların ardında dünya açıldı. Ufuk çizgisi genişleyip alçaldı, gökyüzü tepelerinde kuru havadan başka bir şey kalmayıncaya dek yükseldi: Güneydoğu yönüne doğru hafifçe yatmış bir düzlük boyunca yavaşça ilerlediler, o tarafta birçok uydukentle çok uzakta alçak bir dağ vardı.

Bayan Fox'un nutuğu kesintiye uğradı; havanın bolluğunun, yerin alçaklığının, manzaradaki yapıların uzaklığının farkına varıyordu. Sonra yeniden başladı ve ikindi boyunca hiç durmadan devam etti; konuşmanın anlamsızlığı sersemleticiydi. Ama bir elbisenin eteğinin önünde dizleri üstüne çökmüş düşünceli düşünceli çalışan,

kumaşı derleyip toplar, pat pat vurup okşarken fısıltıyla konuşan ve mutlak bir edilgenlik dışında hiçbir şey talep etmeyen, elleri sıcak bir terzinin mırıltısı kadar yatıştırıcı ve şehvetliydi de bir yandan.

Duvarların arasında kalan dönemeçli, asfalt yollarda otomobiller park halinde duruyordu. Bagajları açıktı; itaatkâr ama suratları ifadesiz esmer delikanlılar musluklardan su doldurdukları plastik kovalarla gidip geliyor, mezarların başında ağır ağır ve sessizce çalışan, mezarları silip süpüren, parlatan, süsleyen, hazır eden anne babalarına hizmet ediyorlardı.

"O mezarlardan bazılarının içinde hiç kimse yok ki" dedi Athena.

"Hiçbir zaman bilemezsin" dedi Bayan Fox. "Ne olacağını hiçbir zaman bilemezsin."

Çocuğu yormak için yürüyorlardı. Billy sessizdi ve ağır ayakkabılarıyla pat pat yürüyerek onlara kolayca uyum sağlıyordu. Zaman zaman başını arkaya atıp kişner gibi gülüyordu.

Uzun bir zaman aylak aylak dolaştılar. İçeri girdikleri büyük kapıya geri döndüklerinde, zincirlenip kilit vurulmuş olduğunu gördüler. Turnikeler yüksekti ve tepelerinde dikenli tel vardı. Çiçekçi kulübesini kapatıp evine gitmişti. Yolda otomobil yoktu. Çöp kutuları kâğıt ve kurumuş çiçek saplarıyla dolmuştu.

"Hiç değilse zil çalabilirlerdi diye düşünüyor insan" dedi Bayan Fox. "Botanik Bahçesi'nde öyle yapıyorlar."

"Yerinden çıkmış birkaç parmaklık oluyor hep" dedi Athena. "Öyle bir yer bulana kadar kenardan yürüyelim."

Hızlı bir tempoyla yola koyuldular. O kadar hızlı yürüyorlardı ki, dökme demirden parmaklıklar görüş alanlarının kenarında dalgalanıyordu. Dışarıda, evlerine çaya gitme özgürlüğüne sahip bisikletçiler bilinçdışı çağrışımlar gibi belirip kayboluyorlardı.

"Çitleri tamir ettiler herhalde" dedi Athena.

Rahibe mezarlarının önünden geçtiler – servilerin altında düz, gri taş orduları. Ağaçların kemiksi dallarından fındık benzeri şeyler düşmüştü, taşların kayıp geride bir çukur bıraktığı yerlerde yığınlar halinde yatıyorlardı. Bütünüyle terk edilmiş başka mezarlar vardı; mezartaşlarındaki kelimeler rüzgâr ve yağmur tarafından silinmişti; taşlar yıldırımlarla ya da aşağıdan gelen, haberi halka duyurulmamış önemsiz bir dirilişle yarılmış ve bir yana yatmıştı. Bitmek bilmeyen parmaklıkların içinden şeritlere bölünerek gelen

akşamüstü ışığı selinde böcekler asılı duruyordu. Dışarı çıkamıyorlardı. Hızla, konuşmadan yürüyorlardı, nefes nefeseydiler, çocuğu arkalarından sürüklüyorlardı. Endişelerini birbirlerinden gizliyorlardı çünkü telaşa kapılmak komik olurdu; turnikelerin altından sıkışıp geçebilirlerdi mutlaka; bekçiye yalvarıp kapının kilidini açtırabilirlerdi; dışarıda yoldan geçen birine seslenebilir, ona telefon numaralarını verebilirlerdi, Dexter da gelip kurtarabilirdi onları. Şapelin oradaki köşeyi aceleyle döndüler ve işte! büyük kapılar hâlâ açık! bekçi bir tanesini iterek kapatıyor! dışarıda harika sokak! Koşmaya başladılar. Hey!

Misafirler gittikten sonra Dexter mutfak penceresinin önünde durup saksıların arasından dışarı baktı.

"Kapkara olmuş" dedi. "Bir gelip baksana! Gerçekten genç bir vahşi bu kız."

Athena dinlemiyordu. Gözlerini kısmış önündeki sayfaya bakıyor, yazılanları çözmeye çalışırken sırıtır gibi dişleri görünüyordu.

"Athena! Baksana!"

Athena onu umursamadan sol oktavdan başladı, üçlü aralıklarla inceden kalına çaldı. Dexter çoraplı ayaklarını yere vura vura piyanoya yürüdü ve onun arkasında durdu. Athena'nın konsantrasyon yüzünden dimdik olmuş sırtıyla omuzları, oturduğu sıranın altında bileklerinden çaprazladığı ayakları, bütün vücudunun duruşu Dexter'ın dikkatini dağıtıyordu. Dexter ellerini ceplerinden çıkarmadan, delinmiş çorabının içindeki ayağını uzattı ve piyanonun tuşlarına indirdi.

Yapı sarsılıyor.

Athena yemek yemeyi bırakıyor, gerçi hâlâ yiyecek satın alıp yemek hazırlıyor. Giydikleri üstünden dökülüyor ama kocasıyla çocuklarının giysileri hâlâ temiz ve ütülü. Geceleri tek başına yürümeye çıkıyor, evden çıkmak için sabırsızlanıyor, güneş battı mı ev halkı ilgisini çekmeyi başaramıyor, gözleri açık kapıya kayıyor, Dexter kendisinin davetli olmadığının farkında. Athena onlar uyuduktan sonra dönüyor, yine de hepsinden önce uyanıyor. Cinsel hayatını yalnız başına yaşıyor: Gözünün önünde çiçeklerle dolu

çayırların görüntüsü varken geliyor bazen, birbirine dolanmış yeşil sapların üstünde beyaz çiçeklerin bir bulut gibi yüzdüğü çayırların; bazen büyük makinelerin görüntüsüyle; bazense derin pencereleri, kadife perdeleri, deri döşenmiş soylu mobilyaları olan sonsuz galerilerin görüntüsüyle – bedeninden kurtulmuş bilinci Floransa tarzı bu galerilerde ilerledikçe ağır ağır ve görkemle nabız gibi atmaya başlıyor. Parklarda kuru çimenlerin üstünde yatıyor, birkaç saniyeliğine uyuyakalıyor ve uyandığında yatağında olduğunu, yüzüne vuran rüzgârın açık pencereden geldiğini sanıyor. Beyaz pantolonlu erkeklerin kapı eşiklerinde aylakça beklediği soluksuz yaz gecelerinde tek başına Cennet Bar'a gidiyor, oranın tuhaf müziklerinin yürek gibi çarpışına – tangolar, sert, tutkulu, entelektüel müzikler; garson onu dudağından öpüp süzülerek uzaklaşıyor. Gece yarısı, başka bir boğucu barda, İtalyanlar istekalarını bırakıyorlar ve kapının üstüne yerleştirilmiş televizyona dönüyorlar heyecanla; "Oo! Aa!" diye haykırıyor Athena onlarla beraber, Olimpiyat oyunlarında bir kayakçının dünyanın öbür ucunda bir yerlerde, açık yeşil kostümü içinde tek başına ve kusursuz, beyazlığın üstünde parlayıp kaybolmasını seyrederken. Soluk, oval bir şeklin parıldadığı dar bir sokaktan geçiyor, bir erkeğin yüzü bu; yüreği hop ediyor; adam atılıyor, Athena'yı tutuyor, Athena adamın nefesinin kokusunu duyuyor, çığlık atmak için ağzını açıyor ve evet! çığlık atıyor! Ağzını kocaman açıp yine de ses çıkaramadığı o kadın rüyalarından değil bu: Adamı tekmeliyor, ayağı kemiğine vuruyor, adamın kollarını geriye doğru savuruyor, öyle yüksek sesli ve o kadar iyi çığlık atıyor ki bir araba duruyor, kapıları açılıyor, içinden insanlar bağırarak yardımına koşuyorlar. Athena arka kapıyı açıyor –hâlâ aynı yaz gecesi olabilir mi bu?– ve evdekilerin sıcak yüzünden döşeklerini sürükleyerek bahçeye çıkardıklarını, çiye aldırmadan, sivrisineklerden korunmak için örtüleri başlarının üstüne çekmiş halde, ışığı soluklaşan yıldızların altında uyuduklarını keşfediyor. Arthur'u seçiyor, onu bulup vücudunu omurgasının sert boncuklarına dayayıp uyduruyor, incecik boynunu kokluyor, incir ağacının altından bir cırcırböceğinin yorulmak bilmez sesi geliyor. Günün ilk treni –içinde ışık yanan bir sıra kutu– Merri Köprüsü'nün üstünden bomboş geçiyor. Arthur kımıldanıyor, kolunu savuruyor, Athena'yı kendinden uzaklaştırıyor. Sabah rüzgârı dere boyunca sıralanmış karaağaçlardan birinin bir dalını kırıyor gürültüyle: Athena düşer-

ken çıkardığı hışırtıyı, sonra da gümbürtüsünü işitiyor. Aynı rüzgâr evin koridorunda da esiyor ve telefon rehberinin bir sayfasını çeviriyor. Athena, Dexter'ın masasına oturuyor. Dexter'ın gazetelerinin üstünde, dağılmalarını önlemek için bir portakal duruyor. Yuvarlak lambanın daire biçimindeki ışığının altında Athena yırtılmış bir dolar banknotunu bantla yapıştırıyor. Şafak sökerken Dexter sendeleyerek içeri giriyor ve Athena'ya bakarak ayakta bekliyor. Kişiliksizce olacaksa sevişmekle hiç uğraşamam, diye düşünüyor Athena. Yine de sevişiyor onunla, sevişiyorlar ve Dexter'ın kulağının dibinde nefes alıp vermesinin tanıdıklığı Athena'nın içinde kusmaya benzer bir şiddet dalgasına yol açıyor: Avcuyla Dexter'ın yüzünü itiyor, kendinden geçmiş halde saçından tutup çekiyor ama gövdeleri, alışkanlıkları bozulmadan rahatça hareket etmeyi sürdürüyor; Athena tam geleceği sırada dantel perdenin rüzgârla şişmiş kısmının arkasında bozuk para büyüklüğündeki güneşi görüyor ve hıçkırıklara boğuluyor.

"Sen bayağı delisin değil mi" dedi Philip. "Sydney'e gitmem lazım. En iyisi benimle gel. Parayı ben öderim."

Belki insanların heveslerine göre hareket ettikleri, eylemlerin sonuç denen kavramla aralarına rahat bir mesafe koyabildikleri bir dünya vardı. Belki hiçbir zaman tam orada olmayan bu Philip de o efsanevi yaratıklardan biriydi, hem aşırı özenli hem de her şeyi yapmaya hazır bir adam. Belki Athena da asla özür dilemeyen, asla açıklama yapmayan biri olabilirdi.

Taksi geldi. Araba uzaklaşırken Athena arkasına baktı ve Dexter'ın üstünde eski ekose sabahlığı, elinde gazetesiyle ön verandada durduğunu gördü. Arthur da onun yanındaydı. Hayret içindeki yüzleri Athena'nın arkasından bir ipe bağlı iki balon gibi süzüldü. İnsan ancak bir şeyleri hissizleştirerek böyle davranabiliyordu; vücudu kaplayan ciltse, bir şeyleri telafi etmek istercesine, soyulup sinirleri açığa çıkarıyordu.

Philip'in havalimanına gitmek için kullandığı yol bile Athena için yeniydi. Melville Yolu'ndan, sonra Bell Caddesi'nden gittiler, tümseği aştılar, kendilerini tepeden aşağı bıraktılar ve işte! her yöne uzanan otoyol! Kendi şehri Athena'nın önünde, bir ceviz çekiç darbesiyle nasıl kolayca açılırsa öyle çatlayıp açılmıştı. Uça-

ğın penceresinden, bir tavşanın uçağın yanından pist boyunca deli gibi koştuğunu gördü sandı ama belki de yalnızca kanadın gölgesiydi.

"Bu otel çöplük gibi" dedi Philip. "Bayıldım buraya." Televizyonu açıp yatağa uzandı. Athena anaç bedeninden, bu bedenin ev işleri için kullanılmış olmasından, üstünde taşıdığı aşkla ilgisiz deneyimlerin izlerinden utanıyordu. Ama sonra, kendini merakına kaptırınca düşünmeyi unuttu; tekrar sırtüstü uzandığında, arkasında kalan güneş turuncuya dönmüştü. Uyudular, uyandılar. "Senle sevişmek," dedi Philip, "uzun ve ilgi çekici bir sohbete benziyor." Yüzünün ifadesi durmadan değişti. Güldü, sövdü, dikkati dağıldı, gözlerini kapadı: Gözünden yaşlar aktı, gözyaşlarını sabırsızca sildi. Athena'nın dikkatini gözleriyle üstüne topladı, onu gözlerinin içine çekip yuttu. Ama sabahın geç saatlerinde kendini topladı, Athena'nın içinden hünerle çıktı, yataktan kalktı.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım şimdi" dedi.

Her şey Philip'in fikriydi: Onun önerdiği şeyleri yapıyorlardı, parayı o ödüyordu. Nereye, nasıl gidileceğini biliyordu. Athena'yı taksilere buyur etti, bir akşamüstü kiralık bir Commodore'la okyanus kıyısına götürdü. Tişört üstüne kırışık bir ceket giyiyordu, parayı kazandığı kadar hızlı harcıyor, kredi kartını tezgâhların öbür tarafına yüzünü buruşturan bir gülümseme eşliğinde itiyordu, veznedarları parmağının ucunda oynatıyordu. Su kenarına yürüdüler, demir atmış yatlardan metal tıkırtıları geliyordu. İtalyan evleri gibi kare biçimli ve aşıboyalı, çakıl yolu onlarınki gibi düz, pencereleri onlarınki gibi parmaklıklı, giriş kapısının yanında bitki örtüsü o şekilde sık, güzel bir evin önünden geçtiler.

"Senin hiç böyle bir evin olacak mı Philip?"

"Hay... Evet. Olacak."

Botanik Bahçesi'nde suyun kenarından yürüdüler; rahibelere, yelkenlere, Opera Binası'nın yumurta kabuklarına baktılar. "Ne kadar yurtseverce" dedi Philip.

Athena uyuyordu, Philip'inse uykuya ihtiyacı yok gibiydi. Çalışmaya gidiyordu o. İşinin neleri kapsadığını, ne yaptığını anlayamıyordu Athena. Philip'in söylediği rastgele sözlerden, cehaletini göstermeden anlamaya çalışıyordu.

"Aklına ne gelirse hepsini en baştan koyuyorsun," dedi Philip, "sonra da bazı parçaları çıkarmaya başlıyorsun."

"Ama bir müzik kaydından parça parça nasıl çıkarabiliyorsun ki..."

"Şeyler var çünkü... Philip sabırlıydı. "İşte, yirmi dört tane bant var, değil mi?"

"Ah! Hepsi birbirinden ayrı diyorsun yani! O zaman çıkarıp ekleyebiliyorsun!"

"Şimdi anladın. Sen başka bir kayıtta bir araya getirene kadar hepsi ayrı. Birleştirince de adına miks deniyor."

"Sevgili Arthur. Bondi diye ünlü bir plaja gittik" – *gittik* kelimesinin üstünü çizip *gittim* diye yazdı. "Kadın şoförlerin büyük otobüsleri tepeden aşağı okyanusa doğru sürmesini sevdim." Otobüsten gördüğüm eski binaların çatıları, en üst katların pencerelerinin çerçeveleri, hepsi çürümüş, soyuluyor. Burada her şey çürüyor. Deniz havası yüzünden olsa gerek. Kaldığımız otel bile çürüyor. Odamızın penceresinden aşağı baktım ve büyük bir sıçanın bir çöp yığınını karıştırdığını gördüm. İnsanların kapıları açık bıraktığı ve bir odanın önünden geçtiğinde yatağın ucundan fırlamış bir çift çıplak ayak gördüğün otellerden burası. Sokakta ip gibi kızlar erkeklere "Kız lazım mı?" diye sesleniyor. Öğleden sonraları nemli bir rüzgâr çıkıyor ve binaları birbirinden ayıran geçitler boyunca sertçe esiyor. Bazen fırtına çıkıyor. Bulutlar parlak renkli kıvrımlar halinde sarkıyor, kabarmış tavanlar gibi. Beyaz gömleğimi yıkadım ve açık pencereye astım. Rüzgârda hayalet gibi çırpınıyor; nemli havada her şey daha yavaş kuruyor. Otobüste ufacık bir bebek gördüm. Annesi başını doğru düzgün desteklemeden omzuna yatırmıştı; birden kalktı başı, kör gibi bakıyordu ve çenesi şiddetle titriyordu. Şehirde geziniyorum. Resimlere bakıyorum, suya bakıyorum. Bir fotoğraf sergisine gittim ve New York'ta birini daha yeni öldürmüş bir zencinin fotoğrafını gördüm: Karakolda bir sıranın üstünde yatıyordu, başı bir kadının kucağındaydı, yüzü gayet huzurluydu. Martin Meydanı'ndan geçerken, çiçek satan yaşlı bir kadına günaydın dedim. Bana soğuk soğuk baktı ve arkamdan güldü. Havlar gibi gülüyordu. Bana gülüyordu. "Havuzdan geldiğinde mayondaki kloru her seferinde durulamayı unutma. Eve gelince sana hediye getireceğim. Çok sevgiler, annen."

Kokaini Athena'nın tırnak makasının düz tarafından çektiler; bir sinemanın önünde, keskin açı yapan dar bir sokaktaydılar. Sokaktan adımlarını birbirlerine uydurarak yürüyüp çıktılar.

Barda vakit geçti, gecenin yarısından daha geç. Kızın saçları kabarıktı, gözlerine siyah kalem çekmişti. Barın ilerisinden Philip'e gülümsedi. Oturduğu bar taburesinden kalktı, orada oturan arkadaşlarını bırakıp kalabalığın arasından kendine yol açtı. Athena'yla Philip'in arasına sıkıştı ve Philip'in başına sarılmaya, alnını öpmeye başladı.

"Adın ne senin?" dedi Philip.

"Hatırlamıyor musun? Angie. Hani şeyde–"

"Tamam tamam. Şimdi hatırladım." Kıza gülümseyip duruyordu.

"Tuvalete gideceğim" dedi kız. Sallanarak uzaklaştı.

Philip hemen bara döndü ve kendi kendine konuşur gibi "Onu takip etmem gerekirdi" dedi.

"Ne?" dedi Athena.

"Diyorum ki, herhalde onu oraya kadar takip etmemi istiyordu. Ama o tür şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyorum artık."

Athena barmeni seyretti. Ufak bir kaptan şapkası takıyordu kadın, şapkayı başının arkasına yatırmıştı; düşük belli, geniş paçalı kanvas bir pantolon giymişti, ön ve arka tarafı dantelliydi ve kasık kıllarıyla kıçını gösteriyordu. Belden yukarısı çıplaktı. Ergenlerinkine benzer küçük, sıkı, dik, uçları soluk memeleri vardı. Yüzü yumuşak ve ifadesizdi. Hızlı çalışıyordu, bardakları dolduruyor, parayı alıyor, içkisini verdiği kişilerle göz göze gelmiyordu. Memeleri güzeldi, göğüs kafesinin üstünde kabarmışlardı, cildinin altında hafif bir kabarıklıktan ibarettiler. Athena kadının memelerine ve duygusuz yüzüne uzun uzun baktı.

Philip'ten hoşlanan kız tuvaletten geri geldi. Yine Philip'in yanına sıkıştı ve çın çın bir sesle "Şuradaki Kate Fitzpatrick mi değil mi diye tartışıyorduk" dedi.

"O" dedi Athena.

Kız onu dinlemiyordu. Philip'e dönmüştü. Philip'in gözleri ışıldadı, kıza güldü. Athena onun sert sol elinin kızın sırtına yerleştiğini ve kendi beline sürtündüğünü hissetti.

"O mu?" dedi kız.

"Odur" dedi Philip.

"Şu yanındaki adam iğrenç" dedi kız. "İğğğrenç bir adam."

"Babası olabilir" dedi Athena.

Kız yine Philip'i öpüyordu. Philip onu öpmedi. Kızın alnını, başının tepesindeki saçları öpmesine karışmadan oturuyordu. Kız sağ kolunu onun boynuna dolamıştı.

"Orada yanındaki erkek arkadaşın mıydı?" dedi Philip.

"O mu? Yok. Tatlı çocuk. Bir senedir birine âşıktım. O değil. Ama bitti."

"Bıraktı mı seni?" dedi Philip.

"*Çok güzel* çocuktu. Bayağı seviyordum. Ama zordu. Çok çok çok zor."

"Yanındaki kız kimdi?"

"Rowena. Ev arkadaşım."

"Ev arkadaşın?"

"Aynen. Çok güzel kız, değil mi?"

"Çok hoş."

"Yalnız çok hoş değil. Ayrıca hayatında tanıyabileceğin en iyi, en tatlı insan."

Öbür kolunu Athena'nın omuzlarına atıp dizlerini büktü, böylece fotoğraf çektirmek üzere olan üç arkadaşlarmış gibi başları barda aynı hizaya geldi. Kolu ağırdı, cansız bir şeyin ağırlığı gibi.

Philip kızı göndermedi. Athena gitmesini bekledi. Kısa süre sonra gitti de. Philip ayağa kalktı, kollarını arkasından Athena'ya doladı. Athena başını çevirdi, Philip onu dudaklarından öptü; kuru bir öpücüktü.

"Burada olmandan memnunum" dedi. Athena'nın omzunun arkasına bir yere bakıyordu. Sesi hafif ve vurgusuzdu. "Bana âşık olmadığını söylemiş olmana memnunum. Sen onu söylediğin an *ben sana* âşık oldum."

Uçaktaki yolcu, uçağın güzergâhının zirve noktasına ulaşıldığını ve o noktanın geçildiğini nasıl hissederse, ikisi de işte öyle hissetti. Philip'in söylediği şey değil, bunun aniliğiydi Athena'yı şaşırtan. Hiçbir şey demedi. Philip'e baktı. Zihninde tek bir kelime belirdi, Dexter'ın düz ve kesin sesiyle söylenen tek bir kelime: Zirva. Barın ışığı herkesin yüzündeki çizgileri, ifadeleri, deneyimleri silmişti. Pembe bir ışıktı, şeftali rengi bir ışık.

"Ben galiba otele döneceğim" dedi.

Philip ona sert sert baktı. Hangisi öbürünü başından savmıştı? Manevi bir teselli bulamadan yaşlanıp öleceğim, diye düşündü Philip.

"Orada görüşürüz o zaman" dedi.

Athena başını sallayıp yürüdü.

"Eğer–" diye seslendi Philip arkasından ama Athena duymadı ve yürümeye devam etti.

"Beni burada bulacağını nasıl bildin?"

"Morty söyledi."

Zayıflamıştı. Çirkin lobide tek başına, bagajsız duruyordu.

"Eve dön."

"Hayır. Daha bitirmedim."

"Eve dön."

"Dönemem."

"Eve gidelim hadi."

"Beni zorla götürürsen seni asla affetmem."

"*Zorla* mı? Nasıl zorlayabilirim ki seni? Seni seviyorum ben."

Athena omuz silkti. "Evde yarı ölüydüm."

Dexter ağlamaya başladı. Yüzü çarpılmış, ağzı şişmişti. Dişlerini gıcırdatıyordu. Çocukları Athena'ya karşı kullanmayacaktı, yapmayacaktı bunu.

Athena onun hüngür hüngür ağladığını duydu. Ona yaklaşmadı. Dexter çocuklardan bahseder, adlarını anarsa, Athena paramparça olurdu. Dexter ondan korkuyordu. Athena'nın duruşu ve yüzünün ifadesi öylece kalakalmış bir gerizekâlınınki gibiydi, ama elinde balta tutan bir gerizekâlınınki. Dexter döndü, kapıdan zorla geçip sokağa çıktı.

Gece sıcak, hava yumuşak, şehrin güzelliği vahşiydi. Karanlık suların üstünde ışık kümeleri, ışık serpintileri dolaşıyordu. Yıldız ağları vardı gökte; yıldızların olmadığı yerlerdeyse yoğun bir siyahlık hüküm sürüyordu. Dexter yürüdü ve ağladı. Şafağın sökmesine yakın kendini bir akıl hastanesinin bahçesinde buldu. Yukarı katların pencerelerinde parmaklık vardı. Daha küçük ve yeni bir yapı ana bina yığınından ayrı duruyordu. Açık kapıya gidip içeri baktı. Beyaz kepli bir adam sallanan bir ampulün altında bağırıyordu. Kamyonlar teslimat yapıyordu. Kocaman bir mutfaktı burası, sıra sıra metal tekneler vardı, rahatsız bir yerdi. Yemekler burada özensizce pişiriliyordu herhalde, sevgisizce; bizden daha az talihli olanlar için kaplara kabaca doldurulup servis arabaları-

na yükleniyordu. Bu yemekleri yemek zorunda olanlar kuşkusuz kayıp ruhlardı.

Athena, Philip'i beklerken uyuyakaldı. Philip bardan otele giderken tanıdık bir klavyeciye rastladı; adamın siyah BMW'siyle, müzik endüstrisinden insanların içki içip kızların etrafta sinsice dolandığı bir yere gittiler. Philip orada kokaini bitirdi ve kızın biri –belki de barda başını öpen kızdı– duvarlarında gizli gece sözcüklerinin yankılanıp fısıldaştığı bir tuvalette onun önünde dizlerinin üstüne çöktü.

Arka kapı kilitlenmiyordu: Ahşabı kurtlar yemiş, metal halka kavrama gücünü kaybetmişti. Vicki oğlanların odasına gitti ve kadınların huyu olduğu üzere, uyuyan çocukların görüntüsünden, koyuverilmiş uzuvlarından, her şeyden habersiz nefes alıp vermelerinden ve kendini bıçağa sunmuş boğazlarından kuvvet aldı. "Biri onlara zarar vermeye kalkarsa," diye düşündü, "onu öldürürüm. Bir saniye bile düşünmeden." Çocukların gevşek vücutlarına kendi kırılganlığını böylece aşıladıktan sonra çelik gibi hissetti; yine de alet kutusundan çekici alıp salona götürdü ve boş yastığın üstüne koydu. Fox'ların ikiz yatağında rahat, halinden memnun bir gece geçirdi. Birkaç kez uyanıp kollarının bacaklarının konumunu değiştirdi ve şöyle düşündü: "Çok rahatım! Halimden çok memnunum!" Gün doğarken komşu evde biri pencerelerden birini açtı. Vicki doğrulup perdeyi sertçe açtı. Ay pembemsi ince bulutların arkasına saklanmıştı, havada keskin bir reçine kokusu vardı. Tekrar uzanıp radyoyu açtı ve bir klavsenin zarif iğnelerini batırdığı, huzursuz, iki boyutlu uykusuna döndü. Işıkla aydınlanmış odada yeniden uyandığında, kahverengi çekiç başının yanında bir rüyadan arta kalmış bir sembol gibi saçma görünüyordu. Billy etrafta dolanmaya, inlemeye başlamıştı. Vicki çekici örtünün altına sakladı, yataktan kalktı.

Piyanonun kapağı kapalıydı. Mutfak masasında gazeteler yığılıydı, çöp kutusu taşmıştı, evye yağlı tencerelerle doluydu. Sümüklüböcekler paspasta, kesme tahtasında gümüş rengi izler bırakmış, bu sıcak sabah başlamadan önce canlarını dişlerine takarak yuvalarına dönmüşlerdi: Bütün geceleri yavaş yolculuklarıyla tükenmişti. Vicki dolabı açınca içeriden bir lastik eldiven yardım istercesine düştü. Eldiveni aldı, eline taktı.

"Bu evi ben yönetiyorum" dedi Vicki. "Buradan kim sorumlu? Ben sorumluyum komutanım. Bugün çok yoğun bir gün olacak. Onları yıkayacağım, karınlarını doyuracağım, havuza götüreceğim. Burası bana emanet. Bana ihtiyaç var. Kahvaltı için ızgarada domates pişireceğim."

Bir muz soyup Billy'nin eline tutuşturdu. O muzu çiğnerken Vicki de gözündeki çapakları ayıkladı. Çocuk ağzını açа açа, iğrenç iğrenç şapırdatıyordu.

"Yatağına işemiş" dedi Arthur. "Gece içecek bir şey vermemen lazım. Üç bardak içti mi işer." Üç parmağını ayırıp elini kaldırdı. "Vicki, baksana." Vicki'yi yatak odasına kadar takip etti. Vicki daha ranzaya ulaşmadan kokuyu almıştı. "Bir kere *Excalibur* diye bir sinema izledim."

Dexter burada olsa "Film, Arthur, sinema değil. Öyle konuşmak Amerikan özentiliği oluyor" derdi. Vicki tepedeki yatağın çarşafını tutup çekerek döşekten kurtardı. "Allah aşkına filmi anlatma şimdi" dedi.

"Büyük bir kayaya saplanmış büyük bir kılıç var, kim çekip çıkarmayı başarırsa kral oluyor."

"Hikâye dinlemek istemiyorum Arthur. Daha yeni uyandım."

"Bir çocuk var, yani aslında genç bir adam ya da ergen..."

"Sus Arthur. İşim var."

... Merlin'le arkadaş oluyor, Merlin de dünyanın gelmiş geçmiş en iyi büyücüsü, sonra...

"Bir susacak mısın?"

Vicki kucağında sidik kokan çarşaflarla ona döndü. Arthur söylediklerinin tek kelimesini duymamıştı. Gözleri dalmış, sesi tizleşmişti, konuşması gittikçe hızlanıyordu, kendini kaybederek konuşanlara özgü biçimde dudaklarının tek ucu yukarı kıvrılmış, yüzünde manik bir gülümseme belirmişti: Hikâyenin açık denizinde gözden kaybolmuştu. Ayaklarını aralarında mesafe bırakarak yere basışında, kendisini dinleyen biri olduğu biçimindeki kaygısız varsayımında Vicki Dexter'ı gördü, zavallı Dexter'ı; uçağa binmiş, kılıcı kayadan çekip çıkarmaya gitmişti o da. İçi titreyince güldüğünü zannetti. Gevezelik eden çocuğu kenara itti; Arthur dönüp onu takip etmeye yeltendi, çabuk çabuk konuşurken kendinden geçmiş yüzünü ona çevirdi ama Vicki koridora çıkıp kapıyı çocuğun üstüne kapattı. Arthur bunun farkına varmadı:

Vicki uzaklaşırken sincap sesi dur durak bilmeden vırvır etmeyi sürdürdü.

Vicki çürümüş domates salkımlarının arasında durdu. Bacakları kaşınıyor, güneş ipek geceliğinin sırtını delip geçiyordu. Çitin üstünde bir kuş durmuş çılgınca ötüyordu. Vicki'yi görünce sebze bahçesinin üstünden uçup bir ağaca kondu, orada başını geriye attı, gagasını makas gibi açtı ve şarkı üstüne şarkı söyledi.

"Şu çocuk var ya" diye böğürdü Arthur Vicki'nin kulağına. "Adı Dennis Dwyer. Hep öğretmenden dayak yiyor. Korkunç biri. Pek akıllı da sayılmaz."

Çocuk yürüyüp yanlarına geldi ve tepelerindeki beton basamağa yerleşti. Omuzları su toplamıştı ve soyuluyordu. Doğrudan Vicki'nin suratına baktı. "Meraba hanfendi" dedi.

Vicki çocuğa gülümsedi. Arthur üç metre geriye çekildi ve yeşil mayosuyla kurbağa gibi çömeldi, üstünden sular damlıyor, çocuğa sert bakışlar atıyordu; çocuk ayağa kalkıp suya atladı ve uzaklaştı.

Ama bütün öğleden sonra yanlarına dönüp durdu. Her seferinde, zayıf göğsü inip kalkarak, gözleri klordan kızarmış, Vicki'ye daha yakın yatıyordu. Sabırla sırasını bekliyordu. Arthur Billy'yi büfeye götürünce hamlesini yaptı. Başını kollarının arasından kaldırıp Vicki'ye hitaben konuştu.

"Ne oldu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Ne oldu?"

"Artık annem yok."

"Yok mu?"

"Hayır. Sadece babamla babaannem var."

"Annene ne oldu? Öl... Hastalanıp... öldü mü yoksa?"

"Gitti." Çocuk doğruldu, kollarını morarmış dizlerine doladı. "Galiba geri dönmeyecek." Acele etmeden konuşuyordu.

"Ahh... Baban ne hissetti? Çok kızdı mı? Üzüldü mü?"

"Aynen. Onu vuracağım diyor."

Yana kaykıldı, şimdi kolunun üst kısmı Vicki'ninkine değiyordu. Birbirlerine paralel oturmuşlardı; parıl parıl suya, suyun üstünde hareket eden ışık ve gölge şeritlerine bakıyorlardı. Vicki çocuğun başının üstünden gazhanenin boş iskelesini görüyordu:

Bulutlar büyük kütleler halinde, görkemli ve acelesiz, iskeletin içine süzülüyor, uzaklaşıyorlardı.

"Sen ne hissediyorsun? Annenin gitmesiyle ilgili."

Çocuk omzunu hafifçe silkip yüzünü bir anlığına Vicki'ye çevirdi. "Şey, iyiyim. Senin kaç çocuğun var?"

"İki" dedi Vicki.

"Büyük olanı okuldan biliyorum. Öbür çocuk da mı senin?"

"Evet."

"Onda bir şey var. Spastik."

"Spastik değil" dedi Vicki. "Biraz kıt akıllı o kadar."

"Spastik" dedi çocuk.

"Benim de annem yok" dedi Vicki.

"Annene ne oldu?"

"Öldü. Kanserden."

Öyle oturdular. Kolları birbirine değiyordu; dizlerini çenelerine kadar çekmiş, güneşe çevirdikleri yüzlerini buruşturmuşlardı.

"Saat kaç?" dedi çocuk.

Büyük saat tam karşılarındaydı, soyunma kabinlerinin duvarının üstünde. "Dördü biraz geçiyor" dedi Vicki. "Saati okuyamıyor musun?"

"Eski saatler olunca okuyamıyorum."

Vicki sepetinden losyon şişesini çıkardı, birazını avcuna sıkıp çocuğun omuzlarına sürdü. Çocuk ondan kaçmadı, bunun yerine losyona bulasın diye sırtını olduğu gibi Vicki'ye döndü. Krem çocuğun sırtında kayboldu: Sırtı yanmış bir ağaç dalının rengindeydi, omuzları patlamış su kabarcıklarıyla kaplıydı. İşi bitince Vicki elini çekti. Çocuk anında dönüp yüzünü servis edilen bir tabak gibi ona çevirdi.

"Bak, derim soyuluyor."

"Şu düşmek üzere" dedi Vicki. Soyulan deriyi çocuğun üstdudağından kopardı. Çocuk yüzünü bir an acıyla buruşturdu; gözleri kapalıydı, yüzünü savunmasızca Vicki'ye bırakmıştı. Sarı saçları sırılsıklamdı ve yeşilimtırak, keçe gibi topaklara ayrılmıştı. Vicki kaşlarının ince çizgilerini gördü. "Ne oldu?"

"Bisikletten düştüm. Gidonun üstünden." Neredeyse Vicki'nin kollarındaydı, gözleri sıkıca yumulu, yüzü yukarıya ona dönük. Vicki'nin sepeti devrilmişti. Dergisinin sayfaları kuru esintide karışıyor, şapkasının kenarı pırpır ediyordu.

Hoparlörlerden tiz bir ses yükseldi, bir erkek sesi kükredi: "KIRMIZI MAYOLU. İTİŞMEYİ KES. MÜDÜRÜN ODASINA GİT."

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. Mayosunun rengine bakmak için gözlerini aşağı çevirdi. Onunki maviydi. Arkasına bakmadan ayağa fırlayıp yüksek basamaklardan aşağı suya doğru koştu.

İkindi, rengini değiştirdi. Rüzgâr hafifledi, insanlar ellerini gözlerine siper etti, çığlık atan çocuklar nefeslenmek için durdu, suyun yüzeyi düzleşti, rengi pirinç rengine döndü. Dexter turnikelerin önünde giriş ücretini ödedi, üstünden sular damlayan cüce sürüsünün arasından güçlükle ilerledi.

"Babam geldi!" diye bağırdı Arthur cırlak bir sesle.

Dexter'ın yanında kimse yoktu. Athena evde olsa gerekti, çayı demliyor ya da yağmur başlamadan önce ipteki çamaşırları topluyordu herhalde. Vicki, Dexter'ın Arthur'u kollarına alıp kaldırdığını, Arthur'un da arkadaşları babasının ona bebekmiş gibi davrandığını görecek diye telaşlanıp yere bırakılmak için verdiği mücadeleyi gördü. Billy'yi elinin bileğinden tutmayı sürdürüyor, haberleri duymayı bekliyordu. Kollarında çırpınan çocukla beraber Dexter ona doğru çok yavaşça ilerliyordu. İnsanlar sudan aceleyle çıkıp havlularına koşuyorlardı. Geride kalan ve suyun arduvaz grisi yüzeyinden fırlayan kafalar bir katliamın kurbanlarını andırıyordu.

"Şu mürekkep rengi gökyüzüne bakın!" dedi bir ses Vicki'nin bir basamak aşağısındaki grubun içinden. "Geçen yılki toz bulutunu hatırlıyor musunuz? Düzlüklerin üstünden geçerken süper olmadı mı?"

"Buranın New York olmadığı oradan belliydi!" dedi bir başkası. "Aynısı Manhattan'da olsa herkes *Aman Tanrım!* derdi. Dikkatinizi çekti mi? Bir kişi bile *Aman Tanrım!* demedi."

Dexter eğimli beton zemini tırmandı, hâlâ oturmakta olan Vicki'nin yaslandığı duvara ulaştı ve Arthur'u düzgünce yere bıraktı. Çocuğun yüzü kızarmıştı: Mayosunu yukarı çekip sırtını döndü. Rüzgâr bir an nefeslenip kaldığı yerden devam etti. Kız ve adam birbirlerine baktılar. Dexter'ın gözleri koyulaşmış, gözçukurlarının içlerine çekilmişlerdi sanki. Bu ailede önemli bir şey oluyor, diye düşündü Vicki, ve hoşuma gitse de gitmese de artık ben de bunun bir parçasıyım.

Elizabeth rüzgârın yassılttığı saçlarını kabarttı, biraların durduğu buzdolabının kapısından yansıyan ceketinin kesimini inceledi. Gördüklerinden memnun kaldı. Barmen arka tarafa Campari getirmeye gidince Elizabeth tezgâhın üstünden, pub'da oynanmış dart ve bilardo maçlarının sonuçlarının ilan edildiği, fotokopi makinesinde çoğaltılmış şu dört sayfalık ufak bültenlerden birini aldı. Sayfanın dibinde bir fıkra vardı. Okudu.

"*Jinekolog dişçiye demiş ki*: 'İşine nasıl katlanıyorsun bilmiyorum, bütün gün insanların ağız kokusunu çekiyorsun.'"

Bacakları Elizabeth'i şaşırttı: O eski, neredeyse unutulmuş his; sanki bacaklarındaki bütün kan hızla çekiliyordu da bacakları gücünü kaybedip kireç gibi oluveriyor, artık ağırlığını taşıyamıyorlardı. Bizden gerçekten nefret ediyorlar, diye düşündü. O basit fıkranın taşıdığı iğrenmenin ağırlığını kemiklerinde duydu. Buna dayanamıyorum, artık dayanamıyorum, diye düşündü. Oysa şimdiye dayanmayı öğrenmiş olmam gerekirdi, diye düşündü sonra. Gafil avlandım, o kadar. Dexter olsa komik bulurdu, diye düşündü. Bülteni buruşturup ayaklarının yanında duran küllüğe attı.

"Campari" dedi içeri dönen barmen. "Hiç içmedim. Güzel mi? İtalyan içkisi miydi?" Kâğıt torbanın ucunu kıvırıp kat kat yaptı.

Elizabeth konuşmadan parayı ödedi. Dışarı çıkmak üzere arkasını dönünce adam ağzının kenarlarını aşağı büktü, başını yukarı aşağı çabuk çabuk salladı ve kurumlu kurumlu yürüyen birini taklit edercesine kalçasını oynattı. Elizabeth'in yüreği birinci defa keskin bir kıymığa dönüşmüş gibiydi ama adamın bunu bilmesine imkân yoktu.

Rüzgârlı havada bir tuhaflık vardı. Savrulan incir ağacını geçer, ısınmış beton basamakları tırmanıp mutfağa girerken hepsi hissetmişti bunu; Billy ise çıldırmış gibiydi. Çırpındı, çığlıklar attı, dudaklarını kanatana kadar ısırdı. Dexter kucağından indirince de ondan kurtulup sandalyelerin arasında koşmaya başladı; sandalyeleri deviriyor, dolapların kapılarına çarpıp sekiyordu.

"Bir şey yapamaz mısın?" diye haykırdı Vicki. "Athena burada olsaydı keşke!"

"Ama burada değil" dedi Dexter. "Billy böyle davrandığı zaman o da bir şey yapamıyor. Elektromanyetik bir durum."

"Şarkı söyle ona."

"Şarkı havamda değilim" dedi Dexter. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Sen söylesene."

"Ben mi? Ben şarkı söyleyemiyorum."

Küçük çocuk itfaiye sireni gibi inliyor, ocakla onun önünde duran sıra arasındaki yağlı alana sıkışmaya çalışıyordu. Omzuna kirli yağ bulaşmıştı; mayosu sıyrılıp kasıklarına kadar çıkmıştı, beyaz ve bir balık kadar dik penisi görünüyordu. Odadaki gürültü kulakları sağır edecek kadar yüksekti: Sandalyeler düşüp yuvarlanıyor, çocuk ince sesiyle çığlık atıyor, sıcak rüzgâr yarı açık pencereden içeri uğuldayarak esiyordu. Dexter serseme dönmüş, üzüntüden çirkinleşmişti.

"Bir şey yap" dedi Vicki.

"Kapıda biri var" diye bağırdı Arthur.

İçeriye havalı, yüksek topuklu, temiz Elizabeth girdi; içinde içki şişesi olan bir kâğıt torba, bir de portakal dolu bir file taşıyordu.

"Bu ne böyle?" diye haykırdı tiz, berrak sesiyle. "Burası tımarhaneye dönmüş!"

Taşıdıklarını masaya bıraktı, sallanan sandalyeleri doğrulttu ve böğürüp duran çocuğu saklandığı yerden sürükleyerek çıkardı.

"Al şunu" dedi. "Ben çocuklarla ne yapacağımı bilmem."

Dexter kendine geldi. Billy'yi ellerinden tutup çevresinde döndürdü, yere çöktü, uzuvlardan ve gövdeden yapılma bir kafesin içindeki bir fetüsmüşçesine onu sardı. Çocuk yenilmişti, yine de öfkeyle bağırıp çağırmayı sürdürüyordu: Ağzı kapalıyken bile çığlık atabilirdi; kafatasındaki kemikler bile isyandaydı.

"Sinir krizi geçiriyor!" diye bağırdı Vicki.

"Küveti doldurup suya sokun" dedi Arthur, oturduğu masada sakin sakin önündeki resmi boyarken. "Annem öyle yapıyor."

Vicki muslukları açmaya koştu.

Çocuk haykırmayı kesti ve yağmur başladı. Bir su kütlesi, su bloğu, su yığını çatıya şiddetle düştü. Havanın huyu değişmişti: Bir meteoroloji dairesinde göstergeler sıfıra dönüvermişti. Elizabeth arka kapıyı açtı, sıra halinde durdular –Dexter direnci kırılmış çocuğu omzuna almıştı– ve dışarıdaki yağmurdan duvara baktılar.

Elizabeth bıçağı, kesme tahtasını, meyve sıkacağını, bardakları dizdi ve zahmetsiz bir verimlilikle çalışmaya başladı. Portakalları keserken zarif omzunun üstünden Dexter'la konuşuyordu.

"Ee? Dönmeyecek miymiş?"

Dexter başını öbür tarafa çevirdi.

"Hadi Dex. Dram yaratma."

"Olanları eğlenceli buluyorsun değil mi?"

"Dönecek. Beni dinle! Philip'i tanıyorum. Dikkat süresi böceklerinki kadardır. Bahse varım Athena birkaç güne dönmüş olur."

"Sonra ne olacak?"

"Orası sana kalmış."

"Engel olamaz mıydın?" dedi Dexter.

"Neden? Beni ilgilendirmez ki."

"Ama ne olup bittiğini bilmen gerekirdi."

"Bilsem ne olacaktı? Athena'yı ispiyonlamamı beklemiyordun herhalde? Feminist vefa duygumdan hâlâ birkaç parça bir şey kaldı. Hem zaten Philip'le olmasa başka biriyle olacaktı."

"Hayır! Adamın suçu! Athena saftı. Bunu anladı. Athena'nın saflığından yararlandı."

Elizabeth burnundan güldü. "Karına pek saygı duymuyorsun galiba."

"Athena azizedir! Senin gibi biri bunu anlayamaz!"

"*Benim gibi biri*" dedi Elizabeth. "Bu ne demek şimdi?"

"Konuşma tarzından nefret ediyorum," dedi Dexter, "yaşam tarzından da nefret ediyorum. Her şeyi kırıp döküyorsun. Paramparça ediyorsun, paramparça – sonra? Siktir et, diyorsun. Onu siktir et, şunu siktir et. Kelimeyi telaffuz etme biçiminden bile nefret ediyorum."

"Basit bir kelime" dedi Elizabeth. "Seninle tanışmadan önce kullanıldığını duymamıştım bile. Söylerken fazla bir seçeneği olmuyor insanın. Siktir. Sssiktir. Hassiktir."

"Söylerken ağzının aldığı biçimden bahsediyorum. Dümdüz söylüyorsun. Tükürür gibi."

Daha önce hiç kavga etmemişlerdi. Birbirlerinin gözünde çirkin görünüyorlardı, zarar verme arzusuyla kabarmış. Dexter, Elizabeth'in yaşam tarzı olarak hayal ettiği şeyden korkmuştu; Elizabeth ise, içinde belli belirsiz bir sadizmle, Dexter'ı o hayatla, ailelerin dışında yatan sert cinsel dünyayla tanıştırmak istiyordu.

Vicki ikisinin sesinin alçalıp nahoş bir tona büründüğünü işitti. Küvetteki uysal çocuğa fısıltıyla şarkı söylüyordu: "Melekler geliyor peşimden / Beni evime götürmeye." Çocuğun tahammül

edebildiği az sayıda şarkıdan biriydi bu. Vicki suyu çocuğun sırtından aşağı ritme uygun biçimde döküyor, topuklarının sertleşmiş derisini ovuyordu. Vicki'nin okşamalarını kabullenişinde pasif bir şehvet vardı ve aklı oraya gidince Vicki'nin midesi kalkıyordu, yine de şarkı söylemeye ve suyu çocuğun lekesiz sırtına dökmeye devam etti.

Dışarıda sert ayak sesleri duyuldu, kapı hızla açıldı.

"Ben bitiririm" diye haykırdı Dexter.

Vicki'nin yanına diz çöktü, yüz yıkama lifini elinden aldı ve kalın, derin sesiyle şarkı söylemeye başladı: "Sana denizdeki balıkların şarkısını söyleyeceğim – aa-haaa!"

Onun gölgesinde kalan Vicki mutfağa seğirtti.

Masada, kırmızımsı turuncu renkte yoğun bir sıvıyla dolu bir cam sürahi vardı. "Şipşak içki hazırladım" dedi Elizabeth.

"Niye herkesle kavga etmek zorundasın?" dedi Vicki.

"Ben mi? O başlattı!"

"Sen başlattın" dedi Arthur. "İnsanların kavga etmesinden rahatsız olmuyorum. Aslında ilginç buluyorum."

"Mr. Cool" dedi Elizabeth. "Mutfaktaki köşesinde oturan akıllı bıdık."

Arthur ona çapkın çapkın gülümsedi.

"Arthur," dedi Elizabeth, "yaşına göre cesur olduğunu itiraf edeyim."

"Okulda bir kız arkadaşım var" dedi Arthur.

"Hiç şaşırmadım."

"Bebeklik fotoğraflarımı görmek ister misin?" dedi çocuk. "Alıp geleyim." Odadan fırladı.

"İnsanları kandırmayı hep başarıyorsun" dedi Vicki.

"Utanmam yok" dedi Elizabeth. "Hadi şunu içelim."

İçmeye başladılar. Yağmur hâlâ, durmadan yağıyordu. Odaya neredeyse karanlık çökmüştü.

"Philip'le Athena'yı umursamıyor musun?" dedi Vicki.

"Tabii ki umursuyorum. Hep umursarım. Ama büyütmeye de gerek yok. Mesela Philip'in burada kaldığı o gece olduğu gibi. Bir şey diyeyim mi? O ikisini geri getirecek tek bir şey var, o da kayıtsızlık. İnsanın mış gibi yapamayacağı tek şey."

"Ama *sen* kayıtsızmış gibi davranıyorsun."

"Şu an öyle davranıyor olabilirim. Ama rol olmaktan çıkıp ger-

çek olmaya başladığı an Philip geri dönecek. Modern hayatın bir numaralı kuralı."

Vicki ürperdi. "Soğuksun ya. Fazla mesafelisin. Korkutucusun."

Arthur elinde bir paketle içeri daldı. Renkli fotoğrafları çizik dolu masanın üstüne yaydı. Elizabeth fotoğraflara eğildi. "Ne kadar edepsizler!" diye haykırdı. Arthur bir fotoğraftan diğerine geçiyordu; gülerken gözleri kısılmıştı. Fotoğraflarda kurbağa gibi sırtüstü yatmış bir oğlan vardı, yenidoğanlara özgü kocaman, dımdızlak cinsel organlarını teşhir ediyordu.

"Magandaların evine gelirsen olacağı budur" dedi Elizabeth. "Kaldır şu fotoğrafları, eşkıya seni."

"Bence gerçekten şaşırmadın" dedi Arthur. "Bence sadece numara yapıyorsun." Kendi kendine kıkırdayarak fotoğrafları topladı.

"Hadi Vicki" dedi Elizabeth. "Kafayı bulalım."

"Bir saniye" dedi Vicki. Fotoğraflardan birini kaygan yığının içinden ayırdı. "Bu kim?"

Fotoğrafta bir bahçede ayakta duran iki erkek vardı, bahçe o kadar yeşildi ki Avustralya'da bulunması mümkün değildi, Vicki'nin seyahat görmemiş gözlerine fotoğraf makinesinin bir numarası gibi görünen bir yeşildi bu: Sarıdan bir iz bile barındırmayan, derin, aylakça yayılmış, gayretsiz bir yeşil.

"Dexter mı o?" dedi Vicki.

Elizabeth bakmak için sandalyesini yaklaştırdı. "Evet o. Dexter'la babası. Londra'dalar. Yirmi yıl falan önce çekilmiş olmalı. Aman Tanrım. Üstündeki takım elbiseye baksana. Ek yerleri hep kırışmış. Şöyle iyi bir ütüye ihtiyacı var. O çocuk hep böyle komik görünürdü."

Vicki yaşlı adamın çerçeveden çıkacakmış gibi yan durduğunu gördü: Yüzünde çarpık, neredeyse sinsice bir gülümseme vardı. Ya Dexter! Dexter fotoğraf makinesine içten, neşeyle bakıyordu. Elleri pantolon ceplerinin derinliklerine gömülmüştü. Saçı hayret verici derecede sarıydı; uzun, dar, çizgisiz alnından geriye taranmıştı. Gençti. Yeniyetmeydi. Liseden mezun olmak üzere. Vicki'den biraz büyüktü. Fotoğraf makinesinden korkmuyordu, dünyadan korkmuyordu. Dünyayı seviyordu ve dünyadan da onu sevmesini bekliyordu. Yalın, açık yüzünden ışıyan niteliğin adı neydi? *İyilik*ti.

"Vicki, biliyorsun," dedi Elizabeth, "şubatta okula dönmen lazım. Okuman lazım."

"Sen okumadın ki" dedi Vicki. Fotoğrafı çaktırmadan bir gazetenin altına itti.

"Okudum! Üniversiteye gittim."

"Diplomanı almadın."

"Mezun olmadım, böyle denir."

"Mezun olmadın, diploma almadın, her neyse."

"Hayır ama okudum."

"Okuman gerekenden daha çok okumadığına eminim." Vicki içkisini hızla içti. "Ünide ne yaptığını bildiğime eminim. Şununla bununla yatıyordun."

Arthur tiz perdeden kıkırdadı.

"Konuşana bak" dedi Elizabeth. "Bir de şuna üni deme. Hiç gidemeyenler öyle diyor."

"Çayın yanında ne var?" dedi Arthur.

"Biz içki içiyoruz" dedi Elizabeth. "Sarhoş oluyoruz. Niye sen bir şey pişirmiyorsun?"

"Açım" dedi çocuk, daha ısrarlı.

"Biraz peynir ye."

Vicki güldü, içkisinden içti. Arthur bir an düşündü. Gözleri banyonun kapalı kapısına kaydı. "Oradan çıkınca Billy de aç olacak" dedi. "Açlıktan ölecek. Yemek de yapamıyor."

"Ama sen yapabilirsin" dedi Elizabeth. Bütün dikkatini çocuğa çevirdi, çocuk daha güçlü ısrar etti.

"Ama nasıl yapılır bilmiyorum."

"Ama denesen yapabilirsin."

"Ama annem hiç öğretmedi."

"Ama ben öğretebilirim."

"Ama sen annem değilsin."

"Ama yine de öğretebilirim."

"Ama gazı açmama izin yok."

"Ama ben senin yerine açabilirim."

"Ama bir yerim yanabilir."

"Ama yanan yerlerine Savlon sürerim."

"Ama gözüme yağ sıçrayıp beni kör edebilir."

"Ama o zaman sana rehber köpek alırım."

"Ama kör köpeğini koyacak köpek kulübemiz yok."

"Ama yatağının yanında uyuyabilir."

"Ama yere işeyebilir."

"Ama sabahleyin temizleyebilirsin."

"Ama annemin hoşuna gitmez."

"Ama annen burada değil, yani haberi olmaz."

Sesleri yükselmişken durdular. Dexter banyonun kapısında duruyordu, Billy'yi elinden tutmuştu; arkasından, metal rengi bir buhar bulutunun içinden vuran ışıkla aydınlanmıştı.

"Morty, insanın mizah duygusunu zorlayan şeyler vardır" dedi.

Odadan rüzgâr gibi geçti. Üçü, gülümsemeleri yüzlerinden silinirken şapşal şapşal oturdular. Hava kararmış, yağmur dinmişti. Vicki ayağa kalkıp köşedeki lambayı yaktı: Odanın kargaşası, tıkış tıkışlığı ve ihmal edilmişliği, sarhoş olmasa kendini suçlu hissetmesine yol açardı; ama bu haldeyken, duruma uygun düşen duyguların yol açtığı ve benzer durumdaki başka bir kızın başına geliyormuş gibi uzaklarda bir yerlerde meydana gelen küçük sızılara tanık oldu yalnızca. Bardağını masanın öbür yanına, ablasına doğru itti, ablası göz teması kurmadan bardağı doldurdu.

Dexter kollarında pizza kutularıyla patikadan su sıçrata sıçrata geldiğinde Elizabeth sofrayı kuruyordu. Dexter ayaklarını silmek için durdu ve Elizabeth'in iki eliyle tuttuğu örtüyü geniş ve doğal bir hareketle masanın üstüne serdiğini gördü: Gözüne öyle umursamazca sahiplenici, huzurlu ev hayatının öyle güçlü bir timsali gibi göründü ki bu hareket, annesi ya da karısı değil de başka biri yaptığında, hele bu yılan tarafından taklit edilince, hakikat ve güzelliğin gülünç bir karikatürüne dönüştü. Yine de, Dexter'ın ayaklarının paspasa sürtündüğünü işiten Elizabeth'in ona çevirdiği yüz alkolün yol açtığı kızarıklıkla yumuşamıştı: Yetersiz ışıkta Elizabeth daha genç, daha üzgün, daha itaatkâr, Dexter'ın onu hatırlamayı tercih ettiği haline daha yakın görünüyordu.

Vicki radyoda müzik arıyordu. "Canın istemiyorsa kapatayım Dex" dedi.

"Yok, kalsın" dedi Dexter. Kutuları Elizabeth'e verip oturdu. "Berlioz çalıyor. O kalsın."

"Opera" dedi Elizabeth alçak sesle. Çatal bıçak çekmecesini açıp metallerin arasında eşelendi.

Kararsız sesi hava dalgalarına ancak amatör bir istasyondan

ulaşabilecek genç ve utangaç bir adam olan sunucu bir sinopsis okumaya başladı.

"Bir sonraki bölümde," diye mırıldandı, "Margaret, Faust'u bekler. Uzun bir zaman bekler ama boşuna: Faust gelmez. Faust ormanın derinliklerindedir ve Doğa'ya yakarmaktadır."

Elizabeth'le Vicki, Dexter'ın başının üzerinden bir an birbirlerine baktılar. Elizabeth bir elini yüreğinin üstüne koydu, diğerini ise büyük bir aşk acısını ifade eden bir jestle kaldırdı. "Doğa'ya yakarmaktadır!" diye ilan etti. Ama Vicki gülmüyordu. Odanın ortasında durmuş, ellerini ne yapacağını bilmez halde kararsızca Dexter'a bakıyordu. Yüzü bulanıktı. Sarhoş, diye düşündü Elizabeth. Ben de sarhoşum. Kolunu indirip masa örtüsünün üstüne beş tane tabak koydu. Dexter çocukların arasında çıt çıkarmadan oturuyor, pizza kutusunun ortasındaki yuvarlak delikten kıvrılarak yükselen buhara bakıyordu. Kulağı müzikteydi.

Elizabeth kutunun kapağını kaldırdı. Herkes öne doğru eğildi. Elleriyle yiyorlardı. Bu ziyafette bir hayalet varsa o da benim, diye düşündü Elizabeth. Her şeyi üst üste yığıp eyleme geçmeye müsait bir alan açmış, böylece oturdukları odaya geçici bir düzen getirmeyi başarabilmişti ama odayı temizlemediğinin veya herkesin olmasını beklediği şeye dönüştüremediğinin farkındaydı. Odanın yüzeyleri anlamın yokluğuyla cansızdı. Ev de bekliyordu.

Taksi tutup Philip'in evine gitti. Poppy yastıklara yaslanıp uyuyakalmıştı, yanı başında telefon, kucağında da açık duran bir defter vardı. "Cennet Kafe'nin içi karanlık ve duman altı" diye yazmıştı. "Kahve söyledin mi hemen verirler. Cennet Kafe'de kruvasan yiyemezsin. Ama verdiğin paranın karşılığında iyi bir kahve alırsın."

Elizabeth televizyonu açıp oturdu. Eski bir Fransız filmi oynuyordu, yarısı bitmişti. O hizmetçi kızlar gibi giyinebilir miydi, vücuduna oturan ve dizlerinde biten dar siyah bir elbiseyle beyaz yakalık ve manşetler takıp, bilekten parmaklara kadar bantlı yüksek topuklu ayakkabılarla oradan oraya yürüyebilir miydi, merak etti. İnce Fransız dudaklarına, ince bir çizgi oluşturacak şekilde alınmış kaşlara, alnına düşen siyah buklelere, hanımefendisinin gümüş çanı kadar tiz bir sese ihtiyacı olurdu. Bir hizmetçi: Peki ama kime hizmet edecekti?

Film bitince bir Yunan çıkıp hükümetin sağlık politikasını kendi dilinde açıkladı. Diyagramlar kullanarak anlatması tam on dakika

sürdü, ondan sonra bir İtalyan çıkıp aynı performansı kendi dilinde tekrar etti. Elizabeth seyredip dinledi. Ara sıra bir kelime yakalıyordu. Olgularla hizmetlerin böyle sabırla sunulması yatıştırıcıydı. Poppy'nin bacaklarını kaldırıp kendi kucağına koydu. Kızın dizlerinin arka tarafındaki tendonlar tel gibi gerildi. "Güzel kokuyorsun" diye mırıldandı Poppy. "Tatlı bir koku." Kanal kapanırken, mavi cüppeler giymiş yaşlı insanlardan oluşan bir koro milli marşı söyledi. Bir Yahudi korosuydu. "Sevinçli ezgilerle söyleyelim öyleyse, 'İlerle Güzel Avustralya' diye!"

Vicki konuşmaya başladı. İki elinin arasına aldığı başını pizza kenarlarının arasına düşürme tehlikesiyle karşı karşıyaydı: Başı sallanıyordu, dirsekleri fazla sivri, masa fazla ahşaptı. Dexter'a söylemek istediği çok şey vardı. Dexter söylediklerine dikkatini veriyor muydu, emin değildi; zaman zaman odada bile görünmüyordu ama sonra Vicki başını çeviriyor ve onu karşısında oturmuş, uzaklardan kendisine bakarken görüyordu. Oğlanlar gitmişti. Biri onları yataklarına yatırmış olmalıydı.

"Eve ziyarete gelmesinden nefret ederdim. Sürekli kavga ederlerdi, annem banyoda ağlardı. O öldükten sonra, ben de hasta olacağım diye düşünürdüm. Elizabeth hastalık hastası olduğumu söylemişti, *bense* doktorda kartına bir bakıyorlar, hastalık hastasıysan hemen belli oluyor demiştim. Şu içkilerden bir tane daha hazırlayalım. Elizabeth nerede?"

"Gideli saatler oldu. Şimdi seni yatağına yatıracağım. Hadi gel. Ayağa kalkabilecek misin?"

"Evet. Kalkabilirim." Hüner gösterirse kalkabilirdi, kalktı da. "Kendim yatabilirim." Kapıya yürüdü. "Bulaşıklar ne olacak?"

"Yatağına git."

"İyi geceler." Vicki yavaşça masaya döndü ve Dexter'ın elini sıkmak için elini uzattı. "İyi geceler Dexter. Sohbetimizden keyif aldım." Dexter elini uzattı, Vicki onun kolunu kuvvetle salladı. Vicki güldü. "Şimdi şöyle demen lazım: 'Ellerin ne kadar yumuşak! Sana dokunmak böyle daha güzel.'"

"Yatağına git."

"Her gün o kadar krem sürüyorum, bir zahmet yumuşak olsunlar! Yumuşaklar ama, değil mi?"

"Çok yumuşaklar. Yatağına git."

"Gidiyorum, gidiyorum. Şimdi şöyle demen lazım: 'Tanrı seni kutsasın. İyi uyu. Tatlı rüyalar.' Annem böyle derdi. Sen hiç annemi gördün mü?"

"Evet. Morty'nin yirmi birinci doğum gününde dans etmiştik."

"Öyle mi? Ben bebektim o zaman. Sen o zaman beni tanımıyordun değil mi?"

"Seni görmüştüm. Kucağıma almama izin vermişlerdi."

"Athena?"

"Hayır. O zamanlar Athena'yı tanımıyordum."

Vicki Dexter'ın elini bıraktı ve geri çekildi.

"Sana bir kova getireyim" dedi Dexter.

"Ne için?"

"Gece kusarsan diye."

Vicki ona bir süre baktı, sonra sendeleyerek kapıdan çıktı.

Banyodaki her kovanın içinde suya bastırılmış iç çamaşırları vardı. Dexter birinin içindekileri leğene boşaltıp üstünden sular damlayan kovayı Vicki'nin odasına götürdü. Vicki kıyafetlerini çıkarmamıştı, yatak örtüsünün üstünde yatıyordu. Gözleri açıktı, tavandaki ampul yanıyordu.

"Gözlerimi kapadığımda midem çok fena bulanıyor" dedi.

"Birkaç bardak su içmen gerekmez mi?" dedi Dexter. Vicki cevap vermedi. Dexter iki tane yastığı katlayıp başı dik dursun diye kızın boynunun altına yerleştirdi. Vicki'nin ayakları çıplaktı ve başparmağıyla yanındaki parmağının arası gri kirle kaplıydı. Dexter bir battaniye çıkarıp kızın üstüne örttü.

"İyi geceler" dedi Vicki şarkı söyler gibi. "İyi geceleeer."

Bağlara lanet, gevşemeye övgü.* "Tanrı seni kutsasın" demeye Dexter'ın dili varmadı. Vicki onu unutmuştu zaten. Dexter eli elektrik düğmesinde durdu ve Vicki'nin battaniyenin altında oluşturduğu küçük tümseğe baktı. İkisinden hangisi daha zavallıydı, bilmiyordu. Parmak ucunda odadan çıktı ve ışığı arkasından kapattı.

Mutfaktan geçerken pizza kutularını ezdi, dolmuş çöp kovasına sıkıştırmaya çalıştı ama kutular kovaya girmiyordu, o da mutfağın köşesinde bıraktı. Gazeteleri üst üste yığarken parmakları bir fotoğrafın soğuk yüzeyi üstünde kaydı. Fotoğrafı alıp cansız gözlerle

---

* *Damn braces; bless relaxes*: William Blake'in sözü. (ç. n.)

baktı. Yeşil. Oğlan, genç adam, bahçede gülümsüyordu, babasıysa yürüyüp uzaklaşıyordu.

"*Al kayısı, yumuşak şeftali*," dedi Dexter, "*Sarkar duvarlarından, her çocuk uzanabilsin diye.*"*

Vicki'nin gözleri devrildi, gözkapakları kapandı. Oda sallanmaya başladı, yatak yana eğildi, sığ ve hızlı hızlı nefes alıp verme sesi duyuldu. Her gözenek buz gibi bir ter damlası bıraktı dışarı. Vicki evrenin içinde sırtüstü düştü, düştü; üstündeki yıldızlı boşluk büzülüp lavabo deliği kadar oldu; bu da yok olunca Vicki ölecekti. Kulakları yıldızların uğultusuyla doluydu, çenesinden salyası akıyordu. Atılıp yan tarafına döndü ve yanağını kovanın kenarına geçirdi.

Biri kapıda duruyordu; biri karanlıkta içeri girdi. Biri yatağa oturup kollarını ona doladı, başını tutup ağzını sildi.

"Sakın izin verme" diye geveledi Vicki.

"Neye izin vermeyeyim?"

"Uyumama izin verme. Uyursam öleceğim. Ölmek istemiyorum, izin verme."

Athena sabahın altısında uyandı. Philip yoktu, gece de gelmemişti. Oda ağır ve karanlık mobilyalarla doluydu. Athena'nın varlığı odada o kadar hafif bir iz bırakıyordu ki, odanın eski sakinlerinin, gelip geçen yolcuların yarattığı türbülans havasız odanın içinde, Athena'nın çevresinde kaynaşıyor, dönüp duruyordu: O yolcuların can sıkıntısı, telaşı, titreşen hayalleri: Tel askılar, topukları erimiş ayakkabılar, erkek teri kokan kazaklar, fazla uzun ya da fazla kısa olduğu için demode pantolonlar, askıları grileşmeye başlamış sutyenler, bir tarafı eprimiş etekler. Athena perdeleri açtı, ellerinde parçalara ayrılmalarını bekleyerek.

Sokak aydınlanıyordu. Bir kadının topuklu ayakkabılarının keskin tıkırtılarını işitti, aşağıya baktı. Kadın biçimsiz bir elbise giymişti ve iki tane naylon market torbası taşıyordu. Bir mağazanın kapalı kepenklerinin önünde durdu. Sırtı Athena'ya dönüktü.

* *The blushing apricot, and woolly peach / Hang on thy walls, that every child may reach*: Ben Jonson'ın "To Penhurst" adlı şiirinden. (ç. n.)

Anahtar çıkaracakmış gibi torbalardan birini yere bıraktı. Athena onu dikizlerken görülmek istemiyordu. Yeniden yatak örtüsünün altına girdi. Topukluların sesini işitti yine: Kadın uzaklaşıyordu.

Onun hakkında neler biliyorum? Dişlerini ayakta durarak ve aynada dimdik kendi gözlerine bakarak fırçalıyor. Yok, onu hiç dişlerini fırçalarken görmedim. Böyle fırçaladığını biliyorum çünkü aynanın alt yarısı kurumuş diş macunu lekeleriyle kaplı oluyor. Gerçi şimdi düşününce, eğer böyleyse dişlerini hafif öne eğilmiş halde fırçalıyor demektir. Boyu uzun. Dimdik durarak fırçalasaydı aynanın üst yarısı lekelerle kaplı olurdu.

Bekleyip görecekti.

Saat sekizde lobiden hızla, doğrudan önüne bakarak geçti ama resepsiyondaki kızın kendisine imalı imalı baktığını sandı. Otelin dışında, sokakta durdu. Sıcak bir rüzgâr kumu götürüyordu: Kaldırımlar kemik gibi parlıyordu.

Turistler ne yapar? Yürürler, dikilirler, bakarlar, alışveriş yaparlar. Otobüslerde, ödemeyi şoföre mi muavine mi yapacaklarını bilemeden para aranırlar. Ünlü anıtları, çeşmeleri, panjurlarla ve o döneme ait olmayan dantellerle dolu taştan eski evleri ziyaret ederler. Görülecek bir görev olmadan, günlerin bir rüyanın yavaşlığı içinde geçtiğini fark ederler. Varoluşlarının anlamsız olduğunu anlarlar. Kol kola girmiş yürüyenleri, gidecek bir evi olanları kıskanırlar.

Sanat galerisinde, erimiş metale benzeyen bir elbise giymiş bir kadının resmini gördü. Başları gösteren portrelere ve ev içlerinde resmedilmiş ölü doğa resimlerine katlanabildi yalnızca. Odaları, pencereleri, pencerelerden içeri giren ışığı, işe yarar nesnelerin durduğu masaları, masaların etrafında oturmuş insanları, basit şeylerle meşgul olan insanları gösteren resimler aradı. *Okuyan Kadın* adlı bir resmin önünde durdu: Bir odada, başında başlığıyla oturuyordu, kitabını pencereye doğru çevirmişti, pencerenin üstteki camından (alt kısımların panjurları indirilmişti) ayaklarının durduğu zemine sarı bir ışık dökülüyordu. Döşeme tahtaları genişti. Bir sandalyenin üstünde duran teneke bir tabakta üç tane portakal vardı. Ön planda iki büyük pembe ayakkabı devrilmiş, yerde yatıyordu.

Durmadan yürüdü, sonunda tren istasyonuna geldi ve bir dönüş bileti aldı.

Öğleden sonra, parıldayan suyun üstünden hayvanat bahçesine gitti ve yarım saat boyunca durup, kayalarla çevrilmiş

bölgelerinde bir aşağı bir yukarı yürüyen, işadamları kadar kel ve ciddi küçük maymunların oluşturduğu çeteleri seyretti. Orada dönüp suyun üstünden geriye, köprüye baktı. Zirve noktasında küçük bir bayrak çırpınıyordu. Yakınındaki bir adam kızına şöyle dedi: "Bence köprüyü bitirdiklerinde, masanın etrafında heyecanlı heyecanlı otururlarken biri çıkıp şöyle demiştir kesin: 'Buldum. En tepeye ufak bir bayrak diksek nasıl olur?' Öbürleri de 'Tamam!' demiştir."

Gökyüzünün rengi yeşile döndüğü sırada konservatuarın önünden geçti; yapı bir okyanus gemisi kadar beyazdı ve iki yüksek palmiye ağacı bayraklar gibi sallanıyordu. Çimenliğin eğimli kısmında durup ışıkları yanan birinci kat pencerelerine baktı: Pencereler açıktı, üç öğrenci ayrı odalarda pratik yapıyordu: Biri piyano, biri keman, biri de klarnetle. Bir araya gelmelerine niyet edilmemiş ezgi parçaları iç içe geçip hoş, anlamsız bir ahenksizlik oluşturdu.

Neon ışıklı caddeler boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdü ve otele döndü. Karanlık çökmüştü.

Philip yatağa uzanmış, televizyondaki bir müzik grubunu seyrediyordu. Tuvalet masasında oturan bir kız vardı, o da televizyona bakıyordu; kaz ayağı desenli siyah beyaz bir elbise giymişti, saçları dik dikti. Athena kapıdan konuştu.

"Ben bu gece eve dönüyorum."

Philip aniden doğruldu. "İçeri girsene" dedi, Athena misafirmiş gibi. "Athena, bu şey... Yazdığı bir şarkıyı gösteriyordu da bana."

"Ben de şimdi gidiyordum" dedi kız. Müziğin sesi çok yüksekti. Bütün bu şarkılar ya aşkın bitişi ya da yanlış başlangıçları hakkında, diye düşündü Athena.

"Bir saniye" dedi Philip. "Athena, kusura bakma. Bak. Şarkını beğendim. Sana bir tüyo vereyim. Eve gidince baştan yaz. Ama klişeleri at. 'Zaten hep böyle olur' veya 'Bile bile aldandım' gibi şeyleri herkes bilir. Oraları at. Yalnız imgeler kalsın. Anlatabildim mi? Anlayabildiklerinle anlayamadıkların arasında bir denge tutturman lazım. Klişelerle klişe olmayan şeyler arasında. Boşluklar bırak. Lafı uzatma. Her şeyi açıklama. Boşlukları kapatma. Gerisini müzik halleder."

Kız başını sallayıp duruyordu. Gözleri Philip'in üstünde, kapıya doğru geri geri yürüyordu. Athena o geçsin diye yana çekildi, kız da koridora dalıp koşarak uzaklaştı.

"Bütün gün neredeydin?" dedi Philip. "Seni bekledim. Hadi çıkıp yemek yiyelim."

"Trenle gidiyorum. Bu gece."

"Birkaç gün daha dur. Uçakla döneriz."

Athena başını hayır anlamında salladı. Müzik sustu ve ekran genç bir adamın gülümseyen yüzüyle kaplandı. "Elbette," diyordu adam, yani oğlan, "albümler bir grubun yaratıcılık anlamında hangi noktada olduğuna dair büyük bir bildiridir."

"Biraz katı davranmıyor musun?" dedi Philip. Ayaklarını sarkıtıp yere bastı. "Dün gece gelmedim diye, değil mi?"

"Dexter beni aramaya geldi."

"Buraya mı?" Philip güldü, televizyonu kapattı. "Boşboğaz Elizabeth."

"Geri gönderdim. Ağlıyordu."

Philip aynanın önünde dizlerini kırıp saçıyla oynadı. "O konuda yardımcı olamam Athena" dedi. "Kıskançlık konusunda yani. Korkarım o işi kendi başına idare edeceksin."

Doğrulup Athena'nın karşısında durdu. Şimdi kanları çekilmişti ve iki hayalete benziyorlardı, bir dolapta karşılıklı asılmış içi boş giysilere.

"Tabii" dedi Athena. "Onu tabii ki biliyorum. Sadece valizimi almaya geldim."

Sydney'den Melbourne'e giden trenin ikinci sınıf vagonunda bir koltukta uyanık geçirilenler kadar uzun geceler var mıdır?

Şafak sökerken Athena'nın yansıması camdan silindi, tren homurdanıp durdu ve Athena dışarıdaki bazalt ovasına, elektrik akımı tellerine, başlarını sallayan devedikenlerine baktı. Manzara koyun postu rengindeydi. Koyunlar göletlerin yakınına, ağaçların altına üşüşmüştü. Gökyüzü açıktı. Vagonun ön tarafında birisi radyo açtı ve uyumakta olan trenin sessizliğinde, çatallanmış sesler bağırıp şunu kapamasını söylemeden önce, Athena yeniden başlayan müziği, iniltiyi, sahte dramı, çaresizliğin baştan çıkaran alçak sesli fısıltısını işitti.

Dexter tere batmış halde öbür tarafa döndü. Yatakta birisi daha vardı. Athena değildi. Ama Dexter kolunu bu kişiye dolamıştı.

Kızın sırtı Dexter'ın karnına dayanmış, Dexter'ın eli küçük ve sert bir memenin üstüne kapanmıştı. Kızın saçından hafif bir kusmuk kokusu geliyordu.

Yatağın dışına attı kendini. Kız kımıldamadı. Dexter, ayakları çıplak döşemenin üstünde, dirsekleri dizlerinin arasında, çömelip bekledi. Olup bitenlerin, yaptığı şeyin büyüklüğü bir kuru ot yığını gibi yıkıldı üzerine: Işık turuncuya döndü, hava saplarla ve tozla doldu, sonra hiç hava kalmadı. Dexter kalktı ve sendeleyerek mutfağa gitti.

O da geri kalan herkes kadar kötüydü demek. Başkalarını sömürenlerden biriydi o da. Kızı buzdolabına dayayan, ondan sonra da Athena'yı alıp götüren o gitar çalan, dövmeli adi heriften daha iyi değildi. Feministler haklıydı. Erkekler pislikti gerçekten de. Kendisi, Dexter da pislikti, aşağılık, çürümüş bir sapık, gencecik kızları baştan çıkaran bir alçaktı. Kız ona emanetti aslında. Morty'nin güvenini kötüye kullanmıştı. Athena'ya ihanet etmişti. Babasının bayatlamış esprilere konu ettiği erkeklere benziyordu: Bir kızın sarhoş olmasına engel olmamış, sonra da iyi niyetinden faydalanmıştı. Ya hamileyse? Ya kürtaj yaptırması gerekirse? Ya o bok herif kıza belsoğukluğu bulaştırdıysa ve şimdi de ondan Dexter'a geçtiyse? Eyleminin sonuçlarının sonsuza kadar sürüp gideceğini hissetti. Aklını kaçırdığını hissetti. Evyeye gidip zorla birkaç bardak su içti.

Çocuklar uyanmış olmalıydı. Ya Arthur yatak odasına girip annesinin olması gereken yerde yatan kızı gördüyse? Yollarını kesmek için çocukların odasına koştu.

Ranzalarında sessizce yatıyorlardı. Billy tiz, anlaşılmaz sesiyle şarkı söylüyordu, şarkıdan çok ıslığa benzeyen bir sesti. Arthur dirseğine dayanmış, okuduğu şeye öyle yoğunlaşmıştı ki kapıda duran çıplak babasını fark etmedi bile. Küçük oda gün ışığıyla dolmuştu: Kapalı penceresi insanın bakamayacağı kadar parlak, içerisi çocukların kokusu yüzünden havasızdı.

"Dexter!"

Oydu. Dexter yatak odasına döndü gizlice. Kız karmakarışık yatak örtülerinin arasında oturuyordu.

"Rüyamda seni gördüm" dedi. Kıkırdıyordu. "Ölmüşsün. Cenazede üstümde iç eteksiz siyah bir elbise vardı ve herkes külodumu görebiliyordu."

"Vicki" dedi Dexter. "Kalksan iyi olacak bence. Hemen." Gün

ışığı her şeyi değiştirmişti. Vicki'nin memeleri göğüs kafesinin üstünde öyle dik duruyordu ki Dexter gözlerini dikip bakmaktan kendini alamadı. "Çabuk. Çocuklar gelmeden."

"Ama daha uyumam lazım" dedi Vicki kızgınlıkla.

"Kalk hadi, kalk." Dexter en üstteki örtüyü hızla çekip aldı.

"Ben yine kusacağım galiba."

Vicki arka kapıya seğirtti, Dexter da yatak örtülerini profesyonelce çıkardı. Kollarında örtülerle evin arka tarafındaki basamaklardan indi, örtüleri verandanın altındaki eski çamaşır makinesine tıktı. Makineyi nasıl çalıştıracağına dair hiçbir fikri yoktu. Çizik çizik olmuş kadranın üstündeki yazıları okumaya çalıştı. Evinin arka bahçesinde üstünde giysi olmadan durduğunu, tuvalette kusmakta olan yeniyetme çıplak bir kızın da her an beton yola çıkıp, kafasını çitin üstünden uzatmaya zahmet edecek her bir komşu tarafından apaçık görülebileceğini fark etti.

Vicki'nin banyo kapısını kapatıp suyu açtığını işitene kadar yatak odasında saklandı. Günlerden pazar, vakitlerden sabahtı. Sokakta birisi çim biçme makinesini çalıştırmıştı. Biçilmiş çimlerin kokusu, saklanıp dışarıda bıraktığı başka, daha iyi bir dünyaya aitti sanki. Makinenin bıçaklarının ritmik gıcırtısıyla duşun uzaktan gelen gümbürtüsü daha alçak, daha insani bir sesi bir anlığına bastırdı. Vicki ağlıyor muydu yoksa? Dexter kirli çamaşırların durduğu sepetten birkaç parça giysi alıp üstüne geçirdi ve gizlice mutfağa girdi.

Hayır, ağlamıyordu. Radyosunu yanına almış, çalan şarkıya eşlik ediyordu: Şarkıyı söyleyen ses bir erkeğe aitti ama bir kızın rahatça aynı perdeden söyleyebileceği kadar da tizdi; adam kendini fazlasıyla ciddiye alarak şöyle söylüyordu: "Ah, ben o adamlardanım / Hiç durmadan–" Dexter son kelimeyi yakalayamadı. Radyo ile kız hafif, ağır, kendinden emin bir ritimle söylüyorlardı şarkıyı: "Nerede çıkarırsam şapkamı / Orası... evimdir benim." Vicki'nin sesi bir boğulup bir netleşiyor, bir alçalıp bir yükseliyordu: Dexter onun döndüğünü, eğildiğini, önce bir kolunu sonra ötekini kaldırdığını, suyun altında gözlerini kapatıp gülümseyerek durduğunu hayal etti. Yüreğinin atışının yavaşladığını hissetti.

Vicki dışarı çıktı; Saba Melikesi gibi görkemliydi, pembe bir buharla sarınıp sarmalanmıştı, saçları ıslaktı, yıpranmış bir havluya sarınmıştı. Dexter az sonra gerçekleşecek ahlaki krizi bekleyerek nefesini tuttu.

Vicki ona gülümsedi. "Kusa kusa üç kilo vermişimdir kesin" dedi. "Bak kalça kemiklerim nasıl görünüyor? Muhteşem görünüyorum! Ama başım da nasıl ağrıyor."

"Vicki, bak. Dün gece yüzünden kendimi berbat hissediyorum."

"Ah, biliyorum. İğrençtim herhalde."

Paçavraya dönmüş havluyla kurulanıyordu. Kıçı kızarmıştı, teni öyle genç ve sıkıydı ki bütün o enerjik hareketler yüzünden bile titremiyordu.

"Yok, o değil. Yani ben *kendimi* berbat hissediyorum. Yaptığım şey yüzünden."

Vicki dinlemiyordu bile. "Şey gibi oldum, nasıl anlatayım, hani sanki uyursam ölecekmişim gibi. Nevroz falandı herhalde. Sen bana çok iyi davrandın."

"İyi mi?" Genç vahşi, diye düşündü Dexter. Bir misyoner kadar önemsizim. Gülünç duruma düşürüyorum kendimi. "Ama Athena'ya söylememiz gerekecek tabii" dedi.

Vicki başını kaldırıp ona baktı. "Ne? Saçmalama ya. Tek gecelik bir şeydi sadece. Âşık olduk sanki! Ben olmadım en azından." Şen bir kahkaha attı, kurulamak için ayağını sandalyelerden birinin üstüne koydu. "Canın istiyorsa sen söyleyebilirsin. Ama Athena kendini daha da kötü hissedebilir. Gittiği için cezalandırılıyormuş gibi."

Dexter'ın söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Ne olursa olsun," dedi Vicki, "Athena'nın şikâyet etmeye pek hakkı yok. Ederse ikiyüzlülük olur."

Dexter batmış masaya oturup kızın etkili darbelerle kurulanmasını, ayak parmaklarının arasını silmesini, uyluklarının arkasına ulaşmak için omuzlarını bükmesini seyretti. Modern hayat buydu demek, bu kusursuz mantık, bu sağduyu, bu sözsüz kısasa kısas. İnsanlar böyle yapıyordu demek. Hoşlanmadı bundan. Nefret etti hatta. Ama artık bu hayatın ahlaki evrenindeydi ve asla geri dönemezdi.

Patika boyunca yürüdü. Araba burada değildi. Evde kimse yoktu. Pencereler kapalı, mutfak havasızdı, banyoyu su basmıştı, evye yağla kaplıydı, masanın üstüne kâğıtlar ve kirli tabaklar yığılmıştı, köşedeki çöp kovası dolup taşmıştı, katlanmış pizza kutuları ko-

vanın etrafına saçılmıştı. Athena valizini bırakıp kapıdan kapıya yürüdü. Vicki'nin odasında burnuna kusmuk kokusu geldi. Çocukların odası hâlâ sıcaktı. Büyük yatak odasında yatağın örtüleri kaldırılmış, şilte yarı yarıya yerinden çıkmıştı.

Ön kapıyı açıp basamağa oturdu. Beton kuruydu ve şimdiden ısınmıştı. Hortumun üstünde ağır ağır ilerleyen karıncaları seyretti. Karşıdaki evin pencere camlarının sessiz sokakta gerçekleşmeyen olayları yansıttığını fark etti: Bir kamyonun, bir arabanın, bir grup bisikletçinin geçişi. Bunun üstüne dikkatle kafa yordu ve başını bir o yana bir bu yana çevirince şu sonuca vardı: Karşıdaki ev öyle bir açıda duruyordu ki, pencerelerinde Athena'nın kendi evinin arkasında, derenin ötesinde kalan yarım mil uzaklıktaki otoyol yansıyordu.

Ayağa kalktı ve işe koyuldu.

Bütün pencereleri, bütün kapıları açtı. Gazetelerle pizza kutularını bahçenin ucuna götürüp çöp fırınında ateş yaktı. Çamaşır makinesinin musluklarını açıp örtüleri suya bastırdı. Çöp tenekelerinin içine girip çöpleri ayaklarıyla ezdi, sonra tenekeleri yarınki çöp toplama günü için sokağın öbür ucuna sürükledi. Bir kovayı kaynar suyla doldurup dolap kapılarındaki kurumuş yemek lekelerini ovarak çıkardı. Yıkadı, yıkadı, yıkadı. Ara ara çöp yakma fırınına baktı, zayıflayan ateşi artık kullanılmayan tavşan kafesinden kopardığı uzun ince tahta parçalarıyla besledi. Sepet sepet çamaşır yıkadı, yıkadıklarını kurusunlar diye astı. Ellerini lavaboya daldırıp lekelerini yüzeyinden oyarcasına temizledi. Mutfağı paspasla temizleyip zeminini gazete kâğıdıyla örttü. Elleriyle dizlerinin üstüne çöküp duşakabindeki küfü kazıdı, giderden saç topaklarını söküp çıkardı. Buzdolabını boşalttı, buzla kaplanmış dondurucunun içine kaynar su dolu bir kap yerleştirdi. Güneşli arka bahçede yatak örtüleri o kadar çabuk kurudu ki, daha temizliği bitirmeden yatakları yapıp örtüleri kenarlara sıkıca sokmayı başardı. Yatak odaları pamuklu çamaşır kokmuştu. Mutfaktaki tüm yüzeyler kuru, üstleri boştu. Temiz muşambanın üstündeki gazete kâğıtlarını alıp çöp yakma fırınına götürdü; ısınmış bir hava akımı fırının üstünde titreşiyordu: Nektarin ağacının yaprakları fırının üflediği renksiz nefesin içinde sıçrıyor, dalgalanıyordu. Athena, Bay ve Bayan Hasiktir'in çitin öbür yanında birbirlerine lanet okuduğunu işitebiliyordu. Anlaşılmaz ve boğuk sesleri çekiç darbeleriyle ve tel kapının çarpmalarıyla bölünüyordu.

Athena bir masa örtüsünü ütüleyip mutfak masasına serdi.

Sonra oturdu ve eve gelmelerini bekledi.

Gelecekler de!

Ve araba bahçe kapısından geçerken Vicki diyecek ki: "Hey! Çöp kovaları yerinde değil! Athena döndü demek."

Ve Billy annesinin yokluğunun farkına bile varmamış olacak, Arthur gelip yanında duracak ve gülümsememeye çalışacak, Vicki ile Dexter'sa hemen dokunmayacaklar ona,

ve ipteki çamaşırlar kuruyup kaskatı olacak ama dokunulduğunda yumuşayacak,

ve birisi su ısıtıcısını ocağa koyacak,

ve bir gün Poppy, Philip'in elini tutmayı bırakacak: Philip sağ elini tutsun diye Poppy'nin soluna doğru uzatacak ama hiçbir şey olmayacak ve aşağı baktığında Poppy'nin orada yanı başında durmuş, akan trafikte gözleriyle bir boşluk aradığını görecek ve Poppy onun elini artık tutmayacak, bir daha hiç tutmayacak,

ve Dexter sandaletlerini bağlamak için yatağın kenarına oturmuşken Athena sezdirmeden gelip başını onun dizine koyacak, Dexter'sa onun başını ellerine alıp sertçe okşayacak,

ve çay fincana şarıltıyla dökülecek,

ve Athena kendine rağmen rüyasında tekrar tekrar Philip'i, daha doğrusu onun yokluğunu görecek, onu aradığını, sakinleri tarafından daha yeni terk edilmiş ve minderleri ısınmış, zeminine güneş ışığı vurmuş, havası bozulmuş odalarla dolu bir binada bitmeyen merdivenleri tırmandığını görecek,

ve Elizabeth, Vicki ve Athena Como House'u gezmeye gidecekler, yüksek tavanlı odalardan kol kola geçecek, mermer kakma masaları, pembe ve beyaz mermerleri incelemek için eğilecekler,

ve Cennet Bar'a yaklaşırlarken ayaklarının altında şehrin titrediğini duyacaklar, boncuk perdenin ağır şeritlerinin bir esintiyle

dışarı doğru savrulduğunu görecekler, hafif kahkahaları ve alacalı zeminde kayan dans ayakkabılarını işitecekler ve ah! kahve makinesi tıslayacak, masalar tertemiz olacak, parlayan güneş ışığı camdan içeri vuracak,

ve Athena boş evde piyanoda Bach çalacak, sol eli tempoyu korurken sağ eli arpejleri çalacak, uçuracak onları, avuç dolusu notayı parıldayan havaya savuracak!

Melbourne'de bir banliyö mahallesindeki sıcak, gürültülü evlerinde, biri özürlü olan çocuklarıyla yaşayan Athena ile Dexter'ın mutlu hayatı, Dexter'ın üniversiteden arkadaşı, "çetin ceviz" Elizabeth'in yıllar sonra yeniden ortaya çıkmasıyla sarsılır. Elizabeth kız kardeşi ve sevgilisiyle beraber, yabancı ve cazip olduğu kadar tehditkâr bir dünyayı da yanında getirmiştir. Birbirinden alabildiğine farklı bu iki topluluk birlikte zaman geçirdikçe dünyalarının sınırları bulanıklaşmaya, Athena ile Dexter'ın hayatının güvenli kabuğu gitgide geçirgen bir hal almaya, ilişkileri çatırdamaya başlar.

Çocuklar İçin Bach, Avustralya'nın en önemli yazarlarından Helen Garner'ın Türkçedeki ilk romanı. Karakterlerine hem dürüstlük hem şefkatle yaklaşması, gündelik hayatın uçucu ayrıntılarına merakla eğilmesi, şiirsel dili ve müzikle kurduğu özel ilişkiyle küçük bir başyapıt.

"Adının ima ettiği gibi, bir müzik parçasına benzer biçimde açılıp gelişen bu roman okurda incelikli ve beklenmedik etkiler bırakıyor."
Harper's Magazine

"Garner'ın yazdıkları insanı dünyaya yaklaştırıyor ve dünyayı nasıl seveceğini gösteriyor."
The Monthly

"Usta bir müzisyen gibi Garner da sessizliği nasıl kullanacağını, mahrem ve esrarlı alanları nasıl dokunmadan bırakacağını biliyor."
Ben Lerner

"Garner doğuştan hikâye anlatıcısı."
James Wood

ISBN 978-975-08-4898-8
15 TL
KDV'den muaftır.